

JEFFREY ARCHER: SE TÖBB. SE KEVESEBB

Prológus

- Jörg! Ma délután, közép-európai idő szerint hat óráig a Credit Parisientől megérkezik hétmillió dollár a kettes számú folyószámlára. Helyezd el az összeget a legjobb hírű bankokban. Ha nem megy a dolog, akkor fektesd be az eurodollárpiacon! Megértetted?

- Igen, Harvey.

- Helyezz el egymilliót a Rio de Janeiró-i Banco do Minas Geraisnál Silverman és Eliot nevekre, s azonnal mondd fel a Lombard Street-i Barclays Banknál a bemutatóra szóló kölcsönt.

- Igen, Harvey.

- Vásárolj aranyat az áruszámlára, amíg az el nem éri a tízmillió dollárt, s tartsd ott, amíg újabb utasítást nem kapsz. Megértetted?

- Igen, Harvey.

Harvey Metcalfe már közben rájött, hogy az utolsó utasítást felesleges volt kiadnia. Jörg Birrert Zürich legmegbízhatóbb bankárjának tartották, s ami Harvey számára még ennél is sokkal fontosabb volt, ugyanakkor a legdörzsöltebbek közé tartozott.

- Találkozhatnánk június 25-én, kedden a wimbledoni középső pályánál a páholyomban?

- Igen, Harvey.

A telefon halk kattanása jelezte, hogy a kagylót a helyére tették. Harveynek nem volt szokása elköszönni. Soha nem volt érzéke az élet apró finomságai iránt, s már túlságosan késő volt ahhoz, hogy most kezdjen ilyesmiket megtanulni. Újra felemelte a kagylót, feltárcsázott hét számot, s máris kapcsolatban volt a bostoni Lincoln Trust-tel. A titkárnőjét kérte.

- Miss Fish?

- Igen, uram.

- Vegye elő a Prospecta Oil dossziéját, és azonnal semmisítse meg. Semmisítse meg az összes ezzel kapcsolatos levelezést is, úgyhogy semmi nyoma ne maradjon. Megértette?

- Igen, uram.

A telefon újra kattant. Harvey Metcalfe az elmúlt huszonöt év során három alkalommal is kiadott hasonló utasítást, s Miss Fish megtanulta, hogy ne tegyen fel felesleges kérdéseket.

Harvey sóhajtásnak is beillő mély lélegzetet vett, s a győztes nyugalomával fújta ki a levegőt. Ettől a perctől kezdve személye már legalább 25 millió dollárt ért, s most már semmi sem állíthatja meg. Kinyitott egy üveg 1964-es évjáratú Krug Privée Cuvée-t, melyet a londoni Hedges and Butler cég szállított neki. Lassan kortyolgatta, rágyújtott egy Churchill-méretű Romeo y Julieta szivarra, amelyből egy olasz emigráns havonta két, százötven darabos dobozt csempészett át neki Kubából. Hátradőlt székében, s nyugodtan, csendesen ünnepelt. A Massachusetts állambeli Bostonban az óra 12.20-at mutatott - lassan itt volt az ideje az ebédnek.

A Harley Streeten, a Bond Streeten, a King's Roadon és az oxfordi Magdalen College-ban délután hat óra húsz percre járt az idő. Négy fiatalember - nem ismerték egymást - a londoni Evening Standard legutolsó kiadásában egymástól függetlenül megnézte a Prospecta Oil részvényeinek állását. A 3,70 fontos árfolyam megnyugvással töltötte el őket. Mind a négyen gazdagnak tudták magukat, s biztosak voltak abban, hogy hamarosan újabb lendületet kap amúgy is sikeres pályafutásuk.

Egy nap múlva azonban nem volt egyetlen pennyjük sem.

1.

Egy karrier kezdete a vécéfülkében

Törvényes úton mindig nehéz volt milliókat keresni. Törvénytelen ségek árán már valamivel könnyebb. Milliókat megtartani pedig, ha már az ember a birtokukban van - talán ez a legnehezebb feladat. Nos, Henryk Metelski azon ritka emberek közé tartozott, akinek mind a három sikerült. Még akkor is, ha a legálisan keresett milliók csak a törvénytelen úton szerettek után következtek, s Metelski egy fejhosszal megelőzte a többieket abban, ami a legnehezebb: sikerült az egészet megtartania.

Henryk Metelski 1909. május 17-én született a New York-i East Side déli csücskében, egy aprócska szobában, melyben már addig is négy gyerek nyüzsgött. A nagy válság éveiben cseperedett fel, hitt istenben - s a napi egyszeri étkezés igazságában. Szülei Varsóból érkeztek, valamikor a századforduló táján. Henryk apja pék volt, s hamar talált is magának valami állást New Yorkban, ahol a lengyel emigránsok barna rozskenyeret sütöttek, és apró kis éttermeket nyitottak honfitársaik számára. Szüleinek az volt a vágya, hogy Henryk továbbtanuljon, de a sors valahogy nem arra ítélte, hogy a középiskolában kimagasló eredményeket érjen el. Természetes adottságai egészen másban gyökereztek. A csavaros eszű, talpraesett kisfiút sokkal inkább érdekelt, hogy kezében tartsa a cigaretta és alkohol iskolai feketepiacát, mint az, hogy az amerikai forradalom történetét magolja. A kis Henryk életének egyetlen percében

sem hitt komolyan az amerikaiak „legszentebb eszméjében”, abban, hogy a legnagyobb dolog az életben a szabadság, viszont az amerikaiak rögtön ez után következő „szent eszméje”, a pénz és a hatalom hajszolása olyan természetes dolog volt a számára, mint a macskának az egér hajkurászása. Amikor Henryk tizennégy éves, pattanásos, erőből duzzadó tinédzser lett, apját elvitte egy betegség, amelyről ma már tudjuk, hogy ráknak nevezik. Anyja alig néhány hónappal élte túl férjét, s az öt gyerek magára maradt. Henryknek, a másik négyhez hasonlóan, be kellett volna vonulnia az árvaházba, de ő más megoldást választott, s a húszas évek közepe táján egy kamasznak nem volt nehéz eltűnnie New Yorkban. Igaz, sokkal nehezebb volt megállnia a saját lábán. Henryk a túlélési képességet művészi fokra fejlesztette. Olyan iskolát járt ki, amely életének egy későbbi szakaszában nagyon hasznosnak bizonyult a számára. Szorosan összehúzott nadrágszíjjal és nyitott szemmel lődörgött az East Side alsó régióiban. Hol cipőt tisztított, hol mosogatott, és közben kitartóan kereste a bejáratot abba az útvesztőbe, amelynek középpontjában a gazdagság és a tekintély csillogott. Az első nagy lehetőség akkor kínálkozott számára, amikor szobatársa, bizonyos Jan Pelnik, aki a New York-i tőzsdén volt kifutófiú, egy szalmonellával körített virslinek köszönhetően átmenetileg munkaképtelenné vált. Henryk elvállalta, hogy értesíti a főnökét a barátjával történt kellemetlenségről, ám az ételmérgezést némileg felnagyítva, tuberkulózist talált jelenteni, majd beprotezsálta magát az így megüresedett helyre. Új szállást keresett magának, és felvette a kifutófiúk egyenruháját. Elvesztett egy barátot - s szerzett magának munkát.

A Henryk által szállított tőzsdei üzenetek többsége a „venni” szót tartalmazta. Sokra közülük azonnal válasz is érkezett, hiszen a húszas évek elején már kezdetét vette a nagy fellendülés. Henryk irigykedve látta, hogy még a nagyon szerény képességekkel megáldott emberek is gyorsan vagytonokat szereznek, míg ő csupán külső szemlélője maradt az eseményeknek. Ösztönei azok felé terelték, akik több pénzt szereztek a tőzsdén egy hét leforgása alatt, mint amennyit ő a legjobb esetben egy egész élet munkájával tudott volna megkeresni. Elhatározta hát, hogy kitanulja a tőzsde működését. Odaadóan fülelt a magánbeszélgetésekre, felbontotta a lezárt borítékokat, amelyekből kiderült, hogy melyik vállalatokkal érdemes foglalkozni. Tizennyolc éves korára már négy, tapasztalatokban gazdag esztendőt tudhatott maga mögött a Wall Streeten, négy évet, melyet a kifutófiúk többsége azzal tölt el, hogy egyszerűen átverekszi magát a zsúfolt folyosókon, s eljuttatja azokat a kis rózsaszín papírdarabkákat a címzettekhez. Ez a négy év Henryk Metelski számára egyenértékű volt azzal, mintha ledoktorált volna a Harvard Egyetem közgazdasági fakultásán. (Akkor még nem tudhatta, hogy egyszer majd előadást tart az említett tiszteletre méltó gyülekezet előtt.)

1927 júliusának egyik reggelén éppen a Halgarten and Company nevet viselő, tekintélyes közvetítő cégtől vitt üzenetet. Útját természetesen azon a napon is megszakította a mellékhelyiségben, mivel az idők folyamán tökéletes rendszert dolgozott ki: gondosan bezárkózott egy fürkébe, áttanulmányozta a gondjaira

bízott üzenetet, majd eldöntötte, hogy a benne foglalt információnak hasznát veheti-e vagy sem. Ha az információ érdekelte, késedelem nélkül felhívta Witold Gronowichot, egy öreg lengyelt, a lengyel közösség egyik kis biztosítótársaságának vezetőjét. Henryk heti 20-25 dollárt kapott ezekért a titkos információkért. Gronowich nem volt abban a helyzetben, hogy nagyobb összegeket tudjon piacra dobni, így soha nem szivárgott ki semmi, ami visszavezethetett volna szépreményű ifjú informátorához. Ez alkalommal Henryk a vécékagylón üldögélve, remegő térdekkel vette észre, hogy ezúttal különlegesen fontos információkat tartalmazó sorokat tart a kezében. A texasi kormányzó éppen most készült megadni az engedélyt a Standard Oil Companynak, hogy megépítse a Chicagóból Mexikóba vezető olajvezetékét, s ehhez - mint kiderült - már az összes érintett fél egyetértését is megszerezte. Az üzenetet egyenesen John D. Rockefeller ügynökének, Tucker Anthonymnak címezték. Az olajvezeték építési engedélyének megadása az egész Észak előtt megnyitotta az olaj útját, s ez egyértelműen a profit növekedését jelentette. Henryk számára azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy a hír kipattanása után a Standard Oil-részvények ára rögtön és egyenletesen emelkedni fog a tőzsdén, annál is inkább, mivel Amerika olajfinomítóinak 90 százaléka már eddig is a Standard Oil ellenőrzése alatt állt.

Nyilvánvaló volt, hogy ezt az információt szokás szerint továbbítania kell Mr. Gronowichnak. Most is éppen erre készült, amikor észrevette, hogy egy meglehetősen testes férfiú a vécéből kifelé menet elhullajtott valami papírt. Egyedül lévén a helyiségben, Henryk felvette a papírdarabot és már éppen visszavonulni készült fülkéje magányába, hogy további használható információ birtokába jusson, amikor észrevette, hogy a papírfecni valójában egy 50 000 dolláros csekk, amelyet egy bizonyos Mrs. Rose Rennick számlájáról lehetett bekasszírozni. Henryk gondolatai villámgyorsan cikáztak. Pillanatok alatt elhagyta a mellékhelyiséget, és már kint is volt a Wall Streeten. A Rector Streeten aztán beült egy kis kávéházba, Coca-Colát ivott, és közben gondosan kidolgozta a haditervét. Amikor készen volt, nyomban hozzá is kezdett a végrehajtáshoz.

Először is a Morgan Bankháznak a Wall Street délnyugati részén lévő egyik fiókjában beváltotta a csekket. Nem volt különösebben izgatott, mert tisztában volt azzal, hogy a tőzsdei küldöncök elegáns egyenruhájában egészen biztos valamelyik tiszteletre méltó cég megbízottjának fogják nézni. Amint a zsebében volt a pénz, visszatért a tőzsdére, s az egyik ügynöktől 2500 darab Standard Oil-részvényt vett 19 % dolláros áron. Így az ügynöki jutalék kifizetése után maradt összesen 126 dollár és 61 centje. Ezzel a maradék összeggel azonnal folyószámlát nyitott a Morgan Banknál. A nap hátralévő részében aztán feszülten várta a kormányzói hivatal bejelentését, miközben igyekezett magát a normális napi munkájával elfoglalni. De annyira csak a Standard Oil híreire figyelt, hogy még a mellékhelyiségbe tett szokásos kitérőiről is megfeledkezett. A bejelentés - Henryk legnagyobb meglepetésére és aggodalmára - nem történt meg. Amint később kiderült, aggodalma fölöslegesnek bizonyult, hiszen az ilyesfajta hírek bejelentését mindig visszatartják a tőzsde hivatalos, délután 3 órai zárásáig, hogy maga a

bejelentő is bárhol rátehesse kezét az összes fellelhető szóban forgó részvényre. De Henryk ezt akkor még nem tudhatta, és az elkövetett tragikus hibától megkövültén tért vissza szállására. Lelki szemei előtt már látta, hogy nemcsak munkáját veszíti el, hanem mindazt, amit az elmúlt négy év során sikerült elérnie. Azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy börtönnel végződik az egész ügy. Éjszaka nem tudott aludni, és a még nyitott ablak ellenére is levegőtlen szobájában egyre inkább erőt vett rajta a nyugtalanság. Éjszaka egy órakor már nem bírta tovább a bizonytalanságot, kiugrott az ágyból, megborotválkozott, felöltözött s elmetrózott a Központi pályaudvarra. Innen kiment a Times Square-re, és remegő kezekkel nyújtotta oda a pénzt a Wall Street Journal első kiadásáért. Egy pillanatig el sem hatolt a tudatáig a hír, holott első oldalas szalagcím ordította a nagyvilágba:

A TEXASI KORMÁNYZÓ ROCKEFELLERNEK ADTA MEG AZ OLAJVEZETÉK FELÉPÍTÉSÉNEK JOGÁT!

Az alcím pedig ezt hirdette:

Várhatóan jelentősen megélenkül a kereslet a Standard Oil részvényei iránt.

Henryk kábultan tért be a 42. utca nyugati szektorában az egyik éjjel-nappal nyitva tartó kávéházba. Rendelt egy nagy hamburgert, hozzá jókora adag sült krumplit. Ketchupot csurgatott rá, s olyan étvágytalanul majszolgatta az ételt, mintha a villamosszék előtti utolsó vacsoráját fogyasztaná - nem pedig az elsőt, a gazdagság felé vezető úton. Elolvasta a Rockefeller-féle puccs minden részletét, amely az első oldaltól egészen a tizennegyedikig tartott, majd hajnali négy órakor megvette a New York Times első három és a Herald Tribune első két kiadását. Az első oldalas szenzáció mindkettőben ugyanaz volt. Henryk az örömtől mámorosan, kóválygó fejjel sietett haza. Reggel belebújt az egyenruhájába, és pontban nyolckor megérkezett a tőzsdére, hogy szokás szerint elkezdje napi munkáját. De mindvégig csak azon törte a fejét, hogyan tudná tervének második részét végrehajtani. A tőzsde hivatalos nyitásakor Henryk átment a Morgan Bankhoz, s a tulajdonában lévő 2500 darab, a reggeli tőzsdenyitáskor már 21 % dolláron jegyzett Standard Oil-részvény fejében 50 000 dolláros kölcsönért folyamodott. A felvett kölcsönösszeggel azonnal folyószámlát nyitott, de egyidejűleg utasította a bankot, hogy állítsanak ki egy 50 000 dolláros csekket Mrs. Rose Rennick nevére. Kilépett a bankból, s a telefonkönyvben fellelőzte akaratlan jótévőjének címét és telefonszámát.

Az özvegy Mrs. Rennick elhunyt férje befektetéseinek jövedelméből élt New York egyik legdivatosabb és legelegánsabb negyedében, a 62. utca egyik kis

lakosztályában. A hölgyet először meglepte a vadidegen Henryk Metelski telefonhívása, aki sürgős magánügyben találkozni óhajtott vele, de aztán a Halgarten and Company nevének említése végül is annyira eloszlatta bizalmatlanságát, hogy beleegyezett a Waldorf Astoriában, délután négyre kért találkozóba.

Henryk még soha nem látta belülről a Waldorf Astoriát, de négyéves tőzsdei szolgálata alatt nagyon kevés olyan elegáns szálló vagy étterem volt a városban, melynek nevét mások beszélgetése során ne hallotta volna. Nyilvánvaló volt, hogy Mrs. Rennick szívesebben teázik vele a patinás szállóban, hogysem saját lakásában fogadjon egy Henryk Metelski nevű ismeretlent - különösen azok után, hogy Henryk lengyeles akcentusa telefonon keresztül erősen érezhető volt. A Waldorf Astoria süppedő szőnyegekkel borított előcsarnokában álldogálva Henryk elpirult saját naivitásán. Úgy érezte, hogy mindenki őt bámulja, s alacsony, zömök testével szinte belefúrta magát a Jefferson terem egyik elegáns foteljébe. A Waldorf több vendége is meglehetősen jó kondíciónak örvendett, de Henryk érzése szerint zsírpárnáikat nem annyira a kávéházi sült krumpliknak, mint inkább a hotel elegáns ételkölteményeinek köszönhatték. Hullámos, fekete hajára most egy kicsit kevesebb, félretaposott cipőjére pedig egy kicsit több krémet rakott a szokásosnál, és idegesen vakargatta a szája szögletében éktelenkedő, bosszantó pattanást. Izgatottan várt. Öltönye, amelyben annyira magabiztosnak és sikeresnek érezte magát barátai körében, itt kopottnak, viseltesnek és árulkodóan olcsó holminak tűnt. A várakozással arányban nőtt a riadalma, mert egyre elháríthatatlanabbul uralkodott el rajta a benyomás, hogy nemigen illik bele a hotel vendégkörébe. Életében először feszélyezve érezte magát. Egy New Yorker lapjai mögé rejtőzködött, és őszinte hittel könyörgött Istenéhez, hogy végre érkezzen már meg a vendége. A pincérek előzékenyen sűrögtek-forogtak a dúsan megterített asztalok körül, de Henryket ösztönös megérzéssel figyelemre sem méltatták. Különösen az a pincér tett rá igen mély benyomást, aki nem csinált mást, csak fehér kesztyűben körbejárta az asztalokat, s egy ezüstitálcából cukorral kínálta a vendégeket.

A szerencsecsillag: a kedves, idős hölgy

Rose Rennick néhány perccel négy óra után érkezett meg, rettenetesen széles karimájú kalapban és két kis kutya társaságában. Henryk benyomása szerint már hatvan fölött járt, túlsúlyos volt, rengeteg festéket kent magára, és igyekezett mindenkit túlöltözni. De kedvesen mosolygott, és úgy látszott, hogy mindenkit ismer, amikor asztalról asztalra járva kicsit elcseverészett a szokásos délutáni szállodai társasággal. Alapjában véve helyes érzéssel hagyta utoljára azt az asztalt, ahol Henryk ült. Ahogy meglátta hősünket, szinte visszahőkölt, s nemcsak a furcsa öltözet láttán, hanem azért is, mert a fiú még saját tizennyolc événél is fiatalabbnak látszott. Mrs. Rennick teát rendelt. Henryk pedig közben előadta az akkorra már jól begyakorolt történetet, amely szerint szerencsétlen félreértés történt a hölgy csekkjével, melyet az ő tőzsdei cége tévesen

kasszírozott be az előző napon, és most a főnöke kiadta az utasítást, hogy azonnal juttassa vissza a csekket, s egyben tolmácsolja mélységes sajnálatát az elkövetett hibáért. Henryk ezután átadta az 50 000 dollárról kiállított csekket, s ártatlan arccal még azt is hozzátette, hogy amennyiben Mrs. Rennick ügyet csinálna a dologból, akkor ő menthetetlenül állás nélkül maradna, hiszen egyedül ő a felelős az elkövetett hibáért.

Mrs. Rennicket tulajdonképpen már aznap reggel tájékoztatták az elveszett csekkről, de arról már nem volt tudomása, hogy be is váltották, hiszen egy folyószámla ellenőrzése igénybe vesz néhány napot. Henryk hamisítatlan nyugtalansága pedig, ahogy akadozva elmesélte a történetet, egy Mrs. Rennicknél még gyanútlanabb hallgatót is meggyőzött volna. Készségesen beleegyezett, hogy elfelejtkezik az egész ügyről, nagyon örült, hogy visszakapta a pénzét, s mivel a csekket a Morgan Bankház állította ki, meggyőződése volt, hogy valójában nem is veszített semmit. Henryk a nap folyamán először sóhajtott fel megkönnyebbülten; mázsás súlytól szabadult meg, s kezdte élvezni a helyzetet. Még az ezüstitálcában cukrot hordozó kesztyűs pincért is odaintette. Az illemnek megfelelő idő elteltével Henryk elnézést kért, hogy sietnie kell vissza munkahelyére, megköszönte Mrs. Rennick segítőkészségét, kifizette a számlát és távozott. Kint az utcán fejszabadultan fütyörészni kezdett. Új ingét teljesen átítatta az izzadság (Mrs. Rennick ezt biztosan verítéknek mondaná), de most már kint volt a szabad levegőn, és újra szabadon lélegezhetett. Első, nagyobb szabású hadműveletét siker koronázta. Ott állt a Park Avenue-n és élvezte, hogy a Mrs. Rennickkel vívott csatája éppen a Waldorf Astoriában játszódott le, abban a szállóban, ahol John D. Rockefeller, a Standard Oil elnöke állandó lakosztályt tartott fenn. Henryk persze gyalog érkezett, és a főbejáraton ment be az épületbe, míg Mr. Rockefeller földalattival és magánliftjén jutott fel a Waldorf Towersbe. (Bár erről nagyon keveseknek van tudomása, Rockefeller saját metróállomást építtetett tizenöt méterrel a Waldorf Astoria alá, ami megkímélte attól, hogy még nyolc háztömbnyit kelljen utaznia a Központi pályaudvarig, ahonnan megállás nélkül juthatott el a 125. utcáig. Az állomás ma is létezik, de mivel most már nem lakik egyetlen Rockefeller sem a Waldorf Astoriában, a vonatok megállás nélkül továbbrobognak. Másnap reggel Henryk a szokásos módon ismét felvette a munkát. Tisztában volt vele, hogy csupán öt nap áll a rendelkezésére, hogy eladja a részvényeit és felszámolja adósságát a Morgan Bankházzal és az ügynökökkel szemben, ugyanis a New York-i tőzsdei elszámolásoknak öt munkanapon, illetve hét naptári napon belül kell lebonyolódniuk. Az utolsó napon 23 1/4 dolláron jegyezték a részvényeket. Henryk 23 1/8-ért adta el a sajátjait, felszámolta a 49 625 dollárnyi adósságát, majd az egyéb költségek kiegyenlítése után 7480 dollár haszonnal zárta az ügyletet, s ezt a pénzt nyomban el is helyezte a Morgan Bankban. A következő három év során Henryk abbahagyta a telefonálgatást Mr. Gronowichnak, és a maga zsebére kezdett üzletelni. Először kisebb összegekkel, majd ahogy tapasztalatai gyarapodtak, és nőtt a magabiztossága, úgy emelkedtek az összegek is. Kedvező idők jártak, és bár nem mindig sikerült profitot bezsebelnie, de mesteri módon elsajátította a tőzsdei „besszre és hosszra” játszás

művészetét. A besszre menő tranzakcióknál a rövid lejáratú hitelekkel üzletelt, bár ezt üzleti körökben nem tartották a legetikusabb dolognak. Hamarosan kitanulta azt is, hogyan adjon el olyan részvényeket is, amelyek nem voltak ugyan a birtokában, de számítani lehetett közeli árfolyamzuhanásukra. A piaci tendenciák iránti érzéke ugyanolyan gyorsan fejlődött, mint ízlése az öltözködésben, de az East Side déli csücskének mellékutcaiban felszedett alattomosága és szélhámossága ez idő alatt sem változott semmit. Henryk hamar rájött, hogy tulajdonképpen az egész világ egy nagy dzsungel, csak itt az oroszlánok és tigrisek elegáns öltönyökben járnak.

Amikor 1929-ben a tőzsde összeomlott, Henryk a 7490 dollárját már 51 000 dolláros szabad tőkébe fordította át, egy nappal azután, hogy a Halgarten and Company elnöke kiugrott a tőzsde épületének ablakán. Henryk megértette ezt az üzenetet. Újonnan szerzett jövedelmének birtokában beköltözött egy csinos kis brooklyni lakásba, s egy rikító kis Stutzon kezdett furikázni. Már egészen fiatalon felismerte, hogy lényegében három alapvető hátránnyal kell megküzdenie: a nevével, a származásával és a pénztelenségével. A pénztelenséget lassan maga mögött tudhatta, s most elérkezettnek látta az időt, hogy megszüntesse a másik két zavaró körülményt is. Ennek érdekében beadvánnyal fordult a bírósághoz, hogy nevét Harvey David Metcalfe-ra változtathassa. Amikor erre az engedélyt megkapta, minden néven nevezendő kapcsolatot megszakított a lengyel kolóniában élő barátaival, és 1930 májusában új névvel és nagyon új pénzzel új életet kezdett.

A hiéna settenkedni kezd

Több mint egy év telt el, amikor egy futballmeccsen először találkozott Roger Sharpleyval, s rájött, hogy a gazdagoknak is megvannak a maguk problémáik. Roger, ez a bostoni fiatalember, megörökölte apja whiskybehozattal és szórmekevitellel foglalkozó vállalatát. Először a Choate, majd a Dartmouth College-ban nevelkedett, a sokak által irigyelt bostoni magabiztossággal és szívélyes kedvességgel mozgott a nagyvilágban. Magas volt és szőke - mintha egyenesen a vikingekkel érkezett volna. A tehetséges művészbarátok légköre lengte körül, s mindenütt - de különösen a nőknél - könnyű sikereket aratott. Minden szempontból tökéletes ellentéte volt Harveynek. Bár tökéletes ellenpólusokat képviseltek, a köztük meglévő kontraszt magnetikus erővel vonzotta őket egymáshoz. Roger életének egyetlen vágya volt, hogy tiszt lehessen a haditengerészetnél, de a Dartmouth College elvégzése után apja megromlott egészségi állapota miatt kénytelen volt átvenni a családi üzletet. Alig néhány hónapja volt az üzleti életben, amikor apja meghalt. Roger mindjárt az első vevőnek szerette volna eladni a Sharpley and Son céget, de apja a végrendeletébe beiktatott egy olyan záradékot, hogy amennyiben Roger a céget a negyvenedik születésnapja előtt áruba bocsátana - ez volt ugyanis a végső határidő, amikor

még jelentkezhetett volna a haditengerészethez -, akkor az eladásból származó egész összeget a rokonok között kell felosztani.

Harvey mélyen elgondolkodott Roger problémáján, majd két hosszúra nyúló tárgyalás után, amelyet egy dörzsölt New York-i ügyvéddel folytatott, a következő javaslattal állt elő. Harvey megveszi a Sharpley and Son cég tulajdonának 49 százalékát 100000 dollárért, plusz az éves profit első 20000 dollárjáért. Negyvenéves korában Roger eladhatja a maradék 51 százalékot újabb 100000 dollárért. Az igazgatótanács három főből, Harveyből, Rogerből és egy Harvey által kinevezett személyből áll. (Így Harvey teljes egészében ellenőrzése alatt tarthatta a társaság tevékenységét.) Ami pedig Rogert illeti, nyugodtan beállhat a haditengerészethez, csupán évente egyszer kell megjelennie a részvényesek évi közgyűlésén.

Roger szinte nem mert hinni a szerencséjének. Meg sem kérdezett senkit a Sharpley and Son cégnél, mivel tudta, hogy minden erővel megpróbálnák lebeszélni erről az üzletről, Harvey számított is erre, s mesteri pontossággal cserkészte be zsákmányát. Roger mindössze néhány napig fontolgatta az ajánlatot, s máris engedélyt adott, hogy a jogi procedúrát megindítsák New Yorkban. (Meglehetősen távol Bostontól, hogy a cégnél még csak ne is sejtse senki, ami készülőben van.) Közben Harvey ismét felkereste a Morgan Bankot, ahol már úgy tekintettek rá, mint a jövő emberére. Mivel a bankok mindig is a jövőre spekulálnak, a bank igazgatója hajlandó volt kisegíteni a vállalkozását egy 50 000 dolláros kölcsönrel, ami - hozzáátve a már rendelkezésére álló 50 000 dollárhoz - lehetővé tette, hogy Harvey megvásárolja a Sharpley and Son cég részvényeinek 48 százalékát, s egyben a cég sorrendben ötödik elnökévé váljon. Az erről szóló dokumentumokat 1930. október 28-án írták alá New Yorkban.

Roger hanyatt-homlok rohant a Rhode Island-i Newportba, hogy minél előbb elkezdhesse tanulmányait az USA haditengerészetének tiszti iskolájában, Harvey pedig sietősen elindult a Központi pályaudvar felé, hogy még elérje a Bostonba induló vonatot. Kifutófiúskodása a New York-i tőzsdén ezzel véget is ért. Huszonegy évesen immár saját vállalatának elnöke volt. Ami a legtöbb ember számára elemi csapással ért volna föl, azt Harvey mindig a saját hasznára tudta fordítani. Az amerikaiak még mindig a szesztilalomtól szenvedtek, s így Harveynek - bár szőrmét továbbra is tudott exportálni - nehézséget okozott a whisky behozatala. Új vállalatát az elmúlt évtized során a szesztilalom kritikus pénzügyi helyzetbe sodorta. Harvey hamar rájött, hogy egy kis megvesztegetéssel - amelyben benne volt Boston polgármestere és rendőrfőnöke mellett néhány a kanadai határon szolgálatot teljesítő vámtisztviselő is -, valamint a maffia megfizetésével biztosíthatja, hogy az áru mégis eljusson az éttermekbe és az italmérésekbe, így aztán a whisky tiltott importja révén a céget végül is inkább emelkedő, mint süllyedő helyzetbe sikerült hoznia. A Sharpley and Son cégtől megváltak ugyan a legmegbecsültebb, legrégebben szolgáló tisztességes alkalmazottak, viszont helyüket rögtön azok a hiénák foglalták el, akik nagyon is jól beleillettek Harvey Metcalfe sajátos dzsungelébe.

1930-tól 1933-ig Harvey egyre erősebbé és erősebbé vált, s amikor az elemi erejű társadalmi nyomásra Rooseveltnél feloldotta a szesztilalmat, az általános lelkesedésben Harvey hagyta, hogy a társaság továbbra is whiskyvel meg szőrmével kereskedjen, de közben ő már újabb területek felé nyújtotta ki csápjait. A Sharpley and Son cég 1933-ban ünnepelte fennállásának századik évfordulóját. A három év alatt Harvey eljátszotta a cég tisztességének 97 százalékát, viszont megduplázta a profitját. Öt évébe telt, hogy megszerezze az első millióját, s további négybe, hogy meg is kettőzze. Ekkor úgy érezte, itt az ideje, hogy Harvey Metcalfe és a Sharpley and Son cég megváljanak egymástól: a tizenkét év alatt, 1930-tól 1942-ig, a profitot 30 000 dollárról 910 000 dollárra növelte. 1944 januárjában 7 000 000 dollárért eladta a vállalatot, kifizetett 100 000 dollárt Roger Sharpley kapitány özvegyének - és megtartott magának 6 900 000-ret.

Harmincötödik születésnapját Harvey azzal ünnepelte, hogy 4 millió dollárért megvásárolta a Lincoln Trust nevű, gyengén menő bostoni bankocskát. A bank az időben megközelítőleg évi 500 000 dolláros profittal. Boston központjában egy elegáns épülettel, hibátlan, de valahogy mégis unalmas és szürke reputációval dicsekedhetett. Harvey feltett szándéka volt, hogy megváltoztatja mind a bank megítélését, mind pedig a profit nagyságrendjét. Élvezte, hogy egy bank elnöke lehet, de ettől még nem lett semmivel sem becsületesebb. A Boston környékén lezajlott piszkos üzleti tranzakciók kiindulópontját ezek után leghelyesebb volt a Lincoln Trust táján keresni, és bár Harvey évi 2 millióval növelte a bank profitját az elmúlt öt év alatt, személyes tekintéllyel és befolyással továbbra sem dicsekedhetett.

A csúcson

Harvey 1949 telén összetalálkozott Arlene Hunterrel, a bostoni First City Bank elnökének egyetlen lányával. Harvey mindaddig valójában nem érdeklődött különösebben a nők iránt. Egyetlen ambíciója mindig is a pénzcsinálás volt, s bár a másik nem tagjait kellemes és hasznos időtöltésnek tartotta, ugyanakkor tudta, hogy egy sor kényelmetlenséget is okozhatnak. De most már, hogy elérte azt az életkort, melyet a képeslapok a legszebb férfikornak neveznek, s nem volt örököse, akire a vagyonát hagyhatná, most már úgy találta, itt az ideje olyan nőt keresnie, aki majd megajándékozza egy fiúval. Mint eddig mindent, amit életében célul tűzött maga elé, ezt a kérdést is alaposan átgondolta.

Amikor Harvey összefutott Arlene-nel, a bankárlány már harmincegy éves volt. Szó szerint összefutottak, amikor a lány beletolatott kocsijával Harvey vadonatúj Lincolnjába. Elképzelni sem lehet kiáltóbb kontrasztot közte és az alacsony, műveletlen és kövér lengyel között. Arlene alig maradt a száznyolcvan centiméter alatt, s a vékony, bár nem csúnya lányból teljesen hiányzott az önbizalom. Már kezdte azt hinni, hogy végleg elszalasztotta a férjhezmenetel lehetőségét. Volt iskolatársainak többsége már a második válásnál tartott, és Arlene-t többnyire meglehetősen sajnálkozással emlegették. Ám Harvey extravagáns stílusa rég várt változást jelentett számára. Szülei prúd fegyelmezettségét okolta

legtöbbször azért, hogy annyira sután viselkedik a korosztályához tartozó férfiakkal. Eddig csupán egyetlen kapcsolata volt - totális ártatlansága következtében, az is teljes kudarccal végződött -, és Harvey színre lépéséig úgy tűnt, hogy senki sem akad többé, aki megadná neki a második lehetőséget. Arlene apja egyáltalán nem helyeselte a Harveyvel való kapcsolatot, s ezt ki is mutatta, ami a lány számára még vonzóbbá tette a férfit. Apjának eddig egyetlen férfi sem tetszett, akivel Arlene bármilyen kapcsolatba került - ebben az esetben azonban kivételesen igaza is volt a bankárnak. Harvey viszont azonnal felismerte, hogy a bostoni First City Bank és a Lincoln Trust házassága hosszú távon igen gyümölcsöző lehet a számára, s ennek eredményeképpen, mint mindig, most is elhatározta, hogy győzni fog.

Arlene-ért pedig nem is kellett túlságosan sokat harcolnia. Arlene és Harvey 1951-ben házasodtak össze, s az esküvő emlékezetesebb volt azok számára, akik nem voltak ott, mint azoknak, akik megjelentek.

Harvey Boston elővárosában lévő, Lincoln-stílusú házában rendezkedtek be, és Arlene hamarosan bejelentette, hogy terhes. Házasságkötésük után pontosan egy évvel Arlene kislánnyal ajándékozta meg Harveyt. Rosalie-nak keresztelték, és Harveyt határtalanul boldoggá tette. Egyedül az kedvetlenítette el, hogy valami rendellenesség következtében Arlene méhét el kellett távolítani, s így nem számíthattak több gyerekekre. Harvey a legelőkelőbb és legdrágább washingtoni lányiskolába, a Bennettsbe küldte Rosalie-t, aki tanulmányait a Vassarban folytatta, angolnyelv-szakon. Ez már nagyon tetszett az öreg Hunternek is, aki kezdte elviselni Harveyt, unokáját pedig egyenesen imádta. Az érettségi után Rosalie a Sorbonne-ra iratkozott be. Akkor már túl volt az apjával folytatott első kemény összeccsapáson: Harveynek nem tetszett a lány társasága, különösen azok a hosszú hajúak nem, akik nem akartak Vietnámban harcolni. (Nem mintha Harvey túlságosan sokat vitézkedett volna a második világháború idején - azonkívül, hogy ebből is, mint minden hiányhelyzetből, azonnal készpénzt tudott csinálni a maga hasznára.) A végső törés kapcsolatukban akkor következett be, amikor Rosalie megkockáztatta azt a kijelentést, hogy az erkölcsi kérdéseket nem a haj hosszúsága vagy a politikai meggyőződés dönti el. Harveynek fájt a dolog, de Arlene előtt ezt nem volt hajlandó beismerni.

Harvey három dolgot szeretett igazán életében: az első továbbra is Rosalie maradt, utána következtek a festményei, a harmadik helyen pedig az orchideák álltak. Az első szerelem akkor kezdődött, amikor a kislánya megszületett. A második évek hosszú során alakult ki, és meglehetősen furcsán indult. A Sharpley and Son cég egyik ügyfele a tönk szélére került, de már akkor is jelentős összeggel tartozott a társaságnak. Harvey szagot kapott, felkereste, hogy tisztázza a helyzetet, de az már annyira reménytelenné vált, hogy nem mutatkozott semmi esély a pénze visszaszerzésére. Eltökélt szándéka volt, hogy nem távozik üres kézzel, ezért magával vitte az ügyfél egyetlen még megmaradt, megfogható értéktárgyát, egy 10 000 dollárra becsült Renoir-képet. Harveynek eredetileg az volt a szándéka, hogy nyomban eladja a képet, de a finom ecsetkezelés és a páratlan pasztellszínek annyira megragadták, hogy

ellenállhatatlanul vágyott még több hasonló kép birtoklására. Amikor aztán rájött, hogy a képek nem csupán jó befektetést jelentenek, hanem valójában szereti is őket, akkor szerelme és kedvtelése találkozott. A hatvanas évek elejére Harveynek már volt egy Manet-ja, két Monet-ja, az említett Renoir-ja, két Picassója, egy Utrillója, egy Cézanne-ja, valamint egy sor kevésbé ismert nevű festő keze alól kikerült képe, őt magát pedig mint az impresszionisták egyik jeles szakértőjét tartották számon. Az egyetlen beteljesületlen vágya az maradt, hogy egy Van Goghot is szerezzen, s ez a közelmúltban majdnem sikerült is, de a Sotheby-Parke Bernet Galéria New York-i árverésén dr. Armand Hammer, az Occidental Petroleum nagy hatalmú elnöke rálicitált, s az 1 200 000 dollár már egy kicsit sok volt Harvey számára. Harvey harmadik nagy szerelme díjnyertes orchideagyűjteménye volt, amellyel egymás után háromszor is megnyerte az új-angliai Tavaszi Virágbemutatót, s kétszer is a második helyre szorította apósát, az öreg Huntert.

Harvey évente egy alkalommal Európába is ellátogatott. Kiváló minőségű ménest tartott Kentuckyban, s büszkeséggel töltötte el lovainak szereplése Longchampban és Ascotban. Szerette a wimbledoni játékokat is, megítélése szerint változatlanul ez volt a világ legjelentősebb teniszbajnoksága. Élvezte, hogy közben egy kicsit üzletelgethet is Európában, s lehetősége nyílik a Zürichben lévő svájci bankszámlájának gyarapítására. Valójában egyáltalán nem volt szüksége svájci folyószámlára, de tetszett neki, hogy időnként kikerült Uncle Sam hatásköréből.

A kockázatmentes vállalkozás

Bár Harvey egy kicsit kényelmesebbé vált az évek során, s csökkentette kétes hírű üzleteinek számát, azért mégsem tudott ellenállni a csábításnak, hogy kockáztasson, ha nagy haszon volt kilátásban. Egyik ilyen csodálatos lehetőség akkor kínálkozott, amikor 1964-ben őfelsége kormánya vállalkozókat keresett az északi-tengeri olajmezők feltárására és kiaknázására. Abban az időben még sem a brit kormánynak, sem pedig tisztviselőinek halvány sejtelmük se volt az északi-tengeri olaj jelentőségéről, arról meg aztán végképp nem is álmodtak, hogy ez az olaj milyen fontos szerepet játszik majd az angol politikában. Ha a kormány előre tudta volna, hogy 1978-ban az arabok a világ többi országának halántékához szegeznek a pisztolyt és azt, hogy a brit parlament alsóházában tizenegy skót nacionalista képviselő is helyet kap, akkor minden bizonnyal másképpen cselekedett volna. 1964. május 13-án az energiaügyi államtitkár a parlament elé terjesztette a 708. számú „Kontinentális talapzat – Nyersolaj” címet viselő törvénytervezetet. Harvey élénk érdeklődéssel olvasta a javaslatot, miközben egyre erősödött a gyanúja, hogy itt valami egészen rendkívüli zsákmány várható. Különösen a 4. paragrafus ragadta meg a figyelmét:

„Azok a személyek, akik az Egyesült Királyságnak vagy gyarmatainak az állampolgárai és az Egyesült Királyság területén laknak vagy az Egyesült Királyság jogi személyei, ezen rendelkezés értelmében folyamodhatnak:

- a) kitermelési, vagy
- b) feltárási engedélyért.”

Mikor gondosan végigolvasta az egész szöveget, kényelmesen hátradőlt a székében, és keményen gondolkodni kezdett. A kitermelési és feltárási engedély megszerzésére már egy viszonylag csekély összeg lefizetése is elegendő volt. A 6. paragrafus ugyanis kimondta:

„1. Az illeték minden kitermelési engedély iránti kérelem benyújtásakor kétszáz font, majd az első tíz részvényköteg kibocsátása után minden továbbiért öt font.

2. A feltárási engedély illetéke húsz font.”

Harvey egyszerűen nem akart hinni a szemének. Milyen könnyen fel lehetne egy ilyen engedélyt használni, hogy egy óriási vállalkozás látszatát keltse. Néhány száz dollár ellenében olyan nevek mellé sorolhatna be, mint a Shell, a BP, a Total, a Gulf és az Occidental. Harvey újra és újra átolvasta a rendeletet, de még mindig alig akarta elhinni, hogy a brit kormány ilyen nevetségesen csekély összegért lemond ilyen hatalmas lehetőségről. Most már csak a kérelem benyújtására szolgáló, díszesen kicirkalmazott, minden részletre kiterjedő formanyomtatvány állt Harvey útjában. Harvey ugyanis nem volt brit állampolgár, egyik vállalatát sem az Egyesült Királyság területén jegyezték be, és biztos volt benne, hogy a kérelem benyújtása bizonyos problémákba fog ütközni. Ezért úgy döntött, hogy kérelméhez megszerzi egy angol bank támogatását, és olyan vállalatot hoz létre, amelynek igazgatótanácsa biztosan elnyeri az angol kormány bizalmát.

1964 elején éppen ezzel a hátsó gondolattal jegyeztette be Angliában a Prospecta Oil elnevezésű céget, amelynek jogi képviselőt a Malcolm, Bottnick és Davis cég látta el, pénzügyeit pedig a Lincoln Trust európai képviselőt eddig is ellátó Barclays Bank intézte. Lord Hunnisett lett a cég elnöke, és számos ismert közéleti személyiség kapott helyet az igazgatótanácsban, köztük két olyan volt képviselő is, aki akkor vesztette el parlamenti helyét, amikor 1964-ben a Munkáspárt nyerte meg a választásokat. A Prospecta Oil azonnal kibocsátott kétfélmillió 10 penny névértékű részvényt, amelyet természetesen Harvey megbízottai vásároltak fel. Még félmillió dollárt is betett az újonnan alakult cég számlájára a Barclays Bank Lombard Street-i fiókjába. Amikor a kirakatot ilyen szépen berendezte, akkor használta fel Lord Hunnisettet arra, hogy benyújtsa a brit kormányhoz az engedélykérelmet.

Az 1964 októberében megválasztott új munkáspárti kormány sem tulajdonított elődjénél, a konzervatív kormánynál nagyobb jelentőséget az északi-tengeri olajnak. A kormány az engedély megadása ellenében csupán azt követelte, hogy évi 12000 fontért, hatéves időtartamra béreljék a területet, fizessék ki a 12,5 százalékos általános adót, valamint az esetleges profit után a jövedelemadót. Mivel Harveynek az volt az elképzelése, hogy maga és nem a vállalat vágja

zsebre a profitot, így ez utóbbi kifizetése egyáltalán nem jelentett a számára problémát.

1965. május 22-én az energiaügyi miniszter a London Gazette-ben nyilvánosságra hozta annak az ötvenkét cégnek - köztük a Prospecta Oilnak is - a nevét, amely megkapta a kitermelési engedélyt. 1965. május 22-én az 1531. számú kormányrendelet meghatározta a kitermelés konkrét helyszíneit is. A Prospecta Oil az északi szélesség 51°50'00" és a keleti hosszúság 2°30'20"-nél fekvő területet kapta meg, közvetlenül a BP által bérelt egyik terület tőszomszédságában. Harvey ezek után nyugodtan ült, s várta, hogy az Északi-tengeren területet bérelt cégek valamelyike olajat találjon. Meglehetősen hosszúra nyúlt a várakozás, de Harveynek nem volt sietős a dolog mindaddig, amíg 1970 júniusában a BP hatalmas, immár ipari jelentőségű olajmezőre nem bukkant. A BP akkor már több mint egymilliárdot költött az ügyre, s Harvey úgy döntött, hogy ennek ő lesz a legnagyobb haszonélvezője. Most már nyeresben volt, s azonnal hozzá is látott terve második szakaszának megvalósításához.

1972 elején előzetes beharangozás után nagy dérrrel-durral bérelt egy olajfúró berendezést, s kivontatta a Prospecta Oil területére. A fúróberendezés bérlésénél kikötötte, hogy sikeres fúrás esetén meghosszabbíthatja a szerződést, majd az előírások által meghatározott minimális létszámú munkásgárdával megkezdte a fúrást, először 1800 méteres mélységig. A fúrás befejeztével felmondott a vállalat összes alkalmazottjának, de közölte a Reading and Bates céggel, ahonnan a fúróberendezést bérelte, hogy az eszközökre a közeljövőben ismét szüksége lesz, ezért továbbra is fizeti a bérleti díjat.

Az elkövetkező két hónap során Harvey naponta néhány ezres adagokban kezdte piacra dobni a Prospecta Oil részvényeit, természetesen a saját készletéből. Amikor aztán a brit sajtó pénzügyi szakújságírói telefonon érdeklődtek, hogy minek köszönhető a részvények árfolyamának fokozatos emelkedése, akkor a Prospecta Oil városi irodájából egy ifjú sajtófőnök közölte, hogy jelenleg nem kíván az ügyről nyilatkozni, de hamarosan közleményt hoznak nyilvánosságra. A sajtó ezt a két dolgot szépen összerakta, s aztán jól felfújta az ügyet. A részvények árfolyama a tízpennys szintről már közel 2 fontra emelkedett, történt pedig mindez Bernie Silvermannak, Harvey teljhatalmú angliai megbízottjának vezénylete alatt, aki sokéves hasonló jellegű tapasztalatai alapján egyedül ismerte fel, hogy mire megy ki a főnöke játéka. Silverman legfontosabb feladata annak biztosítása volt, hogy senki se tudjon a leghalványabb kapcsolatot sem kimutatni Metcalfe és a Prospecta Oil között.

1974 januárjában a részvények árfolyama elérte a 3 fontot. Most jött el az ideje, hogy Harvey megvalósítsa tervének harmadik szakaszát, amelyben a Prospecta Oil újabb lelkes hívét, a Harvard Egyetemen végzett fiatal David Keslert használta fel eszköznek és csaléteknek.

Az ifjú cégvezető

David visszatolta orrnyergére szemüvegét, és újra elolvasta a Boston Globe gazdasági rovatának hirdetését, hogy megbizonyosodjon, nem álmodik: mintha csak a testére szabták volna ezt a feladatot:

A skóciai partok mentén, az Északi-tengeren nagyszabású munkálatokat végző nagy-britanniai olajvállalat tőzsdei ügyekben és/vagy pénzpiacon jártas fiatal vezetőt keres. Évi fizetés 25 ezer dollár. Lakás biztosított. Székhely London. Jelentkezés: 217/A sz. postafiók.”

David tisztában volt azzal, hogy egy felfutó iparágban ez új lehetőséget és kihívást is jelent a számára, csak amiatt aggódott egy kicsit, vajon elégségesnek ítélik-e meg eddigi tapasztalatait. Felidézte egyetemi oktatójának szavait, aki váltig mondogatta, hogy „ha egyszer Nagy-Britanniában kell dolgoznia, akkor mindenképpen az Északi-tengeren próbálkozzon. Az ottani szakszervezeti problémákat figyelembe véve nincs más hely abban az országban, ahol bármivel is érdemes volna foglalkozni.”

A simára borotvált, nyúlánk David Kesler rövidre vágott kefehájával bátran lehetett volna a tengerész-gyalogság hadnagya is. Üde arcára alig sejtette megtörhetetlen buzgalmat és energiáját. A Harvard Egyetem közgazdasági fakultásának friss diplomájával a zsebében minden erejével az üzleti életben szeretett volna karriert csinálni. Összesen hat évet töltött a Harvardon, négy éven keresztül csak matematikát hallgatott, diplomát is szerzett belőle, majd Charles River túlsó oldalán két évig járt a közgazdasági fakultásra a második diplomájáért. Most ezek birtokában keresett magának valami olyan munkát, ahol gyümölcsöztetni tudná rendkívüli munkabírását. Soha nem volt megáldva briliáns tudományos képességekkel, s eléggé csodálta is azokat az évfolyamtársait, akik olyan magától értetődő természetességgel bántak a Keynes utáni közgazdasági elméletekkel, mint ahogy egy kisgyermek bánik a szorzótáblával. Hat éven keresztül eszeveszett szorgalommal tanult, s csak annyi időre hagyta abba a magolást, amíg naponta lement a tornaterembe, hogy újabb energiát gyűjtsön, vagy pedig nagy néha, hétvégeken, társaival együtt beugrott a sporttelepre megnézni, hogyan védik meg a harvardiak a futball- vagy kosárlabdapályán az egyetem becsületét. Valójában ő maga is szeretett volna játszani, de akkor kevesebb ideje maradt volna a tanulásra...

Újra elolvasta a hirdetést, majd egy gondosan megfogalmazott levelet írt a megadott postafiókszámra. Néhány nap elteltével megérkezett a válasz, amely szerint a következő szerdán délután 3 órára beszélgetésre várják az egyik helyi szállodába.

David háromnegyed háromkor meglehetősen magas adrenalinszinttel érkezett meg a Huntington Avenue-n lévő Copley Hotelbe. Miközben bevezették egy aprócska magánlakosztályba, egyre csak a harvardi közgazdasági fakultás jelszavát ismételtegette magában: „Nézz ki angolul, gondolkozz jiddisül.”

Három - Silvermannak, Coopernek és Eliotnak bemutatkozó - férfiú beszélgetett vele. Az alacsony, őszülő hajú, csokornyakkendő, a sikeres pályafutás magabiztos légkörétől övezett New York-i Bernie Silverman vezette a tárgyalást. Cooper és Eliot csendesen ült és figyelte Davidet.

Silverman hosszasan és kecségtetően tájékoztatta Davidet a cég belső életének és távlati elképzeléseinek részleteiről. Harvey gondosan felkészítette Silvermant, akinek most már a kisujjában volt az a körmönfont szakértelem, amely egy Metcalfe-akció vezéralakja számára szükséges volt.

- Tehát erről lenne szó, Mr. Kesler. A világ egyik legnagyobb gazdasági-kereskedelmi lehetőségét tartjuk a kezünkben, amikor olajfúrásokat végzünk Skócia partjainál, az Északi-tengeren. Társaságunk, a Prospecta Oil, egy sor amerikai bank támogatását is élvezi. Megkaptuk a szükséges engedélyeket a brit kormánytól, és rendelkezésünkre állnak a vállalkozás finanszírozásához szükséges eszközök is. De egy társaságot nem a pénz tesz társasággá, hanem az emberek, Mr. Kesler. Ez a napnál is világosabb. Mi olyan embert keresünk, aki éjt nappallá téve azon dolgozik, hogy a Prospecta Oil felkerüljön a térképre, s ezért magas fizetést is biztosítunk a számára. Ha esetleg ön nyeri el a pályázatot, akkor londoni irodánkban, közvetlenül Mr. Eliot ügyvezető igazgató irányítása alatt fog dolgozni.

- Hol van a társaság székhelye?

- New Yorkban, de vannak irodáink Montrealban, San Franciscóban, Londonban, Aberdeenben, Párizsban és Brüsszelben is.

- A társaság más helyen is foglalkozik olajkutatással?

- Jelen pillanatban nem - válaszolta Silverman. - De miután a BP fúrása sikerrel járt, mi is milliókat fektetünk bele az Északi-tengerbe. Azon a környéken egy az öthöz a sikeres fúrások aránya, s ebben a szakmában ez már nagyon jónak számít.

- A sikeres pályázónak mikor kell munkába állnia?

- Valamikor januárban, miután elvégzett egy állami olajipari szaktanfolyamot - szólalt meg Richard Eliot.

A vékony, kreol bőrű második számú ember hanglejtéséből arra lehet következtetni, hogy Georgiából származik. Az állami szaktanfolyam említése tipikusan Harvey Metcalfe-féle ötlet volt: maximális szavahihetőség - a legalacsonyabb befektetés ellenében.

- És a társaság által bérelt lakás - érdeklődött tovább David -, az hol van?

- A Barbicanon. A társaság tulajdonában tévő egyik lakás lesz az öné - kapcsolódott be Cooper is a beszélgetésbe. - Alig néhány száz méternyire van a londoni irodánktól. Davidnek nem volt több kérdése: Silverman már mindent elmondott, s úgy érezte, hogy tisztában is van mindennel.

Tíz nap elteltével David kapott egy táviratot, melyben Silverman ebédre hívta a New York-i 21-es klubba. Az étterembe belépve a környező asztaloknál ismerős arcokat fedezett fel, s ez önbizalommal töltötte el: vendéglátója nyilván tisztában van az ő céljaival is. Az egyik kis benyílóban lévő asztalhoz vezették, melyet általában azok az üzletemberek kedveltek, akik nem akarták, hogy beszélgetéseik tartalma a nyilvánosság elé kerüljön. Silverman könnyed volt és szellemes. Hosszasan beszélt, többnyire közömbös dolgokról, de végül, amikor a konyakot felszolgálták, megtette ajánlatát Davidnek, hogy foglalja el a londoni irodában meghirdetett állást. Daviddal madarat lehetett volna fogatni. Évi 25 ezer dollár és

egy olyan lehetőség, hogy kapcsolatba kerülhet egy nyilvánvalóan fényes jövő előtt álló vállalkozással. Pillanatnyi habozás nélkül rábólintott, hogy január 1-jével munkába áll a londoni irodában.

Az első áldozat – Oxfordból

David Kesler korábban még soha nem járt Angliában. Milyen zöld itt a pázsit! Milyen keskenyek az utcák! Milyen szorosan ékelődnek be a házak a sövények és kerítések közé! New York széles sztrádái és hatalmas autói után úgy érezte, mintha játékokországba érkezett volna. A Barbicanon lévő aprócska lakás tiszta és személytelen volt, s ahogy Mr. Cooper mondta, valóban csak néhány száz métert kellett megtennie a Threadneedle Streeten lévő irodáig.

A Prospecta irodái egy tiszteletet parancsoló, viktoriánus korban emelt épületben kaptak helyet. Silverman irodája volt a legtekintélyesebb. Volt aztán még egy fogadószoza, egy telexhelyiség, két másik szoba, ahol a titkárnők ültek, valamint Mr. Eliot és az ő jövőendő szobája. David számára az egész meglehetősen szegényesnek tűnt, de Silverman sietett gyorsan megjegyezni, hogy Londonban az irodahelyiségek bérleti díja éppen háromszorosa a New York-inak. Judith Lampson, Bernie Silverman titkárnője bevezette Davidet a főnök szolid eleganciával berendezett irodájába. Fekete forgószékében a hatalmas íróasztal mögött Silverman szinte törpének látszott. Az asztalán négy telefonkészülék, három fehér és egy piros. David csak később tudta meg, hogy a piros telefon közvetlenül egy amerikai állomáshoz van kötve, de hogy melyikre, arra valójában soha nem sikerült rájönnie.

- Jó reggelt, Mr. Silverman. Hogy óhajtja, hogyan kezdjem a munkát?

- Bernie, kérem. Szólítson csak Bernie-nek! Foglaljon helyet. Figyelemmel kísérte az elmúlt napokban a cég részvényárfolyamainak alakulását?

- Igen, természetesen - lelkesedett David. - Már megközelíti a 6 dolláros szintet. Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy újabb bankok is támogatásukról biztosítottak bennünket, s a többi társaság is sikeres fúrásokat végzett.

- Nem! - jelentette ki határozottan Silverman, s hangját lehalkítva azt a látszatot igyekezett kelteni, hogy beszélgetésüknek ez a részlete senki másra nem tartozik. - Arról van szó, hogy mi is rábukkantunk egy gazdag lelőhelyre, de úgy döntöttünk, hogy ezt még nem hozzuk nyilvánosságra. Itt a vonatkozó földtani jelentés - mondta, s egy elegáns mappát nyújtott át az asztal fölé.

David meglepetésében halkan füttyentett egyet.

- És most mi a cég elképzelése? - érdeklődön.

- A sikeres fúrást - közölte Silverman nyugodtan játszadozva egy radírgumival - úgy három hét múlva fogjuk nyilvánosságra hozni, amikor már teljesen tisztában vagyunk az új forrás kapacitásával. Meg kell terveznünk, hogyan kezeljük majd a nyilvánosságot és a hirtelen nagy tömegben beáramló tőkét. Az árfolyam természetesen át fogja ütni a plafont is.

- Az árfolyam máris fokozatosan emelkedő tendenciát mutat. Lehet, hogy valaki már tudomást szerzett a dologról?

- Az bizony elképzelhető - jegyezte meg Silverman, majd felnevetett. - Az a probléma ezzel a fekete folyadékkal, hogy ha egyszer a felszínre tör, akkor már nem lehet eltitkolni.

- Van valami akadálya, hogy máris bekapcsolódjak az ügybe? - kérdezte David.

- Nem. Feltéve, hogy ezzel nem okoz kárt a társaságnak. Csupán tudassa velem, ha valaki esetleg nálunk akarná befektetni a pénzét. A bizalmas információkkal itt nincs semmi probléma, itt nincsenek korlátozó előírások, mint Amerikában.

- Mit gondol, milyen magasra emelkedhet az árfolyam?

Silverman keményen a szemébe nézett, majd a legtermészetesebb hangon közölte:

- Elérheti a húsz dollárt is.

Visszatérve a szobájába, David gondosan áttanulmányozta a Silvermantól kapott földtani jelentést. Valóban úgy nézett ki, hogy a Prospecta Oil sikeres fúrást végzett, de a lelőhely nagyságáról jelen pillanatban még nem tudtak teljes biztonsággal nyilatkozni. Amikor végzett a jelentéssel, órájára nézett. Csendesen elkáromkodta magát: teljesen megfélemedezett az időről.

Bedobta a jelentést a táskájába, s taxival a Paddington Stationra sietett, hogy még elérje a negyed hétkor induló vonatot. Oxfordba volt ugyanis hivatalos vacsorára. Egy régi harvardi évfolyamtársa hívta meg.

Miközben a vonat az egyetemi város felé robogott, egyfolytában Stephen Bradley járt az eszében, akivel a Harvardon barátkozott össze. Stephen mindig kész volt önzetlenül segíteni Davidnek és a többieknek a matematikában. Most a Magdalen College-ban volt vendégprofesszor, és valóban David nemzedékének egyik legkitűnőbb tudományos képességekkel megáldott képviselője volt. A Harvardon elnyerte a Kennedy-émlékosztöndíjat, majd később, 1970-ben a matematikafakultás legmagasabb díját, a Wister Prize-ot. Bár a díj csupán egy nevetséges, nyolcvandollárnyi összegből s a vele járó éremből állt, mégis akkora volt a tekintélye, hogy az elnyerésével együtt járó korlátlan állásajánlatok és lehetőségek miatt mindig nagy volt érte a versengés. Stephen játszi könnyedséggel nyerte el a díjat, és senki sem volt meglepve, amikor ezután megkapta az oxfordi meghívást is. Már harmadik éve folytatta kutatásait a Magdalenban. A Bolle-féle algebra területén elért kutatási eredményeit a Londoni Matematikai Társaság folyóirata rövid időközökben, rendszeresen leközzölte, s éppen most jelentették be, hogy saját Alma Materében, a Harvardon tanszékvezetővé választották. A tisztséget ősztől kezdve tölti majd be.

A negyed hetes vonat egy óra alatt érkezett Oxfordba, s egy rövidke taxizás után a New College Lane-en át, már fél hétkor a Magdalenben is volt. A szálló egyik portása felkísérte Davidet Stephen tágas, patinás, könyvekkel, párnákkal és kéziratokkal teli lakosztályába. Mennyire nem hasonlít itt semmi a Harvard steril fehér falaira, gondolta David. Stephen az előszobáig jött elébe. Semmit sem változott. Magas, vékony, langaléta termetén a ruha most is olyan esetlenül lógott, hogy nincs az a szabó, aki próbababának alkalmazná. Dús szemöldöke

szinte teljesen eltakarta divatjamúlt, kerek formájú szemüvegét, amely egyben el is rejtette szerény gátlásosságát. Odalépett Davidhez, szívélyesen üdvözölte, majd a szobába vezette, öntött Davidnek egy Jack Danielst, leültek, és azonnal megindult a csevegés.

Stephen egyik pillanatban egy idős ember benyomását keltette, a következőben azonban sokkal fiatalabbnak látszott a maga harminc événél. Bár a Harvardon soha nem számította Davidet a legjobb barátai közé, mégis mindig szívesen beszélgetett vele David határtalan tudásvágya miatt. Itt Oxfordban pedig mindig is nagyon szívesen látott vendégül amerikaiakat.

- Emlékezetes három esztendő volt, David - mondta Stephen, s újra megtöltötte a poharakat. - Az egyetlen szomorú esemény apám halála volt az elmúlt télen. Állandóan nagy figyelemmel kísérte az itteni, oxfordi életemet, és tudományos munkámhoz is korlátlan támogatást nyújtott Különben meglehetősen jómódú ember lettem a halála után... Úgy tűnik, hogy a fürdőszoba-felszerelések iránt mégis nagyobb lehetett a kereslet, mint ahogy azt feltételeztem. Adhatnál valami jó tanácsot, hogy mibe fektessem a pénzt, mert egyelőre csak ott hever a bankban. Soha nem foglalkoztam ilyen dolgokkal, s ha befektetésről van szó, akkor mindig teljesen tanácstalan vagyok.

David ezután elkezdte ecsetelni új, nagy lehetőségeket ígérő állását a Prospecta Oilnál. S egyszer csak a következővel állt elő.

- Befektethetnéd a pénzedet a mi társaságunknál, Stephen. Fantasztikus lelőhelyre bukkantunk az Északi-tengeren, s amikor ez nyilvánosságra kerül, a részvények árfolyama át fogja ütni a plafont. Az egész egy hónapon belül le fog zajlani, s most egy életre szóló nagy fogást csinálhatsz. Bárcsak nekem lenne pénzem, amit be tudnék fektetni!

- Megvan már a lelőhely részletes leírása?

- Nincs, de olvastam a földtani jelentést, s az meglehetősen lebilincselő olvasmányoknak tűnik. A részvények árfolyama máris gyorsan emelkedik, s biztos vagyok benne, hogy hamarosan eléri majd a 20 dolláros szintet. Csak az a probléma, hogy már nem túl sok idő áll rendelkezésre.

Stephen belepillantott a jelentésbe, de alaposabban csak később akarta áttanulmányozni.

- Hogy kell az ilyen befektetéseket lebonyolítani? - kérdezte.

- Szóval... keresel magadnak egy tekintélyes tőzsdei ügynököt, rajta keresztül vásárolsz annyi részvényt, amennyit csak megengedhetsz magadnak, majd vársz, amíg be nem jelentik a sikeres fúrást. Én folyamatosan tájékoztatlak a dolgok állásáról, s majd megmondom, mikor a legérdemesebb túladni a részvényeken.

- Nagyon kedves tőled, David...

- Ez a legkevesebb, amit megtehetek érted azok után, hogy annyit segítettél a Harvardon.

- Ó, az igazán semmiség volt. Nos, akkor talán el is mehetnénk vacsorázni.

Stephen levezette Davidet a szálló éttermébe, melynek tölgyfa burkolatú falait a Magdalen eddigi rektorainak, püspököknek és tudósoknak az arcképei díszítették. Az ebédlő előterében, a hosszú asztalok mellett az elsőévesek

vacsoráztak. Stephen, a termen keresztülhaladva, az ebédlő túlsó végében, egy kényelmes asztalnál kínálta helytel. A hallgatók lelkes zsibongása betöltötte a helyiséget, amit Stephen szemmel láthatóan észre sem vett, de David nagyon élvezte a hangulatot. A hétfogásos vacsora egyszerűen csodálatos volt, s David csak azon csodálkozott, hogyan maradhatott Stephen ennyire vékony a mindennap megismétlődő csábítások ellenére is. A vörösbor után Stephen azt javasolta, hogy inkább menjenek vissza a lakosztályába, mintsem a társalgóban élvezzék a mogorva öreg professzorok társaságát. A gyöngyöző vörösbor mellett késő éjszakába nyúlóan beszélgettek az északi-tengeri olajról meg a Boole-féle algebráról, s kölcsönösen megcsodálták egymást a saját szakterületükön felcsillantott tudásért. A legtöbb tudóshoz hasonlóan Stephen is meglehetősen naiv volt a szakmáján kívül eső dolgokban. Egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy a Prospecta Oilba történő befektetés bölcs lépésnek fog bizonyulni.

Hajnaltájt végigsétáltak a Magdalen Bridge melletti dús, friss, smaragdzöld pázsittal övezett Addison Walkon. David kellenetlenül ült be háromnegyed tízkor a taxiba, s gyorsan maga mögött hagyva a Magdalent, elsuhant a New College, a Trinity, majd a Balliol, végül pedig Worchester mellett, melynek fala ákombákom feliratokkal volt telepingálva. A tízórás vonattal tért vissza Londonba. Nagyon élvezte az oxfordi látogatást, s remélte, hogy valamivel viszonzni tudta régi harvardi barátjának korábbi segítségét.

A második áldozat - a vizit

- Jó reggelt, David!

- Jó reggelt. Bernie! Azt hiszem, el kell mondanom, hogy az estét Oxfordban töltöttem egyik barátomnál, aki egy kis pénzt akar befektetni a társaságnál. Az összeg akár negyedmillió dollár is lehet.

- Nagyszerű, David, csak így tovább! A kezdet nagyszerű!

Silverman semmi meglepetést sem mutatott a hír hallatára, de amikor egyedül maradt szobájában, azonnal felemelte a piros telefon kagylóját.

- Harvey?

- Igen.

- Ez a Kesler jó választásnak tűnik. Valószínűleg rábeszélte az egyik cimboráját, hogy negyedmillió dollárt fektessen be a társaságnál.

- Rendben van. Most pedig jól figyelj! Szólj az ügynökömnek, hogy valamivel hatdolláros árfolyam fölött dobjon piacra negyvenezer részvényt. Ha Kesler barátja végül is úgy dönt, hogy a társaságnál fektet be, akkor az enyém lesz a piacon elérhető legnagyobb részvénytcsomag.

Stephen egy napig gondolkodott David ajánlatán, aztán amikor felfigyelt arra, hogy a Prospecta Oil részvényei 2,75 fontról 3,05-re emelkedtek, úgy határozott, eljött az ideje, hogy befektessen azon a területen, amely szilárd meggyőződése szerint nyerő vállalkozásnak fog bizonyulni. Bízott Davidben, és a fényes papírra nyomott földtani jelentés is megtette a hatását. Felhívta a belvárosban lévő Kitcat

and Aitken ügynöki irodát, s megbízta 250 000 dollár értékű Prospecta Oil-részvény felvásárlásával. Harvey Metcalfe ügynöke az igény bejelentése után azonnal a piacra dobott negyvenezer részvényt, s így a tranzakció gyorsan lebonyolódott. Stephen 3,10 fontot fizetett a részvények darabjáért. Ezzel lényegében ki is merült az apai öröksége. Kis idő múltán Stephen boldogan vette észre, hogy a részvények árfolyama már az eredményes fúrás nyilvánosságra hozatala előtt 3,50 fontra emelkedett. Még nem is volt a kezében, máris azon kezdett töprengeni, hogy mire fogja majd a profitot költeni. Úgy döntött, hogy nem veszi fel készpénzben, inkább a részvényekben tartja, hiszen David véleménye szerint elérhetik a húszdolláros árfolyamot is. Sőt azt is megígérte, hogy szól, amikor érdemes megválni az értékpapíroktól.

Közben Harvey Metcalfe újabb részvényeket dobott a piacra, hogy kielégítse a Stephen befektetése által kiváltott érdeklődést. Kezdett egyetérteni Silvermannal abban, hogy a fiatal és becsületes David Kesler - az első megbízatásával együtt járó lelkesedéséből ítélve - kitűnő választásnak bizonyult. Harvey nem első alkalommal használta azt a trükköt, hogy tisztos távolban tartotta magát az akciótól, a kockázatot pedig olyan valaki nyakába varrta, aki tapasztalatlan és naiv. Ezzel egyidejűleg Richard Eliot, a társaság szóvivője szerepében kiszivárogtatott a sajtónak olyan híreket, hogy a piacon tekintélyes vásárlók jelentek meg, ami önmagában is a kisebb befektetések áradatát indította meg, s ez stabilizálóan hatott az árfolyamra is.

A Harvard Egyetem közgazdasági fakultásán annyit mindenki feltétlenül megtanul, hogy egy vezető alkalmasságának egyik legfőbb mércéje az egészségi állapota. Ezért rendszeres és általános orvosi vizsgálatok nélkül David soha nem is érezte igazán jól magát, s mindig valósággal élvezte, amikor közölték vele, hogy egészséges, legfőljebb egy kicsit lazítania kell a munkatempóján. Titkárnője, Miss Rentoul tehát most is időpontot kért számára az egyik Harley Street-i orvostól.

Dr. Robin Oakley a legigényesebbek szemében is sikeres embernek számított. A magas, jóképű, harminchét éves orvosnak olyan sűrű fekete haja volt, ami soha nem indul ritkulásnak. Hetente két alkalommal ma is rendszeresen squash-t játszott, ami hozzájárult ahhoz, hogy korához képest irigylésre méltóan fiatalabbnak látszott. Cambridge-ben az egyetem rögbi-csapatában játszott, s azóta is megőrizte kitűnő kondícióját. Orvosi tanulmányait a St. Thomasban fejezte be, ahol szintén inkább rögbijátékának, semmint orvosi képességeinek köszönhetően emelkedett fel olyan körökbe, amelyek meghatározhatják egy fiatal ember pályájának alakulását. Utolsó vizsgáinak letéte után a rendkívül sikeres, Harley Street-i praxist folytató dr. Eugens Moffat mellé került segédorvosnak.

Dr. Moffat sem annyira a betegek gyógyításában, hanem inkább a gazdagok, különösen a középkorú hölgyek elbűvölésében jeleskedett, akik újra és újra felkeresték, holott nagyon kevés jele látszott rajtuk bármiféle betegségnek. S az ötvenfontos vizsgálati honoráriumot figyelembe véve praxisa bizvást volt sikeresnek mondható. Moffat pontosan azokért a kvalitásokért választotta maga

mellé Robin Oakleyt, amelyekkel maga is rendelkezett, s ami miatt annyira kapóssá vált. Robin Oakley vonzó külsejét, kellemes modorát és jól-neveltségét valóban nem lehetett megkérdőjelezni, ráadásul megvolt a magához való esze is. Robin kitűnően feltalálta magát a Harley Streeten és Moffat rendszerében, s amikor az öreg a hatvanas éveinek elején váratlanul meghalt, olyan könnyedséggel vette át pacientúráját, ahogy csak egy koronaherceg tudja átvenni a trónt. Robin tovább szélesítette betegkörét, s természetes okokon kívül egyetlen Moffat-féle hölgyet sem veszítve el, kitűnően mentek az ügyei.

Nős volt, felesége két fiút szült neki, kényelmes villában lakott Berkshire-ben, néhány mérföldnyire Newburytól, s a bankban is jókora megtakarított összeget tudhatott magáénak. Soha nem panaszkodott a szerencséjére; és egészében véve nagyon élvezte az életet. Kezdett viszont megcsömörlni a szimpatikus, együtt érző orvos üres szerepétől. Vajon összedőlne-e a világ, ha bevallaná, hogy fogalma sincs, mi okozhatja azokat a halvány pörsenéseket Lady Fiona Fisher gyémántokkal felcicomázott kézfejen? Vajon leszakadna-e az égbolt, ha közölné egyszer a rettegett Mrs. Page-Stanleyvel, hogy valójában egy kellemetlen bűzt árasztó vén satrafa, s egy új műfogsoron kívül semmilyen orvosi segítségre nincs szüksége? És vajon mi történne, ha az eladósorban lévő Miss Lydia de Villiers-nek saját maga adná be azt a jókora dózist, amelyre - ahogy a lány több alkalommal egyértelműen kifejezte - annyira vágyik? David Kesler pontosan a megbeszélte időpontban érkezett. Miss Rentoul még idejében figyelmeztette, hogy Angliában az orvosok és a fogorvosok a késve érkező pácienseket nem fogadják, a vizit honoráriumát azonban gondolkodás nélkül leszámlázzák.

Levetkőzött s lefeküdt Robin Oakley vizsgálóasztalára. Az orvos megmérte a vérnyomását, meghallgatta a szívverését, kinyújtatta vele a nyelvét, s elővetette vele azt a szervét, mely ritkán mutatkozik meg teljes póreségében a nyilvánosság előtt. Miközben David testét tapogatta és vizsgálta, könnyedén csevegett is páciensével.

- Mi szél hozta ide Londonba, Mr. Kesler?

- Egy olajvállalatnál dolgozom a belvárosban. Gondolom, már hallott a Prospecta Oilről?

- Nem - vallotta be Robin. - Még nem volt szerencsém hallani felőle. Kérem, most húzza fel egy kicsit a térdeit - mondta, s egy gumikalapáccsal odakoppantott Davidnek először az egyik, majd a másik térdkalácsára. David lábai mindkét esetben szépen előrelelendültek. - Nos, a reflexeivel igazán nincsenek bajok.

- Fog még hallani felőlünk, dr. Oakley. Biztosíthatom, hogy hall még rólunk éppen eleget. Nézze csak meg a lapokban, hogy mekkora léptékkal haladunk előre!

- Hogyhogy? - érdeklődött Robin. - Talán csak nem találtak olajat?

- De igen - válaszolta David nyugodtan, s élvezte a szavai által kiváltott hatást. - Tulajdonképpen éppen erről van szó!

Robin egy ideig David hasfalát tapogatta.

- Kitűnő rekeszizom, semmi háj, a mája is teljesen normális méretű. Fiatalember, az ön egészségi állapota kitűnő!

Robin egyedül hagyta páciensét a vizsgálószobában, hogy felöltözzön, ő maga pedig gondosan megírta Kesler vizsgálatáról az orvosi jelentést, de közben gondolatai valahol az olajmezők táján jártak. A Harley Street-i orvosok rutinszerűen háromnegyed órát várakoztatják pácienseiket egy gázfűtéses várószobában, melyben rendszerint csak a Punchnak egyetlen tavalyi száma árválkodik. Nos, Robinnak sem volt szándékában Mr. Keslert siettetni.

- Csupán egyetlen apróságot találtam önnél, Mr. Kesler. Mintha a vérszegénység jeleit vélném felfedezni, de azt hiszem, ez a megfeszített munkának s az elmúlt időszak izgalmainak köszönhető. Felírok önnek néhány, vasat tartalmazó tablettát, s máris túl lesz az egészen. Naponta kettőt vegyen be, reggel és este - mondta, s átnyújtotta a receptet.

- Nagyon köszönöm. Igazán kedves, hogy ennyi időt áldozott rám.

- Ugyan, szóra sem érdemes. És hogy tetszik önnek London? - érdeklődött. - Ugye, nagyon különbözik Amerikától?

- Hát bizony meglehetősen más. Itt sokkal lassabb a tempó. Ha egyszer rájöttem, hogy mennyi időbe telik, amíg itt valami elintéződik, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy már feleúton vagyok a győzelem felé.

- Sok barátja van Londonban?

- Nincs - válaszolta David. - Még a harvardi évekből van egy-két cimborám Oxfordban, de itt, Londonban alig néhány emberrel ismerkedtem meg.

Nagyszerű, gondolta Robin, itt a lehetőség, hogy egy kicsit többet is megtudjak erről az olajjátszmáról, s közben olyan valakivel töltsék egy kis időt, akihez képest a pácienseim többsége nem is egy, hanem két lábbal a sírban van. Ez talán valahogy kizökkent ebből az unalomból.

- A hét második felében nem lenne kedve velem ebédelni? - kérdezte hirtelen Davidet. - Biztosan nem volna ellenére egy patinás, régi angol klub.

- Igazán nagyon kedves öntől!

- Kitűnő! A péntek megfelelne?

- Ó, hogyne... igen.

- Akkor délben egy órakor találkozunk a Pall Mallon, az Athenaeum Clubban.

David visszatért belvárosi íróasztalához, de útközben kiváltotta a felírt tablettákat. Egyet azonnal be is vett belőlük. Kezdte élvezni londoni tartózkodását. Silverman szemmel láthatóan meg van vele elégedve, a Prospecta Oil ügyei kitűnően állnak, s máris ismeretséget kötött néhány érdekes emberrel. Igen, úgy érezte, hogy életének nagyon boldog időszaka kezdődött.

Pénteken David már háromnegyed egykor megérkezett az Athenaeumnak a Pall Mall sarkán, a Yorki herceg szobrával szemben álló, tekintélyt parancsoló épületébe. Lenyűgözték a termék hatalmas méretei, s pénzügyeken nevelkedett elméje nem tudott szabadulni a kérdéstől, hogy vajon mennyibe kerülhet a klub bérleti díja. Úgy tűnt, hogy egyszerre egy mozgó panoptikum kellős közepébe csöppent, amelynek figurái - Robin későbbi felvilágosítása szerint - mint köztisztviseltekben álló tábornokok és diplomaták voltak.

A Coffee Roomban ebédeltek, Bostonról, Londonról, a squash-ról beszélgettek, s egymást túllicitálva lelkesedtek Katherine Hepburnért. A kávé kortyolgatása

közben David készségesen ismertette a Prospecta Oil által bérelt területről szóló földtani jelentés legapróbb részleteit is. A londoni tőzsdén a részvények árfolyama már 3,60 fontra emelkedett, s továbbra is emelkedő tendenciát mutatott.

- Jó befektetésnek tűnik - jegyezte meg Robin -, s mivel ez az ön vállalata, valószínűleg meg is érne a kockázatot.

- Nem hinném, hogy túlságosan nagy kockázatról lehetne szó - válaszolta David -, hiszen az olaj tulajdonképpen már ott is van.

- Nos, a hét végén én is alaposan átgondolom a dolgot - mondta az orvos.

Az Athenaeum lépcsőin váltak el egymástól. David elindult a Financial Times energiaválságról szervezett konferenciájára. Robin pedig berkshire-i otthona felé vette az irányt. Két fia már hazaérkezett hétvégére a kollégiumból, és nagyon várta a velük való találkozást. Milyen hamar felnőttek! Még csak most voltak csecsemők, aztán elkezdtek totyogni, s hamarosan belépnek a kamaszkorba. Milyen megnyugtató, hogy a jövőjük már biztosítva van! Talán célszerű lenne a gyerekek jövőjét még biztosabb alapokra helyezni, s befektetni a pénzt David Kesler vállalatába. A pénzt végső soron azután is visszateheti a bankba, ha bejelentik a sikeres fúrást.

Bernie Silverman szintén elégedettnek látszott, amikor értesült egy lehetséges új befektetésről.

- Gratulálok, fiacskám! Tudja, meglehetősen nagy tőkére lesz szükségünk az olajvezeték kiépítéséhez. Egy mérföldnyi olajvezeték lefektetése kétfélmillió dollárba kerül. Magának nagyon fontos szerep jut ebben az ügyben. Éppen most kaptam az értesítést a központból, hogy eddigi erőfeszítéseit 5 000 dollárral jutalmazzák. Folytassa csak így tovább!

David elmosolyodott. A harvardi hagyományokkal tökéletesen összhangban mentek a dolgok: ha eredményes vagy, megkapod érte a jutalmadat.

- Mikor kerül sor a sikeres fúrás bejelentésére? - érdeklődött.

- Valamikor a közeli napokban - hangzott a válasz.

David a büszkeségtől sugárzó arccal lépett ki Silverman irodájából. Silverman a piros telefonon keresztül azonnal kapcsolatba lépett Harvey Metcalfe-fal, aki újra a szokásos módon járt el. Ügynöke 3,73 fontos árfolyamon azonnal a piacra dobott 35 000 részvényt, majd napi ötezret bocsátott ki a szabadpiacra, s közben állandóan figyelte a piac telítettségét, hogy állandó szinten tudja tartani az árfolyamot. Amikor végül is dr. Oakley egy nagyobb összeget befektetett, a részvények árfolyama ismét megugrott, s most már elérte a 3,90 fontos szintet, ami Davidet, Robint és Stephent maradéktalan boldogsággal töltötte el. Arról persze mit sem tudtak, hogy Harvey naponta több és több részvényt dob a piacra, megteremtve így a saját piacát is.

Újabb áldozatok - immár a felső tízezerből

David úgy döntött, hogy jutalmának egy részén festményt vásárol a Barbicanon lévő otthonába. Kétezer dollárnyi összeget szánt rá, s olyasvalamit

akart venni, ami már maradandó értéket képvisel. David nagyon szerette a képeket magáért a művészetért is, de még jobban a bennük rejlő üzleti lehetőségért. A péntek délutánt azzal töltötte, hogy a Bond Streeten és a Cork Streeten, a műkereskedelem fellegvárában végigjárta a galériákat. A Wildenstein túlságosan drága volt számára, a Marlborough pedig ízléséhez képest túl modern dolgokkal foglalkozott. Végül is a Bond Streeten lévő Lamanns Galériában választott ki egy festményt. A Sothebytól háromajtónyira lévő galéria egyetlen hatalmas, szürke, kopottas szőnyeggel borított, megfakult tapétájú teremből állott. Mint ahogy David később kitanulta, minél viseltesebb a szőnyeg, minél fakóbb a tapéta, annál nagyobb a galéria tekintélye. A terem túlsó végén egy lépcsősor húzódott, melyhez - háttal a közönségnek - néhány nem túlságosan nagyra értékelt képet támasztottak. David találomra keresgélt közöttük, s legnagyobb öröme olyasmit talált, ami tetszett neki.

Leon Underwood Vénusz a parkban című olajfestménye volt. A jókora méretű, elég komor hangulatú, hatalmas vásznon férfiak és nők fémből készült székeken ültek körbe egy kerek dohányzóasztalt. Az asztal körül üldögélők között a kép előterében egy meztelen, hatalmas mellű, hosszú hajú hölgy foglalt helyet. A kép többi figurája figyelemre sem méltatta a meztelen hölgyet, aki kifürkészhetetlen, lágy, meleg tekintettel bámult ki közömbös környezetéből. David egyszerűen lenyűgözőnek tartotta a figurát.

A galéria tulajdonosa, Jean-Pierre Lamanns lépett oda hozzá, elegánsan szabott ruhában, amelyről azonnal lerítt, hogy viselője ritkán kap ezer font alatti csekket. Harmincöt éves korára már megengedhetett magának egy kis extravaganciát, s Gucci-cipője, Yves St. Laurent-nyakkendője, Turnbull and Asser-inge, valamint Piaget-karórája senkiben, különösen a hölgyekben nem hagyott kétséget afelől, hogy viselőjük melyik réteghez tartozik. Tipikus képviselője volt az angolokban a franciákról kialakult képnek. Karcsúságához, eleganciájához, hosszú, hullámos barna hajához, mélybarna szeméhez csípős szellemesség párosult. Tudott finomkodó és erőszakos lenni, s mindezt azzal a finom intelligenciával tette, amely egyszerre volt elbűvölő és kegyetlen. Talán ez lehetett az egyik oka, hogy mindeddig nem nősült meg. Vállalkozó kedvű hölgyek ugyanis egészen biztosan nem hiányoztak, ám vásárlóközönsége csakis a legelbűvölőbb tulajdonságaival találkozott. Miközben David a csekket állította ki, Jean-Pierre divatos bajuszkáját simogatta.

- Underwood az egyik legnagyobb élő angol szobrász és festő. Valószínűleg tudja, hogy egy időben meg Henry Moore-t is tanította. Meggyőződésem, hogy tehetségéhez képest egy kicsit alábecsülik, mivel gyűlöli a sajtót és az újságírókat, akiket egyszerűen csak részeges firkászoknak tart.

- Így bizony nehezen lophatja be magát valaki a sajtó kegyeibe - válaszolta David, s átnyújtotta a 850 fontról szóló csekket. Bár ez volt élete eddigi legnagyobb vásárlása, mégis úgy érezte, hogy jól fektette be a pénzét, és ami még fontosabb, a kép is tetszett neki. Jean-Pierre ezután levezette Davidet a földszintre, s megmutatta az impresszionista és modern gyűjteményt. Közben

persze egy pillanatra sem szűnt meg lelkesedni Underwoodért. David első szerzeményét Jean-Pierre irodájában egy whiskyvel ünnepelték meg.

- Különben mivel foglalkozik, Mr. Kesler?

- A Prospecta Oil nevű kis olajvállalatnál dolgozom, mely most éppen az Északi-tengeren kezdett nagyobb szabású vállalkozásba.

- Biztatók a kilátások? - érdeklődött egy kicsit túlságosan is ártatlanul Jean-Pierre.

- Nos, szigorúan magunk között szólva, nagyon lelkesítőek a kilátások. Az senki előtt sem titok, hogy a társaság részvényeinek árfolyama az elmúlt hetek alatt 2 fontról négy fontra emelkedett, de önnek megmondom: ennek a valódi oka még nem közismert

- Egy hozzám hasonló, szegény kis műkereskedő számára is jó befektetés lenne? - kérdezte Jean-Pierre.

- Talán az meggyőzi, ha elmondom - lelkesedett David -, hogy magam is hétfőn készülök 3 000 dollárt befektetni, holott most, hogy a Vénuszt megvettem, ennyi az összes pénzem. Hamarosan nagyon fontos bejelentést teszünk - tette hozzá, és jelentőségteljesen biccentett.

Jean-Pierre szeme felcsillant. Francia éleselméjűséggel azonnal felismerte a biccentés mögött rejlő összekacsintást. Ezek után már nem is erőltette a témát.

- Mikor hozzuk nyilvánosságra a sikeres fúrást, Bernie?

- Valószínűleg a jövő hét elején. Adódott néhány apróbb probléma, de természetesen semmi olyasmi, amivel könnyedén meg ne birkóznánk.

David ettől egy kicsit megkönnyebbült, miután már aznap reggel jutalma maradék 3 000 dollárján 500 részvényt vásárolt. A többiekhez hasonlóan ő is gyors hasznot remélt.

- Halló, tessék: Rowe Rudd ügynökség!

- Frank Wattsot kérem. Itt Jean-Pierre Lamanns beszél.

- Jó reggelt, Jean-Pierre. Miben állhatok rendelkezésére?

- 25 000 Prospecta Oil-részvényt szeretnék venni.

- Életemben nem hallottam erről a cégről. Tartsa egy kicsit a vonalat... Ez valami új cég, nagyon kicsi tőkeerővel. Elégképpen kockázatos dolog, Jean-Pierre. Részemről nem tanácsolnám...

- Ne nyugtalankodjon, Frank! Minden rendben van. Csak két-három hétig akarom tartani, azután felőlem el is adhatja. Egyáltalán nincs szándékom hosszú ideig bennük tartani a pénzemet. Mikor kezdődött az e havi elszámolás?

- Tegnap.

- Rendben van! Vegye meg akkor még ma délelőtt, és adja el még a hó végi zárás előtt vagy esetleg még korábban. A következő héten egy bejelentésre várok, s ha az árfolyam 5 font fölé emelkedik, akkor azonnal meg is szabadulhat tőlük. Nem szabad telhetetlennek lenni. Különben a cégem nevére vegye meg. Nem szeretnem, ha személyesen hozzám vezetnének a szálak. Nem akarom kényelmetlen helyzetbe hozni az informátoromat.

- Rendben van, uram! Tehát 25 000 Prospecta Oil-részvényt megvásárolni és eladni a havi elszámolás utolsó napján vagy még korábban, ha arra utasítás érkezik.

- Pontosan. A jövő héten különben Párizsban leszek, képeket válogatok, úgyhogy ha az árfolyam 5 font fölé emelkedik, akkor ne sokat gondolkozzon, hanem azonnal adja el őket.

- Rendben van, Jean-Pierre! Jó utat!

Felcsörgött a piros telefon.

- Rowe Rudd jelentősebb részvényt pakettre jelentette be az igényét. Tudsz valamit a dologról?

- Fogalmam sincs, miről lehet szó, Harvey. Biztosan megint Kesler van a dologban. Akarod, hogy beszéljek vele?

- Nem, ne mondj neki semmit! 3,90 fontos árfolyamon a piacra dobtam 25 000 részvényt. Keslernek most már csak egyetlen nagyobb fogást kell csinálnia, s én már ki is szálltam az ügyből. A finálét a tőzsde havi zárása előtti hetedik napra időzítsd!

- Rendben, főnök. Különben a kisebb vásárlók egész hada jelent meg a piacon.

- Igen. Maradunk a régi vonalon, ezek majd elmondják a barátaiknak, hogy milyen jó fogást csináltak. Keslernek pedig ne szólj egy szót sem!

- Te, David - kezdte Richard Eliot -, szerintem túlhajtod magad. Pihenj egy kicsit! Lesz éppen elég munkánk, ha majd a közleményt nyilvánosságra hozzuk.

- Én is azt hiszem - mondta David. - De tudod, számomra a munka már megszokássá, életformává vált.

- Hát akkor tegyük magunkat szabaddá ma estére. Menjünk el az Annabelbe!

Davidnek nagyon hízelgett a London legelőkelőbb éjszakai szórakozóhelyére szóló meghívás, és lelkesen el is fogadta.

Bérelt Ford Cortinájával egyáltalán nem illett a Berkley Square-en két sorban egymás mellett parkoló Mercedesek és Rolls-Royce-ok közé. Nem illett az előkelő környezethez a keskeny kis vaslépcső sem, ahol leereszkedett az alagsori ajtóhoz, amely valamikor a fényes palota szolgaseregének lehetett a bejárója. Itt kapott helyet az elegáns klub a hozzá tartozó étteremmel, táncteremmel és bárral. A helyiségek falait szinte teljesen beborították a régi metszetek és festmények. A diszkréten megvilágított nagy étterem apró asztalainak többsége már foglalt volt. A terem a múlt század elejének eleganciáját sugározta. A tulajdonos, Mark Birley tíz év alatt London legelőkelőbb és legvonzóbb klubjává varázsolta az Annabelt, ahol legalább ezren álltak sorba a tagságért. A zsúfolt táncparketten akár két Cadillac is parkolhatott volna. A parkett túlsó oldalán gépzene szólt. A párok többsége nagyon szorosan összesimulva táncolt, valójában nem is nagyon volt más lehetőségük. David egy kicsit csodálkozott is, hogy a parketten lévő férfiak többsége legalább húsz évvel idősebb volt hölgy partnereiknél. Louis, a főpincér Richard Eliot asztalához kíserte Davidet, akiről - ahogy a nevezetességeket bámulta - azonnal megállapította, hogy nyilvánvalóan először fordul meg ezen a helyen. Talán, egyszer, gondolta David, majd engem is így fognak bámulni!

A kitűnő vacsora után Richard Eliot és felesége csatlakozott a táncolókhöz. David pedig meglátogatta a kényelmes, vörös kárpitozású bútorokkal berendezett kis bárt, ahol beszélgetésbe elegyedett egy magát James Briggsleynek nevező férfival. Mr. Briggsley - ha az egész világot talán nem is - az Annabelt minden kétséget kizáróan színpadnak tekintette. A magas, szőke, arisztokratikus külsejű, nevetősen csillogó szemű fiatalember teljesen fesztelenül tudott csevegni mindenkivel. David csodálta magabiztosságát, ami belőle mindig is hiányzott, s tartott tőle, hogy hiányozni is fog. Hanghordozása alapján David a legfelsőbb körökhöz tartozónak gondolta. Új ismerőse az Egyesült Államokban tett látogatásáról mesélt, és nagyon hízelgő volt David számára az a kijelentése, hogy mindig is nagyon kedvelte az amerikaiakat. Egy alkalmas pillanatban aztán Davidnek sikerült megkérdeznie a főpincértől, hogy ki is volt ez az úriember.

- Lord Briggsley, Louth Earljének legidősebb fia, uram - hangzott a válasz.

Az ember nem is gondolná, morfondírozott David, hogy a lordok is ugyanolyanok, mint a többi közönséges ember, különösen, ha van már bennük némi ital. Lord Briggsley közben visszatért, és megkocogtatta David poharát.

- Óhajt még egyet?

- Nagyon köszönöm, mylord.

- Ugyan, hagyja már ezeket az ostobaságokat. Nekem James a tisztességes nevem. Különben mi járatban van itt Londonban?

- Egy olajvállalatnál dolgozom. Ön is biztosan ismeri az elnökünket, Lord Hunnisettet. Be kell vallanom, hogy magam még nem találkoztam vele személyesen.

- Aranyos, vén balek - mosolyodon el James. - Magam is úgy tartom, hogy az árupiacon különösképpen az olajjal érdemes foglalkozni, legalábbis addig, amíg a brit kormánynak nem jön meg túlságosan az étvágya, és nem akarja azt is teljesen a saját ellenőrzése alá vonni.

Újabb dupla whisky érkezén, s David egy kicsit spiccesnek érezte magát.

- És mi újság a maguk vállalatánál? - érdeklődött James.

- Mi még meglehetősen kicsik vagyunk, de a részvényeink árfolyama az elmúlt három hónap alatt sokkal meredekebben emelkedett, mint a többi olajtársaságé. Ezzel együtt nekem az a véleményem, hogy még messze nem értük el a csúcsot.

- Hogyhogy? - kérdezte James szinte sürgetően.

David körbepillantott és bizalmas suttogásig halkította a hangját.

- Nos, gondolom, azt ön is nagyon jól tudja, hogy ha egy nagy olajtársaság valahol olajra bukkan, akkor az nála a profitot csupán néhány tized százalékkal emeli. Ha viszont egy kisebb vállalat talál olajat, akkor az ebből származó profit lényegesen nagyobb lehet.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy önök olajat találtak?

- Ó... Ezt talán nem kellett volna elmondanom - jegyezte meg David. - Remélem, a beszélgetésünket bizalmasan fogja kezelni!

Harvey Metcatfe csendesen ünnepelt

IPM 1989/9 – JEFFREY ARCHER – SE TÖBB, SE KEVESEBB

David egyszerűen nem tudott visszaemlékezni, hogyan érkezett haza, és egyáltalán ki fektette le, de másnap délelőtt jókora késéssel érkezén a hivatalába.

- Nagyon sajnálom, Bernie. Richarddal az Annabelben töltöttük az estét. Nagyszerű volt, de úgy látszik, egy kicsit elaludtam.

- Szót sem érdemel! Örülök, hogy jól érezte magát.

- Remélem, hogy nem követtem el semmiféle indiszkréciót, de elmondtam egy lordnak, akinek már nem is emlékszem a nevére, hogy milyen jó üzlet a mi cégünkbe pénzt fektetni. Lehet, hogy egy kicsit túlzottan is lelkes voltam.

- Ne izgassa magát miatta, David. Nem akarunk mi senkit felültetni. Magának viszont egy kis pihenésre volna szüksége. Annyit dolgozik, hogy már szinte belegebed.

James Brigsley elindult London Chelsea negyedében lévő lakásáról. Taxiba ült, és a bankjához, a Williams and Glyn's-hez hajtatott. James mindig is nyitott egyéniség volt, s a Harrow-ban egyetlen szerelmének, a színjátszásnak hódolt. Iskolái befejezése után viszont apja hallani sem akart a színházról, és ragaszkodott hozzá, hogy tanulmányait az oxfordi Christ Churchben fejezze be. Itt persze Jamest megint csak jobban érdekelte a színjátszó társulat, mint az, hogy választott szakterületén, politikából, filozófiából és közgazdaságtanból gyarapítsa ismereteit. Mióta elhagyta Oxfordot, James nem említette senkinek, hogy végül is milyen eredménnyel végezte el az egyetemet. Az mindenesetre tény, hogy később még a negyedosztályú diplomáját is megvonták tőle. Oxford után csatlakozott a hadsereg elitalakulatához, a gránátosokhoz, ahol újból tág tere nyílt színészi hajlamainak kiélésére. James valójában ekkor vonult be a londoni társasági életbe, s ez egy fiatal és gazdag lordhoz méltón sikerült neki.

Miután két évet leszolgált a gránátosoknál, apjától kapott egy 250 acre-os farmot Hampshire-ben, hogy valamivel el tudja magát foglalni, de Jamesnek nem ízlett a puritánabb vidéki élet. A gazdaság igazgatását rábízta a tisztartójára, s csak a londoni társasági életre összpontosította minden figyelmét. Még mindig nagyon szívesen fellepett volna a világot jelentő deszkákra, de tisztában volt azzal is, hogy az öreg lord egy jövődő peerhez méltatlannak tartaná ezeket az ambícióit. Az ötödik Earl semmilyen vonatkozásban nem becsülte túlzottan sokra legidősebb fiát, és Jamesnek nem volt könnyű elhíttetnie az öreggel, hogy sokkal okosabb és dörzsöltebb, mint általában hiszik róla. Talán most David Kesler italos állapotban elkottyantott néhány szava segít meggyőzni az apját, hogy nincs igaza. A Williams and Glyn's Birchin Lane-en lévő öreg, patinás épületébe lépve Jamest azonnal az igazgatói irodába kísérték.

- Szeretnék nagyobb összeget felvenni a hampshire-i farmomra - közölte Lord Brigsley.

Philip Izard, az igazgató ugyancsak jól ismerte Lord Brigsleyt, sőt jó ismeretségben volt az öreg lorddal is. Természetes volt számára, hogy tiszteletben tartsa főrendi ügyfele döntését, mellesleg nem is dolga, hogy a kliensek kéréseit felülvizsgálja. Különösen akkor nem, ha a szóban forgó család a bank történetének legrégebb betéttulajdonosai közé tartozik.

- Természetesen, mylord. És mekkora összegre gondol?

- Nos, Hampshire-ben a farmok acre-je 1000 font körül van, s az árfolyam állandóan emelkedik. Felvehetnék rá mondjuk 150 000 fontot? A pénzt aztán részvényekbe szeretném fektetni.

- Beleegyezik abba, hogy a birtok a banknál maradjon biztosítékként és jelzálogként? - érdeklődött Izard.

- Persze, természetesen! Végző soron teljesen mindegy, hogy kinél van a tulajdonjog.

- Ebben az esetben biztos vagyok benne, hogy két százalékkal a báziskamat fölött folyósítani tudjuk önnek a 150 000 fontos kölcsönt.

Jamesnek halvány fogalma sem volt, hogy mekkora lehet az a báziskamat, azt viszont tudta, hogy a Williams and Glyn's az ilyen ügyekben bármelyik bankkal felveszi a versenyt, s a hírneve is makulátlan.

- Köszönöm - mondta James. - És kérem, hogy szerezzenek be nekem 35 000 darab Prospecta Oil-részvényt.

- Gondosan és alaposan tájékozódott erről a cégről, mylord? - érdeklődött Izard.

- Igen, ez természetes — jegyezte meg Lord Brigsley élesen, mert nem becsülte semmire ezt a bankár-üzletember társaságot.

Harvey Metcarfe-ot Bostonban telefonon tájékoztatta Silverman arról, hogy David az Annabelben találkozott egy ismeretlen lorddal, akinek, úgy látszik, sokkal több a pénze, mint az esze. Harvey 4,80 fontos árfolyamon ismét piacra dobott 45 000 részvényt. A William and Glyn's bank azonnal meg is vett belőle 35 000 darabot, a maradékot pedig a kisebb spekulánsok vásárolták fel. Az árfolyamok valamennyit ismét emelkedtek.

Harvey Metcalfe-nak most már csak 30 000 saját részvénye maradt, s a következő négy nap során ezektől is sikerült megszabadulnia. Mindössze tizennégy hetébe került, hogy valamivel több, mint 6 millió dolláros haszonnal túladjon az összes Prospecta Oil-részvényen. Pénteken reggel a Prospecta Oil részvényei a 4,90 fontos árfolyamon álltak, s Kesler, teljesen ártatlanul, négy nagyobb befektetés elindítója volt Harvey Metcalfe alaposan és részletesen tanulmányozta mind a négy esetet, mielőtt telefonált volna Jörg Birrernek.

Stephen Bradley 40 000 darab részvényt vásárolt - 3,10 dolláros árfolyamon.

Dr. Robin Oakley: 35 000 részvény - árfolyam: 7,23 dollár.

Jean-Pierre Lamanns: 25 000 részvény - 7,80-as árfolyamon.

James Brigsley: 35 000 részvény - árfolyam: 8,80 dollár.

David Kesler maga is vásárolt 500 részvényt - 7,25 dolláros árfolyamon.

Négyen összesen 135 500 darab részvényt vásároltak meg, valamivel több mint egymillió dollárért. Vásárlásaik eredményeképpen az árfolyamok egyre emelkedtek, s ezzel lehetővé vált Harvey számára, hogy a tőzsdén megszabaduljon saját teljes részvénykészletétől. Harvey Metcalfe-nak ismét sikerült! A neve nem szerepelt sehol sem, és a részvények sem voltak a birtokában. Semmi törvényteleniséget nem követett el, még a földtani jelentés is

éppen elég bizonytalan megállapítást tartalmazott ahhoz, hogy a bíróság ne tudjon belekötni. Ami pedig David Keslert illeti, Harveyt egyáltalán nem érheti semmi szemrehányás a fiatalember túlzott lelkesedéséért. Nem is találkozott soha ezzel az emberrel.

Harvey Metcalfe kinyitott egy üveg 1964-es évjáratú Krug Privée Cuvee-t, melyet a londoni Hedges and Buler cég szállított neki rendszeresen. Lassan kortyolgatta, rágyújtott egy Churchill méretű Romeo y Julieta szivarra, hátradőlt székében és csendesen ünnepelt.

David, Stephen, Robin, Jean-Pierre és James a hétvégén szintén ünnepelt. Hát hogyne! A részvényeik árfolyama elérte a 4,90 fontos árfolyamot, s David mindannyiukat biztosította, hogy hamarosan el fogja érni a 10 fontot is. Szombaton délelőtt David megrendelte élete első mérték után csináltatott öltönyét az Aquascutumnál, Stephen kijavította elsőéves hallgatóinak a vizsgadolgozatait, Robin elment fiai iskolájába a tornaünnepélyre, Jean-Pierre új keretet csináltatott egyik Renoir-jának, James Briggsley pedig céllövészettel szórakozott, s meg volt győződve arról, hogy ezúttal apjánál is a tízes körbe talált.

3.

Az összeomlás

David hétfőn reggel kilenc órakor érkezett meg a hivatalába. A bejárat ajtót zárva találta. Nem értette a dolgot. A titkárnőknek már háromnegyed kilencre a helyükön kellett volna lenniük.

Több mint egyórás várakozás után belépett az egyik közeli telefonfülkébe, és feltárcsázta Bernie Silverman otthoni számát. A telefon kicsengett, de senki nem vette fel a kagylót. Ezután Richard Eliot otthoni számával próbálkozott. Ott is válasz nélkül csengett a telefon. Felhívta az aberdeeni irodát, ott is ugyanez volt a helyzet. Úgy döntött, hogy visszamegy az irodába. Valami egészen egyszerű magyarázata van az egésznek, gondolta. Vagy álmodik talán? Vagy talán vasárnap van valójában? Nem, az nem lehet, az utcákat zsúfolásig megtöltötték a gépkocsik és az emberek. A hivatalhoz visszatérve látta, hogy egy fiatalember éppen egy táblát szögez a falra: „220 négyzetméteres irodahelyiség kiadó! Érdeklődni: Conrad Ritblatnál.”

- Az ég szerelmére, maga meg mit csinál itt? - kérdezte David számonkérően.
- A régi bérlők felmondtak, és már el is hagyták az irodahelyiségeket. Új bérlőket keresünk, ön is érdeklődik talán?
- Nem, nem, dehogy - dadogta David, és pánikszerűen hátrálni kezdett. - Nem, köszönöm, egyáltalán nem!

Újra lerohant az utcára, kiverte a hideg veríték, és már csak azon imádkozott, hogy a telefonfülke ne legyen foglalt.

Reszkető kezekkel lapozott bele az L-R jelű telefonkönyvbe, majd feltárcsázta Bernie Silverman titkárnőjének, Judith Lampsonnak a számát. A hívás ezúttal sikerült.

- Judith, az isten szerelmére, mi folyik itt? - kérdezte olyan hangon, amely semmi kétséget nem hagyott tulajdonosának lelkiállapota felől.

- Halvány elképzelésem sincs - válaszolta Judith. - Én is pénteken este kaptam meg a felmondásomat és egyhavi béremet. Minden magyarázat nélkül.

David kezéből kihullott a telefonkagyló. A valóság csak most kezdett derengeni előtte, bár még továbbra is szerette volna azt hinni, hogy van valami egészen egyszerű magyarázat. Most vajon kihez fordulhatna? Most aztán mit tegyen? Szinte futólépésben tette meg a Barbicanon lévő lakásáig az utat. Távollétében megérkezett a reggeli posta, benne egy levél a háztulajdonostól.

*Corporation of London
Barbican Estate Office
London EC2
01-628-4341*

Tisztelt Uram!

Sajnálattal vettük tudomásul, hogy a hónap végén távozni készül. Szeretnénk megragadni az alkalmat, hogy köszönetünket fejezzük ki, amiért előre kifizette a lakbérét. Tisztelettel kérjük, hogy a lakás kulcsait szíveskedjék a gondnoki irodába leadni.

*Őszinte tisztelettel
C. J. Caselton
a tulajdonos megbízottja*

David földbe gyökerezett lábbal állt a szoba közepén. Utálattal akadt meg a szeme frissen szerzett Underwoodján.

Végül már szinte rettegve tárcsázta fel a tőzsdeügynökét.

- Hogy állnak ma reggel a Prospecta Oil részvényei?

- 3,80 fontra zuhantak - válaszolta az ügynök.

- Minek köszönhető a hirtelen áresés?

- Fogalmam sincs, de majd érdeklődöm, és ha megtudok valamit, akkor azonnal visszahívom.

- Kérem, azonnal dobja piacra az ötszáz részvényemet.

- Tehát az ötszáz Prospecta Oil a napi piaci áron. Értenem, uram!

David letette a telefont. Néhány perc elteltével már csörgött is. Az ügynöke jelentkezett vissza.

- Csak 3,50-ért sikerült túladni rajtuk. Pontosan annyiért, amennyiért vásároltuk.

- Kérem, tegye be az összeget a számlámra a Lloyds Bank moorgate-i fiókjába.

- Rendben van, uram!

David egész nap és egész éjszaka ki sem mozdult a lakásából. Feküdt az ágyon, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és egyre azon tanakodott, vajon mi legyen a következő lépése. Néha kipillantott apró ablakán az eső áztatta

belvárosra, a bankokra, biztosítótársaságokra, tőzsdei ügynökségekre, vállalati székházakra - ezek alkotják az ő világát, de vajon még meddig? Reggel a tőzsdenyitás után azonnal újra felhívta az ügynökét. Abban reménykedett, hogy valami újabb, kedvezőbb hírt fog hallani.

- Tud valami újat mondani a Prospecta Oilról? - érdeklődött fáradt, feszültséggel teli hangon.

- Rossz híreim vannak, uram. Mindenki pánikszerűen eladni akar, s az árfolyam a ma reggeli nyitásra már 2,80 fontra zuhant.

- De miért? Mi az ördög történik itt? - kérdezte, s hanglejtése minden kiejtett szó után emelkedett.

- Elképzelésem sincs, uram.

David letette a kagylót. A Harvardon töltött évek most egy csapásra úgy tűntek a semmibe, ahogy a szélroham viszi tova a pipafüstöt. Eltelt egy óra, de ezt sem vette észre.

Egy szerény kis étteremben megebédelt, és az Evening Standardban elolvasta „A titokzatos Prospecta Oil” című nyugtalanító cikket. A tőzsde zárásakor az árfolyam már 1,60 fontra esett.

David ismét eltöltött egy álmatlan éjszakát. Fájdalommal és szégyenkezve gondolt arra, hogy két hónapi jó fizetés, a gyors jutalom és a jókora adag tetszetős, üres fecsegés mily könnyedén megvásárolta feltétlen hiszékenységét egy olyan ügyben, ahol már az első percektől kezdve helye lett volna az egészséges üzleti kétkedésnek. Hányinger környékezte, amikor visszagondolt, hogy egymás után milyen tippeket adott embereknek a Prospecta Oil-lal kapcsolatban, hogyan suttozta bizalmasan a hamis információkat a hírekre éhes fülekbe. Szerdán reggel - már előre rettegvé attól, amit biztosan tudott - ismét feltárcsázta az ügynöke számát. Az összeomlás teljes volt, az árfolyam egy fontra zuhant, s a piacon már egyáltalán nem volt kereslet a részvények iránt.

David elment a Lloyd Bankba, felmondta a folyószámláját, és kivette a megmaradt 1345 fontját. A pénztáros a bankjegyek átnyújtásakor rámosolygott, és biztosan arra gondolt, hogy ismét egy sikeres fiatalemberrel találkozott. David megvette az Evening Standard legutolsó kiadását. A Prospecta Oil részvényeinek árfolyama ismét katasztrofális képet mutatott, darabját ezúttal már csak 25 pennyért kínálták. Egész testében zsibbadtan tért vissza lakására. A lépcsőházban a házmesternővel találkozott.

- Itt járt a rendőrség, önről érdeklődtek, fiatalember - informálta a nő rosszmájúan.

David néhány lépést tett fölfelé a lépcsőn, miközben megpróbált közömbösnek látszani.

- Köszönöm, Mrs. Pearson. Valószínűleg megint elfelejtettem befizetni a büntetést a tilosban parkolásért.

Most már teljesen eluralkodott rajta a pánik. Soha életében nem érezte magát ennyire kicsinek, magányosnak és betegnek. Mindenét, amije csak volt, becsomagolta egy bőröndbe, csak a frissen vásárolt képet hagyta lógni a falon, aztán gyorsan vett egy repülőjegyet New Yorkba.

Smith felügyelő

Azon a reggelen, amikor David elrepült, Stephen Bradley éppen a csoportelméletről készült előadást tartani a harmadéveseknek az Oxfordi Matematikai Intézetben. Reggeli közben elszörnyedve vette észre a Daily Telegraph cikkét a Prospecta Oil összeomlásáról. Azon nyomban felhívta a tőzsdeügynökét, aki még mindig azt próbálta kideríteni, hogy mi lehet az esemény mögött. Ezután megpróbált telefonálni David Keslernek, aki viszont nyomtalanul eltűnt

Stephen előadása nem valami fényesen sikerült. Meglehetősen szétszórtnak tűnt. Csak abban reménykedhetett, hogy hallgatói talán hajlandók a zsenialitásának betudni szórakozottságát. Mindenesetre hálát adott a sorsnak; hogy ez volt az utolsó előadása ezen az évfolyamon.

Stephen szinte percenként rápillantott az előadóterem falán függő órára. Nagyon sóhajtott, amikor a nagymutató a tizenkettes számra ért. s ő visszatérhetett a Magdalen College-i lakosztályába. Leült az öreg bőrfotelbe, és azon tanakodott, hogy mivel is kezdje, ő, aki normális körülmények között annyira logikus, kiszámított, hogyan lehetett egyszerre ennyire ostoba és pénzéhes. Bízott Davidben, és még mindig nehezen tudta volna elhinni, hogy barátjának valami köze van az összeomláshoz. Talán nem kellett volna kész ténynek venni, hogy valakinek, akivel a Harvardon összebarátkozott, egyben automatikusan igaza is van. Valami egészen egyszerű magyarázatnak kell itt lennie. Az biztos, hogy a pénzét valami úton-módon vissza kell kapnia. Csörgött a telefon. Talán az ügynöke, s talán sikerült valami újat megtudnia.

Amikor felemelte a kagylót, életében először érezte, hogy tenyere úszik az izzadságban.

- Stephen Bradley.

- Jó reggelt, uram. Nagyon sajnálom, hogy megzavarom a nyugalmát. Clifford Smith rendőrfelügyelő vagyok a Scotland Yard gazdasági bűncselekményeket vizsgáló részlegétől. Érdeklődni szeretnék, hogy tudna-e ma délután időt szakítani a számomra?

Stephen egy pillanatig habozott, gondolatai vadul cikáztak, és még az a képtelenség is eszébe jutott, hogy nem követett-e el valami bűncselekményt maga is, amikor a Prospecta Oilba fektette a pénzét.

- Természetesen, felügyelő úr - válaszolta végül bizonytalanul. - Óhajtja, hogy beutazzam Londonba?

- Nem, uram - válaszolta a felügyelő. - Mi szeretnénk felkeresi önt. Ha önnek is megfelel, akkor délután négykor már ott is vagyunk.

- Várom önöket. Minden jót, felügyelő úr.

Stephen helyére tette a kagylót Vajon mit akarhatnak tőle? Nagyon keveset tudott az angol jogrendszerről, de bízott benne, hogy nem keveredik semmiféle rendőrségi ügybe. Ugyanúgy, mint hat hónappal ezelőtt, továbbra is várta a

Harvardon a tanszékvezetői állás. S az igazat megvallva az is felmerült már benne, vajon nem hiúsul-e meg ez az elképzelése is.

Száznyolcvan centi magas, negyvenöt-ötven év körüli felügyelő látogatta meg, akinek brillantinnal még fényesebbé tett fekete haja már őszülni kezdett a halántékán. Stephen gyanította, hogy a rosszul szabott öltöny okát inkább a rendőrségi fizetésekben, mint a felügyelő ízlésében kell keresni. Tagbaszakadt alkata talán azt a téveszmét is kelthette sokakban, hogy meglehetősen lassú felfogású, de valójában Stephen most annak az embernek a társaságában volt, akihez hasonlóan Angliában csak nagyon kevesen ismerték a bűnözők észjárását. Rendszeresen ő állt az események mögött, amikor sikerült letartóztatni egy-egy nagystílű csalót vagy nemzetközi szélhámost. Fáradt ember benyomását keltette, ami talán annak volt köszönhető, hogy belefásult már a címeres gazemberek rács mögé juttatásába, mivel többnyire hamarosan ismét szabadlábbon találkozott velük, amint maradéktalanul élvezték piszkos tranzakcióik gyümölcseit. Meggyőződése szerint a bűnözés nagyon is kifizetődő mesterség. Az osztályon olyan súlyos emberhiánnyal küszködtek, hogy a kisebb csalók és szélhámosok teljesen büntetlenül megúsztak mindent. Sokszor még az is előfordult, hogy maga az ügyészség döntött a nyomozás felfüggesztése mellett, mert nagyon költséges lett volna egy-egy ügyet teljesen felgöngyölíteni. Más alkalmakkor a gazdasági bűncselekményekkel foglalkozó részlegnek egyszerűen nem volt lehetősége külső erők segítségét is igénybe venni egy-egy nyomozás során.

A felügyelőt elkísérte egy langaléta, keskeny arcú, sovány nyomozó őrmester, a nála lényegesen fiatalabb Ryder is. Kreol bőrű arcában ártatlanul csillogott hatalmas, melegbarna szeme. Kissé divatosabban öltözött, mint a felügyelő, de ez - amint Stephen később rájött - valószínűleg annak volt köszönhető, hogy még nőtlen volt.

- Nagyon sajnálom, hogy így rátörtünk önre, uram - kezdte a felügyelő, miután kényelmesen elhelyezkedett abban a jókora bőrfotelben, amelyben rendszerint Stephen szokott üldögelni. - Egy bizonyos Prospecta Oil nevű cég után szeretnék érdeklődni. Nos, mielőtt bármit is mondana, uram, előre kell bocsátanom, hogy önnek személyesen nincs semmi köze ennek a vállalkozásnak a működtetéséhez, illetve összeomlásához. Ennek ellenére szükségünk van az ön segítségére is, és ezért szeretném, ha feltehetnék önnek néhány kérdést, amivel talán közelebb juthatnánk a megoldáshoz. Ez a módszer most sokkal célravezetőbbnek tűnik, mint ha ön adna egy általános jellemzést a cégről. Azt is előre kell bocsátanom, uram, hogy nem köteles válaszolni a kérdéseimre.

Stephen egy bólintással nyugtázta a hallottakat.

- Először is: mi készítette önt arra, hogy ilyen jelentős összeget fektessen a Prospecta Oilba?

A felügyelő előtt egy papírlapon ott volt azok listája, akik az elmúlt négy hónap során jelentősebb összegeket ruháztak be a vállalkozásba.

- Egy barátom javaslatára tettem.
- Ő minden bizonnyal David Kesler volt.
- Igen.

- Honnan ismerte ezt a Keslert?

- Együtt jártunk a Harvardra, és amikor elvállalta azt az állást az olajvállalatnál, a régi idők emlékére meghívtam magamhoz, ide Oxfordba.

Stephen ezután részletesen ismertette Daviddal való kapcsolatuk teljes történetét, majd meggondolásait is, hogy miért fektetett be szívesen ilyen jelentős összeget, összefoglalóját azzal a kérdéssel fejezte be, hogy a felügyelő véleménye szerint vajon Davidet terheli-e felelősség a Prospecta Oil tündökléséért és bukásáért.

- Nem, uram! Személyes véleményem szerint Kesler, aki különben megszökött, és elhagyta az országot, nem volt több mint sokkal jelentősebb alakok által rászédett és becsapott szerencsétlen figura. Ennek ellenére szeretnénk neki is néhány kérdést feltenni, ezért ha kapcsolatba találna lépni önnel, kérem, azonnal értesítsen bennünket. Most pedig, uram - folytatta a felügyelő

- Szeretnék felolvasni önnek egy listát, és nagyon lekötelezne, ha megmondaná, hogy találkozott-e, beszélt-e az illetővel, vagy akár csak hallott-e felőlük valaha... Harvey Metcalfe?

- Nem - válaszolta Stephen.

- Bernie Silverman?

- Nem találkoztam, tehát nem is beszéltem vele soha, de amikor Daviddal vacsoráztam itt a college-ban, akkor említette ezt a nevet.

A nyomozó őrmester Stephen minden szavát lassan és szisztematikusan lejegyezte.

- Richard Eliot?

- Rá is vonatkozik, ami Silvermanra.

- Alvin Cooper?

- Nem - válaszolta Stephen.

- Kapcsolatba lépett-e még valakivel, akinek volt valami köze ehhez a céghez?

- Nem.

A felügyelő több mint egy órán keresztül faggatta az apró részletekről Stephent, aki sok újat már nem tudott neki mondani, noha még a gondosan megőrzött földtani jelentést is elővette.

- Igen, egy ilyen irat már van a birtokunkban, uram - mondta a felügyelő -, de ebben nagyon ügyes megfogalmazások szerepelnek. Erősen kétlem, hogy bizonyítékként túlságosan támaszkodhatunk majd erre a dokumentumra.

Stephen nagyot sóhajtott, whiskyvel kínálta látogatóit, magának pedig kitöltött egy jókora adag száraz sherryt,

- Bizonyítékként? Ki ellen, felügyelő úr? - kérdezte, miután ismét leült a helyére. - Számomra egészen világos, hogy belőlem teljesen bolondot csináltak. Gondolom, hogy annak ecsetelésére sincs szükség, hogy én is mekkora bolondot csináltam magamból. Rátettem még az ingemet is a Prospecta Oilra, mert biztos nyerőnek hittem, és az egész ügy azzal ért véget, hogy mindenem elveszett anélkül, hogy tudnám, most mit lehetne csinálni. De az ég szerelmére, valójában mi folyt ott a Prospecta Oilnál?

- Nos, uram - kezdte a felügyelő -, bizonyára megérti, hogy az ügynek vannak olyan részletei, amelyeket nem áll módomban önnel megbeszélni, őszintén szólva vannak olyan pontok, amelyek még előttünk sem világosak. A játék viszont nem új, és ezúttal igazi profi, egy nagyon dörzsölt, öreg profi irányította. Az egésznek a lényege a következő: néhány gazember létrehoz, vagy megvásárol egy vállalatot és megszerzi a részvények többségét. Kitalálnak valami elfogadható históriát egy felfedezésről vagy egy szupertermékről, és ezzel megindítják a részvények árfolyamának növekedését. Ezt bizalmas információként mindenfelé elhintik, saját részvényeiket a piacra dobják, és lehetővé teszik, hogy az önhöz hasonló emberek magasabb áron felvásárolják. Az így megszerzett profittal aztán szépen kereket oldanak. A vállalat azután már magától, egyszerűen összeomlik, mivel semmi valóságos vállalkozás sincs mögötte. Az esetek túlnyomó többségében az ügy azzal ér véget, hogy a tőzsdén felfüggesztik ezekkel a részvényekkel az összes tranzakciót, majd törvényes úton likvidálják magát a vállalatot is. Az adott esetben ez még nem történt meg, és elképzelhető, hogy nem is fog rá sor kerülni. A londoni tőzsde még csak most kezdi összeszedni magát a Caplan-féle bukás után, s nem valószínű, hogy szükségük lenne egy újabb botrányra. Sajnálattal kell azt is közölnöm, hogy aligha tudjuk majd a pénzt visszaszerezni, még abban az esetben sem, ha elég bizonyítékot sikerült összeszednünk a gazfickók ellen. Szétszóródtak a szélrózsa minden irányában, mielőtt még a Dow-Jones-index szóba kerülhetett volna.

- Istenem - sóhajtott fel Stephen -, és ön mindezt csak olyan egyszerűen mondja, felügyelő úr! Ezek szerint a földtani jelentés is hamisítvány volt?

- Nem pontosan ez a helyzet, uram. Nagyon hatásosan fogalmazták és tálalták, de nagyon sok benne a „ha” és a „de”. Egy dolog viszont teljesen biztos. Nagyon valószínűtlen, hogy a városi ügyészség milliókat költsön annak kiderítésére, hogy van-e valójában olaj az Északi-tengernek azon a részén.

Stephen tenyerébe temette az arcát, és magában elátkozta azt a napot, amikor a sors David Keslerrel összehozta.

- Mondja, felügyelő úr, ki vitte bele Keslert ebbe az ügybe? Ki volt az agy ebben a vállalkozásban?

A felügyelő teljesen tisztában volt azzal a tragédiával, amit most Stephen átél. Pályafutása során már nagyon sok hasonló helyzetbe került emberrel találkozott, és most hálás volt Stephen együttműködési készségéért.

- Kész vagyok válaszolni minden olyan kérdésre, amelyről úgy érzem, hogy nem gátolja a nyomozást - mondta a felügyelő. - És az különben sem titok, hogy ezúttal Harvey Metcalfe-et akarjuk elcsípni.

- De az isten szerelmére, ki ez a Harvey Metcalfe?

- Egy első generációs amerikai, akinek Bostonban több piszkos ügyletben van benne a keze, mint ahányszor ön meleg ételt evett. Multimilliomossá nőtte ki magát, de útját végig tönkrement emberek serege jelzi. Annyira profi és kiszámítható a stílusa, hogy most már egy mérföldről is megérezzük a szagát, ha valamiben benne van. Biztosan nem lepi meg, hogy egyike a Harvard jelentős anyagi támogatóinak, amit kétségkívül a saját lelkiismeretének elhallgattatása

miatt csinál. Eddig még nem sikerült semmilyen ügyletében fülön csípnünk, és komolyan kétlem, hogy ezúttal sikerülni fog. Soha nem igazgatta a Prospecta Oil, ő csupán a szabadpiacon értékesítette a részvényeit. Tudomásunk szerint David Keslerrel még csak nem is találkozott. A piszkos munkára felbérelte Silvermant, Coopert és Eliotot, akik rábukkantak erre a fiatal, tehetséges és tapasztalatlan fiatalemberre, s neki könnyedén el tudták adni a történetüket. Tartok tőle, uram, hogy nem volt a legszerencsésebb abban a vonatkozásban, hogy ez a kérdéses fiatalember éppen az ön barátja, David Kesler volt.

- Ne is foglalkozzunk ezzel a szerencsétlen flótással - legyintett Stephen. - És mi van ezzel a Harvey Metcalfe-fal? Ismét megússza a dolgot?

- Tartok tőle, hogy igen - bólogatott a felügyelő. - Letartóztatási parancsotadtunk ki Silverman, Eliot és Cooper ellen. Ők már mindhárman Dél-Amerikában vannak. A Ronald Biggs-féle kudarc után kétlem, hogy valaha is el tudjuk érni a kiadatásukat, annak ellenére, hogy az amerikai és a kanadai rendőrség is körözést adott ki ellenük. Ők is rendkívül dörzsöltek és agyafúrtak. Bezárták a Prospecta Oil londoni irodáját, felmondták a bérleti szerződést, és a bérleményt visszaadták Conrad Rutblatnak, az ingatlanügynöknek. Felmondtak a két titkárnőnek is, de egy hónapra előre kifizették a bérüket. Lezárták a számlát a Reading and Bates cégnél, akiktől az olajfúró berendezést bérelték, kifizették az alkalmazottaikat és Mark Stewartot Aberdeenben. A vasárnap reggeli géppel repültek el Rio de Janeiróba, ahol egy magánszámlán egymillió dollár várta őket. Még két-három év, és - miután elköltik a pénzüket - más név és más vállalat cégére alatt minden kétséget kizáróan újra találkozunk majd velük. Harvey Metcalfe alaposan megfizette őket, David Keslert pedig otthagya a slamasztikában.

- Agyafúrt társaság - jegyezte meg Stephen.

- Hát igen - válaszolta a felügyelő.

- Pontosan megtervezett és végrehajtott akció volt. Méltó Harvey Metcalfe képességeihez.

- Le akarják tartóztatni David Keslert?

- Nem, de mint említettem, neki is szeretnénk néhány kérdést feltenni. Megvásárolt és el is adott 500 darab részvényt, de megítélésünk szerint ez csak amiatt történhetett, hogy maga is elhitte a sikeres fúrásról szóló mesét. Megmondom őszintén, ha elég okos lenne, akkor visszajönne Angliába, és segítene a rendőrségnek a nyomozásban, de félek, hogy a szegény fiú annyira pánikba esett, hogy azonnal elinált. Az amerikai rendőrség éppen most keresi.

- Még egy utolsó kérdés - szólalt meg ismét Stephen. - Vannak még mások is, akik ugyanolyan bolondot csináltak magukból, mint én?

A felügyelő hosszasan elgondolkodott a kérdésen. A többi jelentősebb befektetőnél nem járt akkora sikerrel, mint Stephennél. Mindnyájan igyekeztek eltussolni kapcsolatukat a Prospecta Oillal és David Keslerrel. Ha azonban most Stephennek felfedi kilétüket, talán ezúton még valami kijöhet a dologból.

- Igen, uram, de... ugye, azt tudja, hogy ezeket a neveket nem tőlem hallotta? Stephen bólintott.

- Saját jól felfogott érdekében azt tanácsolom, tekintse úgy, hogy ezeket az információkat diszkrét puhatolózással a tőzsdén szerezte. Négy jelentősebb befektetőről van tudomásunk, ezek egyike éppen ön. Önök négyen megközelítőleg egymillió dollárt vesztek. A másik három, egy Harley Street-i orvos, Robin Oakley, egy londoni műkereskedő, Jean-Pierre Lamanns, és végül itt van a legszerencsétlenebb. Ahogy rekonstruálni tudom a tényeket, ő a gazdaságát zálogosította el, s minden pénzét belelkte a részvényekbe. A nevezetes fiatal úriember Lord Brigsley. Metcalfe-nak sikerült az ő szájából is kilopni az ezüstkanalat.

- Több jelentősebb befektető nem volt?

- Két vagy három bank még eléggé megégette a kezét ebben a játékban, de 10 000 fonton felül nincs több magánbefektetés. A bankok és önök tartották mozgásban tulajdonképpen a piacot egészen addig, amíg Metcalfe-nak sikerült túladnia minden részvényén.

- Igen. Én is voltam olyan ostoba, hogy néhány barátomnak tanácsoltam ezt a befektetést

- Nos... két-három kisebb oxfordi befektetésről valóban van tudomásunk, uram - válaszolta a felügyelő az előtte heverő papírlapra pillantva. - Mindenesetre ne nyugtalankodjon, őket nem fogjuk felkeresni. Azt hiszem, ezzel végeztünk is. Most már csupán az maradt hátra, hogy köszönetet mondjak az együttműködéséért, és még azt is megkockáztatnám, hogy talán valamikor a jövőben ismét lesz dolgunk egymással. Mindenesetre a fejleményekről folyamatosan tájékoztatni fogjuk, és öntől is ezt szeretnénk kérni.

- Ez természetes, felügyelő úr. Remélem, jó útjuk lesz hazafelé.

A két rendőrségi ember felhajtotta italát és távozott.

Stephen később már nem tudott rá visszaemlékezni, hogy miközben karosszékében üldögélt és a kolostor boltíveit bámulta, vagy később, amikor már ágyban volt, akkor támadt-e az ötlete, hogy tudományos módszerességre szoktatott agyával megpróbálhatna egy kicsit utánagondolni Harvey Metcalfe meg a cimborái viselt dolgainak. Főképpen pedig ennek az egész ügynek - és az esetleges megoldásnak. Felötlött benne nagyapja tanácsa, amikor éppen kikapott tőle az esti sakkipartiban: „Stevie, nem szabad megsértődni, revansot kell venni.” Örült neki, hogy már túl van az utolsó előadásán, hogy erre a félévre befejezte a munkát, és amikor hajnali három felé elszunnyadt, félálomban még mindig Harvey Metcalfe járt az eszében.

5.

A módszeres Stephen akcióba lép

Stephen fél hat tájban ébredt. Úgy érezte, hogy még mindig a mély, nyomasztó, álomtalan álom állapotában van, amikor aztán kisvártatva magához tért, a valós élet rémálma tovább folytatódott. Kényszerítette magát, hogy

konstruktív módon tudja ismét használni az agyát, határozottan maga mögé utasítsa a múltat, s azzal foglalkozzon, hogy mit tud tenni a jövővel kapcsolatban. Megmosakodott, megborotválkozott, felöltözött, de az étteremben kihagyta a reggelit, és továbbra is csak ott mocorgott agyában a név: Harvey Metcalfe. Felült öreg kerékpárjára - kedvenc közlekedési eszközére ebben a kiismerhetetlen, egyirányú utcákkal és teherautókkal telezsúfolt városban -, és kipedálozott az oxfordi állomásra. Járművét odalakatolta az állomás előtti vaskorláthoz. Felszállt a naponta Oxfordból Londonba bejárók körében népszerű 8.17-es vonatra. Az étkezőkocsiban úgy tűnt, hogy mindenki ismeri egymást, és Stephen úgy érezte magát, mint hívatlan jövevény egy vendégségben. A kalauz végigsietett az étkezőkocsin, és kilyukasztotta Stephen első osztályra szóló jegyét. A Stephennel szemben a Financial Times lapjaiba burkolózó férfi az újságja mögül egy másodosztályra szóló jegyet nyújtott feléje. A kalauz morgolódva azt is kilyukasztotta.

- Ha befejezte a reggelijét, akkor szíveskedjen visszatérni a másodosztályra, uram! Az étkezőkocsi első osztályú.

Stephen a mellette elsuhanó asztal simaságú berkshire-i tájat bámulva egyre csak a kalauz megjegyzésén medítált, még az előtte lévő kávéscsészét is érintetlenül hagyta a kistányéron, csak hosszabb idő elteltével jutottak eszébe a reggeli lapok. A The Times azon a reggelen már egyetlen sort sem közölt a Prospecta Oilről. Minden bizonynyal jelentéktelen, unalmas történet, gondolta. Semmi emberrablás, semmi gyújtogatás, még csak egy kis tömegverekedés se - semmi sincs az egész történetben, ami arra jogosítaná, hogy egy napnál tovább szerepeljen az első oldalon. Ha nem lenne maga is benne, és ettől nem nőtt volna személyes tragédiává az egész ügy, akkor őt sem tudná hosszasan foglalkoztatni ez a voltaképpen pitiáner dolog.

A Paddington állomáson keresztülvergődött a peronon hangyabolyként nyüzsgő emberek tömegén, s magában hálás volt a sorsnak, hogy inkább az egyetem zárt életét választotta, azaz inkább az az életforma választotta őt. Stephen valójában sohasem tudott Londonnal kibékülni, túlságosan nagynak és személytelennek találta a várost, és mindenhová taxival ment, attól félve, hogy eltéved az autóbuszok és metróvonalak dzsungelében. Igazán számozhatnák az angolok az utcáikat, akkor legalább az amerikaiak is tudnák, hogy hol járnak...

- A The Times szerkesztőségébe, a Printing House Square-re - szólt oda a taxisofőrnek.

A sofőr egy biccentéssel nyugtázta a hallottakat, majd gyakorlott kézzel manőverezett a fürge kis fekete Austinnal az eső áztatta Hyde Park mellett a Bayswater Roadon. A Marble Archnál a krókuszok tépetten és morcosan hajtották eső verte szirmaikat a nedves fűre. Stephen mindig is nagyon csodálta a londoni taxikat: egyiken sem vett soha észre egyetlen karcolást vagy horpadást sem. Egyszer valaki mondta is neki, hogy a taxisok csak akkor jogosultak a viteldíjra, ha a kocsijuk tökéletes állapotban van. Mennyire mások - gondolta - azok a New York-i sárga szörnyetegek!

A taxis végigpördült a Park Lane-en egészen a Hyde Park Cornerig, elhagyta az Alsóház épületét, és ráfordult a rakpartra. A Parliament Square-en felvont zászlókat lobogtatott a szél. Stephen összeráncolt homlokkal próbált gondolkodni. Mi is volt az az első oldalas cikk, amire csak úgy rápillantott még a vonaton? Ja, persze! A Közös Piac vezető politikusainak találkozója. Be kellene végre látnia, hogy az élet dolgai a vele történetektől teljesen függetlenül továbbra is a szokásos, rendes kerékvágásban zajlanak. Stephen még nem tudta, miképpen lesz képes megbirkózni a feladattal: hogyan tudja minden oldalról körbejárni Harvey Metcalfe-ot. Otthon, a Harvardon ez nem jelentett volna számára problémát. Egyenesen apja régi barátjához, a Herald American gazdasági rovatának vezetőjéhez, Hank Swaltzhoz fordult volna. Hank egészen biztosan szállítaná is a szükséges belső információkat. A The Times hírrovatának vezetője. Richard Compton-Miller semmi esetre sem ígérkezett a legmegfelelőbb kapcsolatnak, de ő volt az egyetlen angol újságíró, akivel Stephen valaha is találkozott. Compton-Miller azért látogatott el a Magdalenba, hogy tudósítson a hagyományos oxfordi május 1-jei ünnepségekről. Ahogy május 1-jén a nap első sugarai felragyogtak a horizonton, a College bástyájának tetején a kórus rázendített Milton szép májusi köszöntőjére:

*Üdvözlégy, bőkezű május, ki felébresztesz
Örömet, ifjúságot és forró vágyakat.*

A Magdalen híd alatt a parton, ahol Stephen és Compton-Miller annak idején álldogált, néhány párocskában nyilvánvalóan felébredtek ezek a forró vágyak.

A későbbiek során Stephen inkább zavarba ejtőnek s nem annyira hízelgőnek találta Compton-Miller The Times-beli cikkének azt a részletét, amelyben róla is említés történik, s a cikk írója megkockáztatta azt a kijelentést, hogy a tudósok briliánsán tudnak takarékoskodni a szavakkal, az újságírók viszont erre képtelenek. Ami pedig még ennél is fontosabb, hogy Stephen kollégái egyáltalán nem voltak elragadtatva, amikor azt olvashatták róla, hogy ő egy nagyon is mérsékelten csillogó égbolt legfényesebben ragyogó csillaga.

A taxi közben az épület előtti parkolóhoz gördült, és megállt Henry Moore masszív kőszobrának oldalánál. A The Times és az Observer egyazon épületen osztozott, de mindkettőhöz külön bejárat vezetett. A The Times sokkal tekintélyt parancsolóbbnak tűnt. Stephen a bejáratnál, az asztal mellett ülő őrmestertől Richard Compton-Miller felől érdeklődött. Az őrmester az ötödik emeleti folyosó végén lévő dolgozószobába irányította. Még csak néhány perccel múlhatott el tíz óra, amikor Stephen megérkezett.

Az épület gyakorlatilag még teljesen kihalt volt. Compton-Miller később elmagyarázta, hogy ez a hatalmas napilap délelőtt tizenegyig az igazak álmát alussza, s általában a hosszú ebédidő is elhúzódik egészen délután háromig. Ekkor indul el az élet, és ritmusa fokozódik egészen fél kilencig, amikorra az első oldal kivételével gyakorlatilag az egész lap összeáll. Az emberek jó része öt óra után kezd beszállingózni. Nekik az a feladatuk, hogy a késő délután és az est

folyamán érkező híreket kövessék figyelemmel. Különösen az amerikai eseményeken tartják rajta a szemüket, mert ha az elnök a délután folyamán valami fontos bejelentést tesz Washingtonban, akkor azt Londonban már aznap délután ki is nyomtatják. Előfordult már, hogy a lap első oldala egyetlen este folyamán ötször is kicserélődött. A Kennedy-gyilkosság idején, 1963. november 22-én, az első hírek csak este hét órakor érkeztek meg Angliába, s akkor az egész első oldalt ki kellett cserélni, hogy teret adhassanak a tragédiáról szóló beszámolónak.

- Richard, nagyon kedves tőled, hogy miattam ilyen korán bejöttél. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen későn kezditek a munkát. Valahogy teljesen természetesnek veszem, hogy a lapokat már korán reggel kézbe vehetem.

- Így is van rendjén - nevette el magát Richard. - Nektek biztosan úgy tűnik, hogy mi lusta népség vagyunk, de amikor ti már régen az igazak álmát alusszátok, akkor itt még mindenki nyüzsög: valóságos hangyaboly. Nos, miben segíthetek?

- Egy honfitársamról, bizonyos Harvey Metcalfe-ről szeretnék mindent megtudni, amit csak lehetséges. Jelentős összegekkel támogatja a Harvardot, és szeretném meglepni az öregfiút azzal, hogy mindent tudok róla, amikor majd visszaérek.

Stephen nagyon nem szeretett hazudni, de most, hogy ilyen furcsa helyzetbe került, elkerülhetetlennek tartotta.

- Várj egy kicsit, míg utánanézek az archívumban. Meglátjuk, mit találok róla.

Amíg várakozott, Stephen azzal szórakozott, hogy a szobában lévő hirdetőtáblára gombostűzőtt, nagybetűs címekeket olvasgatta. Valószínűleg olyan cikkek lehettek ezek, melyekre Compton-Miller maga is büszkén gondolt vissza. „A miniszterelnök maga vezényel a Royal Festival Hallban”, „A Miss World beleszeretett Tom Jonesba”, „Muhammad Ali kijelentette: Újra én leszek a bajnok.”

Richard negyedóra elteltével egy vaskos dossziéval tért vissza.

- Meditálj a dolgon, Descartes-om! Egy óra múlva itt vagyok, s akkor iszunk egy kávé.

Stephen bólintott és hálásan elmosolyodott. Descartes-nak sohasem kellett olyan problémát megoldania, mint amilyenel most ő került szembe.

A dosszié mindent tartalmazott, amit csak Harvey Metcalfe-ről - saját szándéka szerint - a világnak tudnia kellett, sőt annál még egy kicsit többet is. Szerepeltek ott olyan ügyek is, melyeket minden bizonnyal nem szeretett volna kiteregetni a világ nyilvánosságára. Stephen innen értesült az évente Wimbledonban tett látogatásairól, lovai szerepléséről az Ascoti Derbyn, s hogy milyen szenvedélyesen kutatja fel az impresszionista festők műveit magángyűjteménye számára.

A Daily Expressben William Hickley egy alkalommal az elhízott Harvey bermudanadrágos fotójával illusztrált csiklandós történetben számolt be arról, hogy Metcalfe évente két-három hetet Monte-Carlóban, a magánjachtján tölt, s a kaszinóban szórakozik. A cikk írójának véleménye szerint a Metcalfe-vagyon

túlságosan is új keletű ahhoz, hogy tiszteletre méltónak számítson. Stephen minden lényegesnek látszó körülményt és adatot gondosan feljegyzett, s mire Richard visszajött, már csak a fényképeket nézegette. Richard elcipelte Stephent egy kávéra a folyosó másik végén lévő büfébe.

- Richard, nem hiszem, hogy sikerült megszereznem mindazt az információt, amire esetleg szükségem lesz. A Harvard most egy meglehetősen nagy összeg ügyében akarja megkörményékezni az öreget. Szerintem legalább egymillió dollárra számítanak tőle. Hol találhatnék még valami anyagot róla?

- Gondolom, a New York Timesnál - kockáztatta meg Compton-Miller.

- Gyere, keressük meg Terry Robardsot!

A New York Times londoni irodája ugyancsak a Printing House Square-en lévő The Times épületének ötödik emeletén volt. A szikár, csontos Terry Robards arcán állandó mosoly ült. Terry pillanatok alatt feloldotta Stephen feszélyezettségét. Ezt a képességét szinte tudat alatt, évek hosszú során sikerült magában kifejlesztenie, és különös hasznára azokban az esetekben vált, amikor alaposabban bele akarta ásni magát egy-egy ügybe. Stephen itt is előadta Metcalfe-ről szóló mondókáját. Terry elnevette magát.

- A Harvard sem túlságosan finnyás abban, hogy honnan kapja a pénzt, mi? Ez a fickó a törvényes pénzlopásnak több módját ismeri, mint az adóhivatal.

- Valóban? - csodálkozott rá Stephen.

A New York Timesnak vaskos dossziéja volt Harvey Metcalfe-ről. „A kifutófiú Metcalfe milliomossá válása” című cikk egyenesen telis-tele volt adatokkal. Stephen ismét gondosan jegyzetelt. A Sharpley and Son cég történetének epizódjai egyszerűen bámulatba ejtették. Ugyanígy megdöbbenették a háború alatti fegyverügyleteinek rész létei, valamint Arlene-nek, a feleségének és Rosalie-nek, a lányának viselt dolgai. Még képet is közöltek róluk, igaz, Rosalie abban az időben még csak tizenöt éves volt. A dossziében ráakadt két huszonöt évvel ezelőtti riportra, melyben azokról a bírósági ügyekről számoltak be, amikor Harveyt csalással vádolták, de elítélni végül is nem tudták. Volt ott még egy későbbi, 1956-os történet is, bizonyos bostoni részvényügyletekről. Harveynek ismét sikerült kicsúszni az igazságszolgáltatás kezei közül, igaz, a kerületi főügyész nem sok kétséget hagyott az esküdszékekben a Mr. Metcalfe-ről szóló magánvéleményét illetően. Az újabb keletű Metcalfe-ről szóló tudósítások a pletykarovatban jelentek meg, a Metcalfe festményeiről, lovairól, orchideáiról, lánya Vassarban tanúsított előmeneteléről és Harvey európai utazgatásairól szóltak. A Prospecta Oilről egyetlen szót sem talált. Stephen kénytelen volt csodálattal adózni Harvey azon képességének, ahogy legpiszkosabb ügyleteit el tudta titkolni a sajtó elől.

Terry, élve az alkalommal, még ebédre is meghívta honfitársát. Az újságírók mindig örülnek az újabb ismeretségeknek, és Stephen valóban ígéretes kapcsolatnak látszott. Taxiba ültek. Terry bemondott egy címet a Whitfield Streeten. Miközben szinte lépésről lépésre vergődtek keresztül a belvároson és haladtak a West End felé, Stephen remélte, hogy az ebéd megéri majd ezt a kínlódást. Nem is csalódott.

A Lacy-féle tágas étterem asztalain a frissen mosott, keményített fehér térítőkön, apró vázákban sárga nárciszcsokrok virítottak. Terry állítása szerint a hely nagyon népszerű volt az újságírók körében. Margaret Costa, az ismert szakácskönyvek népszerű szerzője és Bill Lacy valóban értették a mesterségüket, A nagyon finom tormalevest Médalions de veau á la crème követte, amelyhez egy üveg 1972-es Château de Péronne-t bontottak. Terry kicsit elengedte magát, és meglehetősen részletességgel merült bele a Metcalfe-sztoriba. Maga is készített vele egy interjút a Harvardon, a tornatermet és négy fedett tenispályát magába foglaló Metcalfe Hall megnyílásakor.

- Abban reménykedik, hogy egyszer majd díszdoktorrá avatják - jegyezte meg Terry gúnyosan -, de teljesen kilátástalan az ügy, még akkor is, ha egymilliárdot ad a Harvardnak.

Stephen alaposan elraktározta magában a hallottakat.

- Azt hiszem, az amerikai nagykövetségen még néhány egyéb részletet is meg lehetne tudni a fickóról - jegyezte meg Terry, miközben az órájára pillantott. - De nem, az ördögbe is, a könyvtárat délután négykor bezárják. Ma már túlságosan késő. Nekem is vissza kell mennem az irodámba, Amerika már ébredszik.

Stephen azon tanakodott magában, hogy vajon mindennap így esznek és isznak-e az újságírók. Hozzájuk képest az egyetemi urak valóban aszketikus életet élnek. És vajon ennek ellenére hogy tudják mégis naponta összehozni az újságot? Stephen nagy nehezen kivergődött a negyed hatos vonathoz, s amint hazaért, azonnal behatóan tanulmányozni kezdte egész napi munkájának eredményeit. Bár meglehetősen kifárasztotta a sok járkálás, mégis kényszerítette magát, hogy az asztalhoz üljön, s fel ne álljon onnan, amíg össze nem állította a Harvey Metcalfe-ről szóló első, tudományos szabatsággal megfogalmazott vázlatot.

Másnap a 8.17-es vonattal ismét Londonba indult, de ezúttal már másodosztályú jegyet váltott. A kalauz neki is elismételte mondókáját, mely szerint az étkezés befejeztével el kell hagynia az étkezőkocsit.

- Természetesen - válaszolta Stephen, s a hátralévő egyórás út során eljátszadozott kávéja maradékával: esze ágában sem volt átmenni a másodosztályra. Nagyon elégedett volt magával, hiszen megspórolt két fontot, márpedig az adott helyzetben Harvey Metcalfe is biztosan ugyanígy viselkedett volna.

A levél

A Paddingtonra érve megfogadta Terry Robards tanácsát. Azonnal taxiba ült, és az amerikai nagykövetségre hajtatott. A hatalmas, kilencemeletes, legalább 30 000 négyzetméteres épületkomplexum a Grosvenor Square egyik oldalát szinte teljes szélességben elfoglalta. Ezzel együtt az épület messze nem volt annyira elegáns, mint az amerikai nagykövet hivatalos rezidenciája, a Regents Parkban lévő Winfield House, ahova az elmúlt évben Stephen is hivatalos volt egy koktélpartira, s ahol valamikor Barbara Hutton lakott, mielőtt 1946-ban eladták

az épületet az amerikai államnak. Mindenesetre éppen elég tágas lehetett az épület mind a hét férj számára, gondolta Stephen. A földszinten lévő könyvtárt még zárva találta. Kénytelen volt a folyosón alaposan tanulmányozni a volt amerikai nagyköveteknek emléket állító réztáblácskákat. Walter Annenbergtől már egészen Joseph Kennedyig jutott, amikor kinyílt a könyvtárterem ajtaja. A „Tudakozó” feliratot viselő ablakocska mögött ülő bogyós kis hölgy először nem volt valami készséges Harvey Metcalfe-ot illetően.

- És mi szüksége van önnek ezekre az információkra? - kérdezte élesen.

Stephent a kérdés egy kicsit kizökkentette, de aztán hamar feltalálta magát.

- Most ősszel foglalom el a tanszékeket a Harvardon, és úgy érzem, kötelességem minél többet megtudni a Harvarddal fenntartott kapcsolatairól. Jelenleg az Oxfordi Magdalen College-ben dolgozom.

Stephen válasza azonnal cselekvésre készítette a hölgyet, s néhány perc elteltével egy dossziéval a kezében jelent meg. Bár az adatok nem voltak annyira kihegyezve, mint a New York Timesnál, ez a dosszié is pontosan tartalmazta azokat az összegeket, melyeket Harvey adományozott az egyetemnek, illetve a Demokrata Pártnak. A legtöbben nem hozzák nyilvánosságra a politikai pártoknak adományozott összegek nagyságát, de úgy tűnt, Harvey ez alól is kivétel. Befejezve munkáját a nagykövetség könyvtárában, Stephen taxival a St. James Square-re, a Cunard-féle fogadóirodához hajtatott, ahol néhány szót váltott az egyik alkalmazottal, majd innen a Brook Street-i Claridge's szállóba ment, ott pedig az ügyeletes igazgatóval folytatott rövid eszmecsere. Egy monte-carlói telefonhívással fejeződött be az információgyűjtés.

Ismét a negyed hatos vonattal tért vissza Oxfordba. Stephen visszavonult a college-ban lévő lakosztályába. Úgy érezte, most már annyi mindent tud Harvey Metcalfe-ról, amennyit csak tudhat valaki - talán Arlene-en és a Clifford Smith detektívfelügyelőn kívül. Ismét hajnalig fent volt, kiegészítette a dossziéját, amely most már mintegy negyven gépelt oldalnyi anyagot tartalmazott. A dosszié teljes anyagának összeállítása után lefeküdt, és azonnal mély álomba is merült. A késői lefekvés ellenére ismét korán ébredt. A kolostoron keresztülvágva átment az ebédlőbe, és szalonnás omlettet evett pirítóssal és kávéval. Alaposan bereggelizett. Ezután a dossziéjával együtt elballagott, hogy minden egyes dokumentumról négy másolatot készítsen, így aztán már öt példány állt rendelkezésére az anyagból.

Visszafelé átsétált a Magdalen Bridge-en, és mint mindig, ezúttal is megcsodálta az egyetem botanikus kertje körüli szabályos virágágyásokat, majd a híd túlsó oldalán betért a Maxwell-féle könyvesboltba. Stephen öt, különböző színű, elegáns dossziéval tért haza. Az öt dossziéba besorolta a lemásolt anyag minden oldalának egy-egy példányát, majd berakta íróasztalának fiókjába, melyet mindig zárva tartott.

Stephennek matematikushoz illően, rendezetten és módszeresen működtek az agytekevénnyei, Harvey Metcalfe pedig még sohasem kényszerült felvenni a harcot egy ilyen agy gondolatmenetével. Stephen belepillantott azokba a feljegyzéseibe, melyeket Smith felügyelő látogatása után vetett papírra, majd

felhívta a tudakozót, és megkérte Dr. Robin Oakley, Jean-Pierre Lamanns és Lord Brigsley londoni címét és a telefonszámát. A tudakozó nem volt hajlandó egyszerre két címnél és telefonszámnál többet megadni. Stephen azon csodálkozott, hogyan képes itt a posta megélni, hiszen otthon, az Államokban, a Bell Telefontársaság azonnal, készségesen megad akár egy tucatnyi telefonszámot is. A tudakozóban ülő kelletlen alkalmazottból Stephennek Dr. Robin Oakley, Harley Street 122, London W1 és Jean-Pierre Lamanns Galery, New Bond Street 40, London W1 alatti címet sikerült végül is kipróbálni. Ezután még egyszer felhívta a tudakozót: most Lord Brigsley címe és telefonszáma után érdeklődött.

- A Brigsley név nem szerepel a londoni nyilvántartásban - közölte az alkalmazott. - Lehet, hogy fel sem vetette magát a telefonkönyvbe. Ha valóban lord, akkor csak erről lehet szó - vetette még oda hanyagul.

Stephen ezután átment a tanári könyvtárba, ott fellapozta a Ki kicsoda? legújabb kiadását, s rögtön meg is találta a nemes lordot.

BRIGSLEY, Lord, James Clarence Spencer, szül.: 1942. okt. 11., farmer, Louth ötödik Earljének fia és örököse, iskolái: Harrow, Christ Church, Oxford; az oxfordi egyetem színjátszó körének elnöke; a gránátosok hadnagya, 1966-69; hobbi: póló (nem vízi), céllövészet. Cím: Tathwell Hall, Louth, Lines. Klubjai: Garrick, Guards.

Stephen ezután felkereste a Christ Churchöt, s ott a gazdasági hivatal titkárságán megkérdezte, hogy megvan-e nekik az 1963-ban végzett James Brigsley londoni címe: Kisvártatva minden akadémikuskodás nélkül meg is kapta a King's Road 119, London SW3 alatti címet. Stephent most már valóban kezdte izgatni az a kihívás, amit Harvey Metcalfe jelentett a számára. Christ Churchöt a Peckwateren és a Canterbury Gate-en keresztül elhagyva kiért a Highra, és zsebre dugott kézzel, magában már a levelet komponálva tért vissza a Magdalenbe, íróasztala mellett aztán hozzá is fogott terve megvalósításához.

*Magdalen College
Oxford
Április 15.*

Kedves Dr. Oakley! Néhány gondosan kiválasztott férfiúból álló társaság részére csütörtökön este vacsorát rendezek a lakosztályomban.

Nagy öröömre szolgálna, ha időt áldozna rá, s csatlakozna hozzánk, mert meggyőződésem, hogy érdemes lesz részt vennie ezen a kis összejövetelen.

*Őszinte híve
Stephen Bradley*

Utóirat: nagyon sajnálom, hogy David Keslernek nem áll módjában megjelenni.

*Öltözék: szmoking.
Érkezés 19.30 és 20.00 között.*

Stephen új papírt fűzött öreg Remingtonjába, és hasonló levelet írt Jean-Pierre Lamannsnak és Lord Briggsleynek is. Néhány pillanatig maga elé bámulva elgondolkodott, majd felemelte a házi telefon kagylóját.

- Harry? - szólt le a portásnak. - Ha valaki felhívná a szállót és Stephen Bradley után érdeklődne, akkor szeretném, ha közölné az illetővel - ha lehet, szó szerint: „Igen, uram, Stephen Bradley a Harvardról érkezett a matematika tanszékre, s máris híressé vált nagyszerű vacsoráiról.” Értette, Harry?

- Igenis, uram - válaszolta Harry Woodley, a főportás, aki mindig is képtelen volt megérteni az amerikaiakat és ez alól Dr. Bradley sem volt kivétel.

Stephen várakozásának megfelelően mindhárom férfiú valóban érdeklődött telefonon. Az adott helyzetben maga is így tett volna. Harry emlékezett a kapott instrukciókra, s gondosan felmondta a leckét annak ellenére, hogy a telefonálók kicsit meglepettnek tűntek. A következő hét folyamán mindhárom címzett visszaigazolta a meghívást. James Briggsleyé érkezett meg legutolsónak, egy pénteki napon. A levélpapírján lévő címer alatt az „ex nihilo omnia” felirat díszlett, ami arra engedett következtetni, hogy a címer gazdája képes létrehozni „mindent a semmiből”. A tanári étterem főpincérével és a college főszakácsával folytatott konzultáció eredményeként összeállt a menü, amely megoldhatta a legfegyelmesebb nyelveket is:

Coquilles St. Pouity Fuissé Jacques 1969

Carrée d'agneau Feux St. Jean en croute 1970

Casserole d'artichauts ét champignons

Pommes de terre boulangère

Griestorte with Barsac Ch. Raspberries d'Yquem 1927

Camembert Port Taylor 1947

frappé

Café

Minden készen állt, Stephennek most már nem kellett egyebet tennie, mint várni a megadott időpontot.

Az összeesküvés

A megadott csütörtökön Jean-Pierre pontosan fél nyolckor érkezett meg. Stephen megcsodálta hibátlan szabású szmokingját, széles csokornyakkendőjét, s meglepetéssel vette tudomásul, hogy még egy ilyen nyilvánvalóan nagyvonalú ember is, mint ez a Lamanns, a Prospecta Oil áldozatai közé kerülhetett. Stephen hamarosan belekezdett az egyenlő szárú háromszögeknek a modem művészetben betöltött szerepéről szóló monológjába, miközben Jean-Pierre csak a bajuszkáját simogatta. Normális körülmények között Stephen nem ezt a témát választotta volna, és bár így is perceken át tudott megállás nélkül beszélni, Jean-Pierre előbb-utóbb szükségszerűen bekövetkező konkrétabb kérdéseitől csupán Dr. Robin Oakley érkezése mentette meg. Az elmúlt hónapban Robin leadott vagy három

kilót, és ahogy belépett, Stephen azonnal rájöhetett, hogy mi is a titka tántoríthatatlanul virágzó praxisának. Az orvos megjelenése ugyanis olyan volt, hogy a nők már pusztán annak alapján hajlandók voltak gondolkodás nélkül megbocsátani minden egyéb, apró hiányosságát. Robin alaposan szemügyre vette meglehetősen félszeg házigazdáját, miközben azon medítált, vajon megkérdezze-e tőle, hogy nem találkoztak-e már korábban valahol. Nem - döntötte el a kérdést, ezzel még ráér egy kicsit. Addigra talán majd csak kiderül, hogy miért is kapta a mai vacsorameghívást. Bár ami igaz, igaz: a David Keslerrel kapcsolatos utóirat meglehetősen nyugtalanította.

Stephen azonnal bemutatta egymásnak a két vendéget, akik - amíg házigazdájuk a vacsoraasztalt ellenőrizte - azonnal élénk eszmecserébe kezdtek. Ismét nyílt az ajtó, s a portás az előzőeknél valamivel talán nagyobb tisztelettel jelentette be Lord Brigsleyt. Stephen előresietett vendége üdvözlésére, s hirtelen nem tudta, hogy most kezet nyújtson, vagy meghajoljon. Bár James a jelenlévők közül senkit sem ismert, mégis azonnal könnyedén bekapcsolódott a társalgásba. Még Stephenre is nagy hatással volt könnyed, felszabadult csevegése, bár alig tudta magát függetleníteni attól, hogy vendége milyen tanulmányi eredményeket ért el a Christ Churchben, s hogy vajon a nemes lord mennyiben tud hasznára válni a terv végrehajtásában.

A főszakács ételművészeti erőfeszítései elérték a kívánt hatást. S valószínűleg nincs olyan vendég a világon, aki rákérdezett volna, hogy mi adta az okot a vacsorameghívására, amíg ilyen csodásán fokhagymázott báránysült, ilyen elsőrendű mandulatorta s a boroknak ez az eldorádója díszileg előtte az asztalon. De hát mindennek vége szakad egyszer, és amikor a pincérek leszedték az asztalt, már csak a nehéz portói csillogott a poharakban, és a poharak már másodjára teltek meg, Robin nem bírta tovább:

- Ha nem veszi tapintatlanságnak, szeretnék kérdezni valamit, doktor Bradley.

- Szólíts csak egyszerűen Stephennek.

- Stephen, megkérdezhetném, vajon mi célt szolgált ez a vacsora? És minek köszönhetem az urak megtisztelő ismeretségét?

Három szempár meredt rá, s mindegyik ugyanarra a kérdésre követelte a választ.

Stephen felemelkedett a helyéről és végignézett vendégein. Kétszer is körbejárta az asztalt, majd nekifogott mondókájának, amely gyakorlatilag felölelte az elmúlt néhány hét eseményeit. Beszért arról is, hogy ugyanebben a szobában találkozott David Keslerrel, részletesen kitért a Prospecta Oilba történt befektetésére, a rendőrség nem sokkal ezután lezajlott látogatására, majd arra, hogy rajtuk keresztül sikerült megtudnia Harvey Metcalfe nevét.

- Uraim! A szintiszta igazság az, hogy mind a négyen ugyanabban a pácban vagyunk - zárta le gondosan felépített beszédét némi elégedettséggel, mivel utóbbi megjegyzését határozottan brit szellemiségűnek érezte.

Jean-Pierre reagált először a hallottakra, szinte az előtt, hogy Stephen befejezte volna mondókáját.

- Engem hagyjatok ki belőle. Én egyszerűen nem kerülhetek ilyen nevetséges helyzetbe. Én csak egy szerény műkereskedő vagyok és nem holmi spekuláns.

Még mielőtt Stephen válaszolhatott volna, Robin Oakley ugrott fel a helyéről.

- Ilyen képtelenséget még életemben nem hallottam. Mi közöm neked mindehhez? Orvos vagyok. Nem is akármilyen, és fogalmam sincs semmiféle olajról.

Stephen most már átlátta, hogy miért is támadtak problémái mindkettőjükkel a rendőrségnek, s hogy miért voltak olyan hálásak az ő együttműködési készségeért. Mindnyájan Lord Brigsleyre függesztették tekintetüket.

- Minden apró részletben tökéletesen igaza van Dr. Bradleynek, és én még nagyobb bajba kerültem, mint ti. 150 000 fontot vettem fel jelzálogként a hampshire-i birtokomra, s nem hinném, hogy a bank túlságosan sokat tétovázna a lefoglalásával. Ha pedig ez megtörténik, és az én drága, jó apám, az ötödik Earl tudomására jut, akkor neked befellegzett. Ha ugyan túléli, és nem én leszek azonnal a Hatodik Earl.

- Köszönöm - szólalt meg Stephen, majd leült a helyére, s tekintetét kérdően Robinra szegezte.

- Az ördögbe is - tört ki Robin. - Teljesen igazatok van. Én is nyakig vagyok a pácban. 100 000 fontot fektettem a Prospecta Oilba, s ideiglenesen felmondtam a bankbetétemet. Azt csak a jó isten tudja, hogyan lehettem ilyen ostoba. Most, hogy a részvények csak 50 pennyt érnek, én is bajba kerültem. Minuszban vagyok a bankommal szemben, s emiatt már kezdenek nagyon nyugtalankodni. Magas kölcsönt vettem fel a berkshire-i házamra is, jókora összegért bérlém a Harley Street-i rendelőmet, feleségemnek nagyon kifinomult és költséges az ízlése, a két fiam pedig a legjobb angol magánintézetben tanul. Mióta Smith felügyelő két héttel ezelőtt meglátogatott, alig hunytam le a szememet - hadarta el az egészet, s körbenézett a jelenlévőkön.

Arcáról most már minden szín eltűnt, s nyoma sem maradt a Harley Street-i kellemes magabiztosságnak. Lassan mindnyájan Jean-Pierre felé fordultak, és merően bámultak rá.

- Rendben van, rendben - ismerte be. - Én is ebben a cipőben járok. Éppen Párizsban voltam, amikor ez az egész átkozott összeomlás bekövetkezett, s most én is tele vagyok részvényekkel, melyekkel semmit sem tudok kezdeni. 80 000 fontot vettem fel a galériámban lévő képekre. És ami még rosszabb, még néhány barátomnak is azt a tanácsot adtam, hogy fektessenek be ebbe az átkozott vállalkozásba.

Pillanatnyi csend telepedett a szobára. Jean-Pierre törte meg ismét a hallgatást.

- Tehát mit javasolsz, professzor? - érdeklődött gunyorosan. - Talán minden évben vacsorán emlékezzünk meg arról, hogy milyen bolondot csináltunk magunkból?

- Nem, egyáltalán nem erre gondoltam - válaszolta Stephen kissé habozva, mert érezte, hogy amit javasolni akar, az még nagyobb felzúdulást fog kelteni. Felemelkedett a helyéről, és nyugodtan, határozottan szólalt meg. - A pénzünket

egy nagyon okos, a részvénycsalásokban rendkívül járatos ember lopta el. Egyikünk sem tőzsdei vagy részvénytársak, de mindnyájan szakemberek vagyunk a magunk területén, ezért azt javasolom, hogy lopjuk vissza a pénzünket, uraim! Se többet, se kevesebbet!

A szobára ült néhány pillanatnyi csendet hatalmas felzúdulás követte.

- Talán menjünk oda csak úgy egyszerűen, és vegyük el tőle? - kiáltott fel Robin.

- Raboljuk ki talán? - emelte fel hangját James.

- Öljük meg és jelentsük be igényünket az életbiztosítására? - érdeklődött Jean-Pierre.

Eltelt néhány pillanat. Stephen kivárta, amíg mindnyájan ismét elcsendesednek, majd kiosztott a jelenlévők között egy-egy dossziét, amelyen fölül Harvey Metcalfe neve díszelgett, alul pedig kinek-kinek a saját neve és címe. A zöld dosszié Robinnak, a kék Jamesnek jutott, a sárgát pedig Jean-Pierre kapta. Az eredeti piros dossziében lévő példányt Stephen megtartotta magának. Mindnyájan meglepődtek. Miközben ők kétségbeesésükben tehetetlenül tördelték a kezüket, addig Stephen nyilvánvalóan keményen dolgozott.

- Kérem, gondosan olvassátok el a dossziék tartalmát - folytatta Stephen. - Pontosan tájékozódhattok belőle a Harvey Metcalfe-ről ismeretes minden részletről. Vigye mindenki magával a dokumentumokat, ismerkedjen meg alaposan a tartalmukkal, majd tegyen javaslatot, hogyan préselhetnénk ki belőle egymillió dollárt anélkül, hogy erre valaha is rájönne. Mind a négyünknek külön tervet kell kidolgoznia. Két hét múlva ugyanitt találkozunk, s akkor majd mindenki beszámol az elképzeléseiről. Mindegyikünk 10 000 dollárt betesz a közös kasszába, s én, mint matematikus, majd vezetem a napi elszámolásokat. Az összes költséget, amely a pénzünk visszaszerzésével kapcsolatosan felmerül, hozzáadjuk Mr. Metcalfe számlájához, beleértve már a mai ideutazás és vacsora költségeit is.

Jean-Pierre és Robin ismét tiltakozásra nyitotta volna a száját, de ez úttal is James volt az, aki lecsillapította őket, amikor egyszerűen kijelentette:

- Részemről egyetérték. Végére is mit veszíthetünk? Ha külön-külön próbálkozunk, akkor nincs semmi esélyünk, együttesen viszont fülön csíphetjük ezt a gazembert.

Robin és Jean-Pierre egymásra pillantottak, megvonták vállukat, majd ők is beleegyezően bólintottak. A továbbiakban részletesen megvitatták annak az anyagnak a részleteit, melyet Stephen az elmúlt néhány nap folyamán összegyűjtött. Valamivel éjfél után hagyták el a college-ot, és megállapodtak abban, hogy két hét múlva, csütörtökön mindenki előterjeszti a saját elképzeléseit. Egyikük sem tudta biztosan, hogy ez az egész hogyan végződik majd, de mindnyájuk számára megkönnyebbülést jelentett, hogy már nem érezte magát egyedül.

Stephen úgy ítélte meg, hogy a Metcalfe ellen indítandó hadjárat első felvonása a lehető legeredményesebben zárult. Most már remélhető volt, hogy az

összeesküvés majd tettekben is realizálódni fog. Leült foteljébe, tekintetét a mennyezetre szegezte és folytatta a gondolkodást

6.

Hárman gondolkodnak, egy meg hódít

Robin beült a High Streeten parkoló kocsijába. Életében nem először örült kocsiján az „Orvos” feliratnak, amely mindig nagyobb szabadságot adott neki a parkírozásnál. Elindult berkshire-i otthona felé. Stephen Bradley kétségkívül igen impulzív személyiségnek bizonyult, s Robinnak feltett szándéka volt valami olyasmivel előállni, ami bizonyítja, hogy szívvel-lélekkel benne van ő is a dologban.

Hagyta, hogy gondolatai kicsit elkalandozzanak, és beleélhesse magát abba a kellemes érzésbe, hogy végül csak sikerül visszaszerezniük a pénzüket, melyet oly ostoba módon a Prospecta Oilra és Harvey Metcalfe-ra bíztak. Minden bizonnyal érdemes megpróbálni, hiszen az orvosi névjegyzékből a csődbe jutás miatt ugyanúgy törölhetik, mintha ki akart volna rabolni egy bankot. Kicsit lejjebb húzta a kocsi ablakát, hogy a vörösbor kellemes, kábító hatása végleg elszálljon a fejéből. Gondosan mérlegelni kezdte magában Stephen javaslatát. A hazafelé vezető utat szinte észrevétlen gyorsasággal tette meg. Gondolatai annyira el voltak foglalva Harvey Metcalfe-fal, hogy amikor hazaérkezett, az út jelentős részére vissza sem tudott emlékezni. Természetes és lebilincselő modorán kívül Robin tulajdonképpen egyetlen dologgal tudott hozzájárulni a terv sikeréhez, és bízott is benne, hogy ebben nem fog csalódni. Úgy vélte ugyanis, hogy ami neki az erőssége, éppen abban rejlik Harvey Metcalfe gyengéje. Hangosan ismételni kezdte a dosszié 16. oldalán szereplő mondatot: „Harvey Metcalfe-nak az utóbbi időben a legnagyobb problémát...”

- Mi volt ez a vacsora, drágám?

Feleségének hangja gyorsan visszazökkentette Robint a valóságba. Sietősen elzárta táskáját, a benne lévő Metcalfe-dossziéval együtt.

- Te még ébren vagy, Mary?

- Drágám, nem szoktam álmomban beszélgetni.

Robin kénytelen volt gyorsan gondolkodni. Nem mert ugyanis még beszámolni Marynek szerencsétlen üzleti tranzakciója kudarcáról. Ugyanakkor a felesége tudott az oxfordi meghívásról, hiszen Robinnak ekkor még sejtelve sem volt arról, hogy ennek bármi köze is lehet a Prospecta Oilhoz.

- Egy kedves tréfa volt az egész, édesem. Egy régi cambridge-i barátomat vendégprofesszornak hívták meg Oxfordba, s most összehozott egy vacsorát a régi cimborák tiszteletére. Nagyon kellemes estét töltöttünk együtt. A régi osztálytársaim közül Jim és Fred volt még ott, de nem hinném, hogy emlékszel rájuk.

Egy kicsit gyengécske történet, gondolta Robin, de éjszaka negyed kettőkor ez sem volt kis teljesítmény.

- Biztos, hogy nem voltak csinos lányok? — érdeklődött Mary.
 - Tartok tőle, hogy Jimet és Fredet még szerető feleségeik sem tartják kifejezetten csinosnak.
 - Halkabban egy kicsit, Robin, felébrednek a gyerekek.
 - Két hét múlva ismét találkozunk majd...
 - Gyere, feküdj már le, majd a reggelinél elmeséled a többit.
- Robin örült, hogy legalább reggelig megszabadul a kutyaszorítóból. Bebújt illatfelhőbe burkolózott felesége mellé az ágyba, s reménykedve végigsimogatta a hátát.
- Szerencséd, hogy már ilyen késő van - motyogta az asszony félálomban.
- Hamarosan mindketten álomba merültek.

Jean-Pierre a High Streeten az Eastgate Szállóban vett ki éjszakára szobát. Másnap a Christ Church hallgatóinak a munkáiból rendeztek kiállítást a Művészeti Galériában. Jean-Pierre mindig is igyekezett felkutatni az ifjú tehetségeket, akiket majd a jövőben a Lamanns Galériához tud kötni. A Bond Streeten néhány házzal odább működő Marlborough Galéria példája tanította meg a londoni művészvilágot arra, hogy érdemes felvásárolni a fiatal művészek alkotásait, s érdemes őket pályafutásuk során egy galériához kötni. Jelen pillanatban viszont Jean-Pierre számára nem a galériája jövője volt a legfontosabb, hiszen most magának a galériának a léte forgott veszélyben, s az a nyugodt amerikai úr a Magdalenben talán valami esélyt jelenthet a túlélésre. Elhelyezkedett a kényelmes szállodai szobában, és teljesen megfélelve arról, hogy milyen késő van, belemerült a dosszié tanulmányozásába. Azon gondolkodott, vajon milyen résztettel járulhatna hozzá a kirakós játék sikeréhez. Nem engedhette meg magának, hogy két angol és egy jenki túltegyen rajta. Apját 1918-ban Rochefortban az angolok szabadították ki, majd 1945-ben az amerikaiak engedték ki egy Frankfurt melletti fogolytáborból. Semmi sem gátolhatta meg abban, hogy teljes jogú résztvevője legyen ennek az akciónak. Késő éjszakáig olvasgatta a sárga dosszié tartalmát, és lassan kezdett is egy ötlet körvonalazódni az agyában.

James az utolsó vonattal tért vissza Oxfordból. Egy üres fülkét próbált keresni, ahol nyugodtan olvasgathatja a kék dossziében lévő papírokat. Nyugtalanság gyötörte, biztos volt benne, hogy a másik három résztvevő valami briliáns tervvel áll majd elő, és - mint ahogy az a múltban szinte mindig is volt - neki ismét nem jut semmi az eszébe. Eddig tulajdonképpen még sohasem érezte bármiféle kényszer súlyát, mindent könnyen ért el az életében, és most ugyanolyan könnyen vesztett el mindent. Neki magának soha eszébe sem jutott volna az az ötlet, hogy valamilyen holtbiztos módszerrel megszabadítsák Harvey Metcalfe-t nyereségének legalább egy részétől. Nem hagyta nyugodni a borzalmas gondolat, hogy apja rájöhet a hampshire-i birtok teljes elzálogosítására. De az a két hét olyan gyorsan elrepül! Hogyan is kezdjen hozzá? A többi hárommal ellentétben neki nem volt semmiféle szakmája, voltaképpen nem értett

semmihez, és még azzal sem vigasztalhatta magát, hogy valamilyen rendkívüli adottsággal járulhat hozzá a terv sikeréhez. Csak abban reménykedhetett, hogy egyszer csak eljön a pillanat, amikor színpadi tapasztalatainak hasznát veheti. Hirtelen beleütközött a kalauzba, aki közömbösen nyugtázta, hogy James jegye az első osztályra szól. Üres fülke után érdeklődött, de a kalauz sem tudta semmivel biztatni. Most mitévő legyen? Mindig az volt a véleménye, hogy ha nem talál az ember üres fülkét, még mindig jobb megoldás olyan fülkében letelepedni, ahol egy csinos lány az útitársa. Ezúttal legalább ebben szerencséje volt. Az egyik fülkében egy valóban meglepően csinos teremtetést látott, aki szemmel láthatóan egyedül utazott. Rajta kívül egy középkorú hölgy ült még a kupében. A Vogue legújabb számát olvasgatta. Úgy tűnt, hogy nem tartoznak egymáshoz. James leült a sarokba, háttal a menetiránynak, s megbékült a gondolattal, hogy itt a vonaton nem lesz módja elmerülni a Metcalfe-dosszié tartalmában. Mindnyájan titoktartást fogadtak Stephennek, aki mindenkit óvott attól, hogy valakinek a jelenlétében elővegyék a dossziét. James attól is tartott, hogy négyük közül neki lesz majd a legnehezebb a száját tartani: társasági ember volt, s a titkokat nagyon terhesnek tartotta. Megtapogatta felöltőjének zsebét, amelyben egy Stephen Bradleytől kapott borítékba zárva ott lapult a dosszié. Milyen eredményesen dolgozott, gondolta James. És ráadásul milyen ijesztően okos! Biztosan máris van vagy tucatnyi jobbnál jobb elképzelése, amelyekkel majd határozottan előáll a következő találkozásukkor.

James összeráncolt homlokkal bámult ki az ablakon, és a reményre koncentrált, hogy talán csak megszállja valami váratlan és értékes gondolat. Elmélkedés helyett viszont rövidesen azon kapta magát, hogy a vele szemben ülő lány profiljának visszatükröződését bámulja a sötét ablaküvegen. A csillogó, sötétbarna hajú, keskeny, finom metszésű orrú lány nagy, barna őzikeszemeivel a térdére fektetett jegyzetömböt nézte. James azon tűnődött, hogy a lány vajon valóban annyira nem vesz tudomást a jelenlétéről, mint ahogy mutatja? De aztán kis idő elteltével kénytelen-kelletlen rájött, hogy valóban ez a helyzet. James pillantása ezután a lány pulóver alatt is jól érzékelhető mellének lágy vonalára vetődött. Kinyújtotta kicsit a nyakát, hogy megsejmelje, vajon milyen benyomást kelt benne a lány lábának tükörképe. Az ördögbe is, nem csizmát viselt! Ismét az arcát kezdte vizsgálni. Az enyhe csodálkozással nézett vissza rá az ablakból. Figyelmét hirtelen és kicsit zavartan a fülke másik utasára, a nem hivatalos gardedámra fordította, akinek jelenlétében James még beszélgetést sem mert kezdeményezni a gyönyörű profil gazdájával. Elszontyolodva kezdte szemlélni a középkorú hölgy kezében lévő Vogue címlapját. Ott is egy lány! És milyen gyönyörű! Ahogy aztán alaposabban szemügyre vette, egyszer csak rádöbrent, hogy az a lány ugyanaz a lány. A fülkebeli. A képen is, és az ablaküvegen is. Először alig akart hinni a szemének, de egy gyors ellenőrző pillantás minden kétségét eloszlatta. Ahogy a gardedám befejezte a Vogue olvasását s elővett egy Queent, James kissé előrehajolt s megkérdezte a hölgyet, kölcsönadná-e neki a lapot.

- Az újságosok egyre korábban zárnak be az állomásokon, lassan már ki se nyitnak - tett egy szellemesnek szánt, de meglehetősen ostobán hangzó megjegyzést.

A gardedám kelletlenül átnyújtotta az újságot.

Azonnal a második oldalt lapozta föl: „A címlapon: Mindig divat a fekete zsorzettruha, fehér gallérral, a hozzáillő virágos turbánnal. Mérték után készíti: Zandra Rhodes. Anne frizuráját Jason készítette, a Vidal Sassoon szalonban. Foto: Lichfield (Hasselblad kamerával).” James számára még mindig hihetetlennek tűnt az egész. De most már legalább tudja, hogy a lányt Anne-nek hívják. Amikor az életnagyságú változat legközelebb felpillantott. James jelbeszéddel tudtára adta, hogy felfedezte a fotográfiáját. A lány arcán futó mosoly suhant át, majd ismét a papírjaiba temetkezett

Reading állomásnál a középkorú hölgy leszállt, és magával vitte a Vogue-ot is. Nem is alakulhatott volna szerencsésebben - morfondírozott James. Anne kissé zavartan felpillantott, s reménykedve mosolygott ki arra a néhány utasra, aki a folyosón sétálva helyet keresett magának. James kifejezéstelen arccal bámult az ajtó előtt elhaladó emberekre. A fürkébe nem telepedett be senki. James megnyerte az első menetet. Ahogy a vonat kezdett ismét felgyorsítani, meg is tette a kezdő lépést, melyet saját normái szerint meglehetősen jónak talált

- Milyen csoda jó képet csinált a Vogue címlapjára az én öreg barátom, ez a Patrick Lichfield.

Anne Summerton felpillantott. Még gyönyörűbb volt, mint a képen. Sötét haja valóban a legújabb Vidal Sassoon stílusban volt vágva, nagy barna szemei és hibátlan, sima bőre egész lényének olyan lágyaságot kölcsönzött, melyet James ellenállhatatlannak talált. Ugyanolyan karcsú és kecses volt a teste, mint a többi fotómodellé, aki ezzel keresi a kenyerét, de Anne-nél mindez valami olyan egyéniséggel párosult, ami a legtöbbjükéből teljesért hiányzik.

James szinte megdermedt az izgalomtól, és csak azon imádkozott, hogy a lány ne hagyja válasz nélkül a szavait.

Anne már hozzászokott azokhoz a férfiakhoz, akik mindenáron fel akarják szedni, de most meglepődött a Lord Lichfielddel kapcsolatos megjegyzés hallatán. Ha valóban a barátja, akkor az a legkevesebb, hogy udvariasan válaszoljon. Most, hogy kicsit jobban odafigyelt, James bátortalanságát is kedvesnek tartotta. (Azt a módszert, hogy kezdetben félénkséget mutat. James már nemegyszer átütő sikerrel alkalmazta, ezúttal viszont valóban nemcsak trükkről volt szó.) Ismét megpróbálkozott.

- Modellnek lenni biztosan nehéz foglalkozás lehet.

Milyen ostoba téma, gondolta. Miért is nem mondhatta azonnal, hogy maga egyszerűen fantasztikus! Beszélgessünk még egy kicsit, s ha továbbra sem változik a véleményem, ez kiindulópontnak nem is rossz! De hát nem lehet így kezdeni! Tudta, hogy mindenképpen át kell esnie a szokásos ceremónián.

- Ha az ember jó szerződéseket köt, akkor elviselhető - válaszolta a lány -, de a mai napom azért elég fárasztó volt. - A lány hangja és enyhe tengerentúli akcentusa nagyon tetszett Jamesnek. - Egész nap szinte szétmosolyogtam a

fejemet, mert a Close-Up fogpasztareklámot készítettük, és a fotós állandóan elégedetlenkedett. Még szerencse, hogy végül is hamarabb sikerült végeznünk, mint ahogy számítottam. Különben honnan ismeri Patrickot?

- Első éven együtt jártunk a Harrowba. Még nálam is jobban jeleskedett az iskolakerülésben.

Anne elnevette magát. Nevetése bársonyos volt és meleg. Úgy tűnt, elég jól ismeri Lord Lichfieldet.

- Mostanában is szoktak találkozni? - érdeklődött most a lány.

- Vacsorákon elég gyakran, bár nem rendszeresen. Sokat fényképezi magát?

- Nem - válaszolta Anne. - A Vogue címlapja volt eddig az egyetlen alkalom.

Beszélgetés közben a Reading és London közötti harmincöt perces út szinte pillanatok alatt elrepült. Ahogy a Paddington pályaudvar peronján egymás mellett haladtak. James még egyszer megpróbálkozott:

- Hazavihetem? A kocsim itt parkol a Craven Street sarkán.

Anne elfogadta az ajánlatot, még örült is, hogy nem kell ilyen későn taxira vadásznia.

James hazafuvarozta Alfa Romeóján a lányt. (Bár korábban úgy döntött magában, hogy adott körülmények között, amikor a benzinárak állandóan emelkednek, a rendelkezésére álló készpénz pedig egyre fogy, felhagy ezzel a luxussal.) Útközben vidáman cseverésztek. A lány a Cheyne Row-n lakott, az egyik Temzére néző bérházban. Anne legnagyobb meglepetésére James csak egyszerűen kitette a ház előtt, és jó éjszakát kívánt anélkül, hogy akár a telefonszámát elkérte volna, holott csupán a keresztnévét ismerte. Valójában a lánynak sem volt halvány fogalma újdonsült ismerőse nevéről. Kár, gondolta a lány behúzva maga mögött az ajtót. A férfi társasága kellemes változatosságot jelentett a hirdetési szakmában dolgozó férfiak után, akik úgy vélték, hogy automatikusan jogot formálhatnak egy lány kegyeire csupán azért, mert melltartóban fényképezteti magát.

James pontosan tudta, hogy mit csinál. Mindig is az volt a véleménye, hogy egy lánynál akkor számíthat majdnem biztos sikerre, ha olyankor hívja fel, vagy akkor találkozik vele, amikor arra a legkevésbé számít. Taktikája azt a benyomást igyekezett kelteni, hogy a lány utoljára találkozott vele, különösen akkor, ha az első találkozás elég jól sikerült. Hazatérve King's Road-i otthonába, gondolkodni kezdett. Stephentől, Robintól és Jean-Pierre-től eltérően halvány elképzelése sem volt arról, hogyan vesz revansot Harvey Metcalfe-on. Sebaj: van még két hete. Most pedig jobban foglalkoztatták az Anne-nel kapcsolatos tervei.

Haditervek és hadicselek

Másnap reggel Stephen rögtön munkához látott. Szisztematikusan tanulmányozni kezdte, hogyan működik egy egyetem belső élete. A Clarendon Buildingben meglátogatta az alkancellár titkárságát, és furcsa kérdéseivel hosszasan faggatta a személyi titkárnőt, Miss Smallwoodot. Ezután felkereste az egyetem könyvelését. Itt alaposan igyekezett megismerni az intézmény ügyeit. A

Bodleian Könyvtárban zárta a napját, ahol több példányban lemásoltatta az egyetem alapszabályát. A következő két hét alatt elment a Stephen and Woodward nevű szabóságba, majd egy egész napot töltött azzal, hogy a Sheldonian Színházban végignézze a diplomaosztó ünnepélyt. Alaposan tanulmányozta a legnagyobb oxfordi szálloda, a Randolph Hotel alaprajzát is. Erre meglehetősen hosszú időt áldozott, úgyhogy a szálloda személyzete már gyanakodni kezdett, és Stephen jobbnak látta odébbállni, mielőtt komolyan gyanússá válna. Utolsó látogatása során visszatért a Clarendonba, hogy találkozzon az egyetem kincstárnokával, s az egyik portás kalauzolásával alaposan szétnézett az épületben. Stephen utalt rá, hogy valószínűleg körbe kell majd vezetnie egy amerikai az egyetem támogatói tiszteletére rendezett emlékünnepeken, de magyarázata úgy látszik, nem volt túl meggyőző, mert a portás azonnal elhárította a kérését: - Hát az nem nagyon fog menni...

Ám, amikor Stephen egy gondosan összehajtogatott egyfontost csúsztatott a markába, megenyhült, és szemrebbenés nélkül így folytatta: -...de azért biztos vagyok benne, hogy találunk majd valamilyen megoldást!

Az egyetemi városban tett kirándulásai közötti szünetekben Stephen elgondolkodva üldögélt a nagy bőrfotelben, és még többet írogatott az íróasztalnál. A tizennegyedik napra összeállt a terve, amelyet alkalmasnak is talált arra, hogy a többiek elé terjessze. „Elindította a műsort” - ahogy Harvey Metcalfe mondta volna, és nagyon bízott benne, hogy hosszú távon minden elképzelése beválik.

Az oxfordi vacsora után Robin korán ébredt. A reggelinél sikerült elkerülnie felesége kellemetlen kérdéseit az elmúlt esti vacsora élményei felől. Ahogy el tudott szabadulni, azonnal elindult Londonba, ahol már várta titkárnője és egyben asszisztensnője, Miss Meikle. Az odaadó és meglehetősen zord skót hölgy, Elisabeth Meikle a munkáját legrosszabb esetben is küldetésnek tekintette. Odaadása Robin iránt - nem mintha akár csak gondolatban is valaha a keresztnévén emlékezett volna meg róla - mindenki előtt teljesen nyilvánvaló volt.

- A következő két hétre a lehető legkevesebb beteget jegyezze elő, Miss Meikle.
- Értettem, doktor Oakley.
- Bizonyos kutatásaimat szeretném befejezni, és nem szeretném, ha zavarnának, amikor ezeken dolgozom.

Miss Meikle enyhe meglepetéssel vette tudomásul a dolgot. Doktor Oakleyt mindig is kitűnő orvosnak tartotta, de arról az oldaláról még nem ismerte, hogy így bele tud merülni a kutatómunkába. Fehér cipőiben nesztelenül távozott, hogy beengedje az elsőt a kint várakozó, csodálatosan egészséges hölgyek csoportjából.

Robin tőle szokatlan sebességgel bocsátotta útjára pácienseit. Nem is ebédelt, délután a bostoni kórházba telefonált, majd felhívta egyik régi cambridge-i barátját, a híres belgyógyászt. Ezután becsöngette magához Miss Meikle-t.

- Átugrana H. K. Lewishez, miss Meikle? Szükségem lenne két könyvre: Polson és Tattersalltól a Klinikai Toxikológiára és Harding Rain könyvére a húgyhólyagról és a hasüregéről. Kérem, írassa rá a számlámra.

- Igen, uram - válaszolta az asszisztensnő, és még csak eszébe sem jutott zúgolódni azért, hogy ebéd közben, a szendvicse mellől kell felállnia.

A két könyv ott hevert az asztalán, mielőtt a telefonálgatással végzett volna, s Robin azonnal bele is fogott két hosszabb részlet elmélyült tanulmányozásába. Lemondta másnap délelőtti rendeléseit, és ellátogatott a St. Thomas Kórházba, hogy két régi kollégáját munka közben megfigyelhesse. Egyre biztosabb volt érlelődő terve sikerében. Visszatérve a Harley Streetre, papírra vetett néhány aznap megfigyelt technikai fogást ugyanúgy, mint annak idején, egyetemista korában tette. Kis szünetet tartott, miközben felidézte magában Stephen szavait:

- Gondolkozzatok úgy, ahogy Harvey Metcalfe gondolkodna. Életetekben először most ne úgy forogjon az agyatok, mint egy óvatos szakemberé, hanem mint egy kockázatot vállaló kalandoré.

Robin kezdett ráhangolódni Harvey Metcalfe hullámhosszára, hogy mire eljön az ideje, kész tervvel álljon az amerikai, a francia és a lord elé. Türelmetlenül várta újabb találkozásukat, elgondolása próbáját, a többiek - lehetőleg elragadtatott - véleményét.

Jean-Pierre csak másnap tért vissza Oxfordból. A fiatal művészek egyike sem gyakorolt rá mélyebb benyomást, bár volt egy olyan érzése, hogy Brian Davis csendéleteiben rejlik némi ígéret, s el is döntötte magában, hogy a jövőben fokozott figyelemmel kíséri majd a munkáit. Londonba visszaérkezve Robinhoz és Stephenhez hasonlóan ő is nekiveselkedett a feladatnak. Az Eastgate Hotelben támadt véletlen ötlete már kezdett konkrétabb formákat öltetni. A művészvilágban meglévő számtalan kapcsolatán keresztül utánanézett, hogy az impresszionista festmények területén milyen nagyobb vételek és eladások történtek az elmúlt húsz év során, s készített egy listát azokról a képekről, amelyek a szakértői vélemények szerint jelenleg a piacon szerepelnek. Ezután felhívta ezt a valakit, akinek a kulcskérdés megoldása a kezében volt, hogy el tudja indítani a gépezetet. Szerencsére ez az ember, David Stein, akinek a segítségére a legnagyobb szüksége volt, éppen Angliában tartózkodott, és bármikor hajlandó is volt találkozni vele. De vajon hajlandó lesz-e részt venni a terv megvalósításában?

Stein másnap késő délután érkezett meg. Két órán át beszélgettek Jean-Pierre-rel a Lamanns Galéria alagsorában. Amikor vendége távozott, Jean-Pierre elégedetten mosolygott magában. A szerda délutánt a Belgrave Square-en, a német nagykövetségen töltötte, majd ezt követően telefonon felhívta Dr. Wormitot Berlinben a Preussischer Kulturbesitznél, aztán telefonált Hágába Mme Tellegennek, a Rijksbureau-ba, s ezzel be is szerezte az összes szükséges információt. Miután elvégezte az utolsó simításokat is, az az érzése támadt, hogy maga Metcalfe is elégedett lett volna az eredménnyel. Ami önmagában persze még mindig nem nyugtatta volna meg a franciát.

- Az az amerikai és az angol viszont jobb lesz, ha összeszedi magát, amikor a tervét eléjük tárja.

Felébredés után a legutolsó dolog volt, ami Jamesnek eszébe jutott, hogy miképpen járhatna túl Harvey Metcalfe eszén. Gondolatait egészen más dolgok foglalták el. Otthonában felhívta Patrick Lichfieldet.

- Patrick?

- Igen - mordult bele egy hang a kagylóba.

- Itt James Brigsley beszél.

- Ó, hello, James! Ezer éve nem láttalak. Mi történt, hogy ilyen átkozottul korán jutott eszedbe felcsöngetni?

- Délelőtt tíz óra van, Patrick!

- Már olyan későre jár? Tegnap éjjel Berkeley Street-i bálon voltam, és valamikor hajnali négykor kerültem ágyba. Miben segíthetek?

- Te csináltad a Vogue címlapján azt a képet arról az Anne nevű lányról?

- Summertonról? - kérdezett vissza Patrick habozás nélkül. - A Stacpoole ügynökségtől küldték.

- Milyen ez a lány?

- Fogalmam sincs - válaszolta Patrick. - Annyi világos, hogy rettenetesen szép. De az is világos, hogy nem vagyok az esete. Ez minden.

- Nyilvánvalóan jó ízlése van a hölgynek, Patrick. Most pedig gyorsan feküdj vissza az ágyba és aludj! - fejezte be a beszélgetést James, és már le is tette a kagylót.

Anne Summerton nem szerepelt a telefonkönyvben, úgyhogy az előre kieszelt terv összeomlott. James az állát dörzsölgetve hevert tovább az ágyban, míg végre diadalmasan felcsillant a szeme. Gyorsan újból elővette a telefonkönyv S-Z kötetét, és hamar meg is találta benne a keresett számot. Azonnal tárcsázott.

- Stacpool ügynökség.

- Beszélhetnék az igazgatóval?

- Ki keresi?

- Lord Brigsley.

- Azonnal kapcsolom. A kattánás után nyomban megszólalt a kagylóban az igazgató hangja.

- Jó reggelt, mylord. Itt Michael Stacpoole. Segíthetek valamiben?

- Remélem, Mr. Stacpoole. Modellt keresek egy régiségüzlet megnyitásához, és valaki az utolsó pillanatban cserbenhagyott. Egy valóban osztályon felüli madárkára lenne szükségem.

James ezután - mintha sohasem találkoztak volna - megadta Anne szinte tökéletes személyleírását.

- A nyilvántartásunkban két olyan hölgy is szerepel, aki nagyjából megfelel a kívánalmainak, mylord - közölte Stacpoole. - Pauline Stone és Anne Summerton. Pauline sajnos ma Birminghamben van, az új Allegro kocsik reklámfelvételeit csinálják vele. Anne pedig Oxfordban egy fogpasztareklámon dolgozik.

- Még ma szükségem lenne a lányra - jelentette ki James, és alig tudta megállni, hogy ne hozza Stacpoole tudomására: Anne hamarabb végzett, és már visszaérkezett a városba. - Ha valamelyiküket megtalálja, akkor kérem, hívjon fel a 753-7227-es telefonszámon - tette hozzá búcsúzásképpen.

Meglehetősen csalódottan tette le a kagylót. Legrosszabb esetben, gondolta, ha ma nem lesz a dologból semmi, legfőljebb hozzákezd a Metcatfe-haditerv kigondolásához. Már éppen kezdett megbarátkozni a gondolattal, amikor megszörrent a telefon. Egy női hang szólalt meg benne:

- Itt a Stacpoole ügynökség, Mr. Stacpoole szeretne Lord Brigsley-vel beszélni.
- Lord Brigsley beszél - közölte James.
- Azonnal kapcsolom, mylord.
- Lord Brigsley?
- Igen.

- Itt Stacpoole beszél, mylord. Úgy tűnik, hogy Anne Summerton ma történetesen szabad. Mikor óhajtja, hogy ott legyen az üzletben?

- Ó... - lepődött meg James egy pillanatra. - Az üzlet a Berkeley Streeten van, az Empress Étterem mellett. Albemarle Antiques a neve. Találkozhatnánk az üzlet előtt háromnegyed egykor?

- Gondolom, semmi akadály, mylord. Ha nem szólok vissza tíz percen belül, akkor a lány biztosan ott lesz. Megkérem, szíveskedjék értesíteni bennünket, hogy megfelel-e a lány az elképzeléseinek. Általában szerencsésebb megoldásnak tartjuk, ha ügyfeleink az irodában keresnek fel bennünket, de azt hiszem, ebben az esetben nem fogunk ragaszkodni ehhez.

- Köszönöm - mondta James, és letette a kagylót.

Nagyon elégedett volt önmagával. James a Berkeley Street nyugati oldalán, a Mayfair Hotel ajtajában állt, hogy lássa, mikor Anne megérkezik.

Ha munkáról volt szó, Anne mindig nagyon pontos volt, és most is már 12.40-kor feltűnt a Piccadilly felől az utca végében. Szoknyája hosszúsága pontosan megfelelt a legutolsó divat kívánalmainak, s Jamesnek ezúttal alkalma volt szemügyre venni az egyéniségével és alakjával tökéletesen harmonizáló karcsú, formás lábait. Anne megállt az Empress étterem előtt, és tanácstalanul nézegette a szálló jobb oldalán lévő Brazil Kereskedelmi Központot, a bal oldalon pedig a Rolls-Royce bemutatótermet. James széles mosollyal az arcán átsietett az úttesten.

- Jó napot - köszönt oda fesztelenül a lánynak.
- Ó, hello - szólt a lány meglepetten. - Micsoda véletlen!
- Mit keres itt ilyenkor egyedül? Úgy tűnik, mintha eltévedt volna.

- Az Albemarle Antiques nevű üzletet próbálom megtalálni. Nem tudja véletlenül, merre van? Biztosan nem jó helyen keresem. Magának vannak előkelő ismerősei, talán a tulajdonost, Lord Brigsleyt is ismeri.

- Én vagyok Lord Brigsley - mosolyodott el James.

Anne egy pillanatra meglepődött, majd felnevetett. Rájött James mesterkedéseire, s ez nagyon tetszett a hiúságának. James egyik kedvenc éttermében, az Empressben ebédeltek. Fesztelenül csevegtek, James Lord Clarendonról mesélt Anne-nek. A lord is különösen kedvelte ezt a helyet, mert - amint egyszer megjegyezte - „itt a milliomosok egy kicsit kövérebbek, a szeretőik pedig kicsit karcsúbbak, mint a város bármely más éttermében.”

Az ebéd nagyszerű volt, és James örömmel ismerte be, hogy hosszú ideje az Anne-nel való találkozás volt a legszerencsésebb fordulat az életében. Az ebéd befejeztével Anne megkérdezte, hogy az ügynökség hova küldje a számlát.

- Ami a jövőt illeti - válaszolta James -, legokosabb, ha hosszú és makacs tartozásra készülnek fel.

7.

Az egyeztetés

Stephen amerikai módra, hosszú kézzszorítással üdvözölte Jamest, s egy tekintélyes adag jeges whiskyt nyomott a markába. Kitűnő a memóriája, gondolta James, s egy jókora korttyal bátorságot öntve magába, csatlakozott Robinhoz és Jean-Pierre-hez. Hallgatólagos megállapodásuk alapján egyikük sem ejtette ki Harvey Metcalfe nevét. Dossziójukat hónuk alá szorítva semmiségekről, közömbös dolgokról csevegtek, míg Stephen az asztalhoz nem invitálta őket. Ezúttal Stephen nem vette igénybe a college főszakácsának művészetét, s az inas szolgálatait sem. Ehelyett szendvicsek, sörösüvegek és kávéscsészék sorakoztak katonás rendben az asztalon, s még pincért sem kért erre az alkalomra.

- Ez most munkavacsora - jelentette ki Stephen határozottan -, és természetesen ennek a számláját is Harvey Metcalfe fogja állni majd, még ha lényegesen csökkentettem is a vendéglátás színvonalát. Feladatunkat nem nehezítjük azzal, hogy menet közben, találkozásaink alkalmával több száz dollárt megegyünk.

A három vendég némán ült a helyén, miközben Stephen néhány sűrűn gépelt papírlapot húzott elő.

- Általános megjegyzésekkel kezdeném - fogott bele mondókájába. - További kutatásokat végeztem Harvey Metcalfe elkövetkezendő néhány hónap alatt várható lépéseit illetően. Úgy tűnik, hogy minden nyáron ugyanazokon a társadalmi és sporteseményeken jelenik meg. Az erre vonatkozó részletekkel kapcsolatosan bőséges dokumentáció áll máris rendelkezésre az elkészített dossziékban. Kutatásaim legújabb eredményeit egy külön papírlap tartalmazza, melyet a 38/A oldalszám alatt tegyen be mindenki a saját dossziéjába. Ez a következőket tartalmazza:

„Harvey Metcalfe június 21-én délelőtt érkezik Angliába a Southamptonban kikötő Queen Elisabeth II-vel. Útjára máris lefoglalta a hajón a Trafalgar-lakosztályt, s Guy Salmontól bérelt egy Rolls-Royce-ot, melyen majd a Claridge's-be hajtat. Ott két hetet fog eltölteni a királyi lakosztályban, s ezalatt minden napra érvényes bérlete lesz a wimbledoni versenyekre. Ezek végeztével Monte-Carlóba repül, ahol is a Kifutófiú nevet viselő saját jachtján tölt majd két hetet. Ezután visszatér Londonba, a Claridge's-be, hogy megnézzze Rosalie névre hallgató kancájának szereplését a VI. György király- és Erzsébet királynő-futamokon. Az Ascoti Derbyre saját páholyt bérelt a lóversenypályán. Július 29-

én a Pan American 11.15-kor induló 009-es járatával, egy Boeing 747-essel tér vissza Amerikába, a bostoni Logan Nemzetközi Repülőtérre.”

Mindhárman betették a 38/A lapot a megfelelő helyre, s közben ismételtlen meggyőződhetek róla, hogy Stephen milyen alapos és minden részletre kiterjedő kutatómunkát végzett. James kezdte magát rosszul érezni, s minden bizonnyal nem a kitűnő lazacos szendvicsek okozták kellemetlen érzéseit.

- A következőkben arról kell döntést hoznunk - folytatta Stephen -, hogyan osztjuk fel Metcalfe európai tartózkodásának időtartamát az egyes résztervek végrehajtására. Robin, te melyik periódust óhajtod?

- Monte-Carlót - vágta rá Robin habozás nélkül. - Ott akarom elkapni ezt a csirkefogót.

- Óhajtja még valaki Monte-Carlót?

Néma csend volt a válasz.

- Te melyiket akarsz, Jean-Pierre?

- Nekem jó a wimbledoni két hét.

- Ki szeretné még ezt az időpontot?

Most sem szólalt meg senki, s így Stephen kis szünet után tovább folytatta:

- A magam részéről az ascoti alkalmat, valamint az Amerikába történő visszautazás előtti rövid időszakot szeretném kihasználni. És te, James?

- Teljesen mindegy, hogy nekem melyik időpont jut - válaszolta James meglehetősen zavartan.

- Rendben van - nyugtázta Stephen.

James kivételével, úgy látszik, mindnyájukat kezdte lázba hozni az előttük álló feladat.

- Most pedig a költségekről... Mindenki magával hozta a 10 000 dollárról szóló csekket? Azt hiszem, az lesz az ésszerű, ha dollárban számolunk, hiszen Harvey Metcalfe is ebben dolgozik.

Mindannyian átnyújtották a csekket Stephennek. Legalább ez ügyben tudok annyit tenni, mint a többiek, gondolta James.

- A mai napig kinek milyen költségei merültek fel?

Mindnyájan Stephen felé nyújtottak egy-egy papírfecnit, aki zsebszámológépén azonnal összeadta a számokat. A félhomályos szobában vörösen villóztak a számológépen megjelenő számok.

- A részvények egymillió dollárba kerültek. A költségek eddig 142 dollárt tesznek ki. Ezek szerint Mr. Metcalfe a mai nappal 1 000 142 dollárral tartozik - jelentette ki Stephen a számolás befejeztével. - Most pedig halljuk a terveiket, uraim! A végrehajtás sorrendjében tárgyaljuk őket. - Stephennek az adott helyzetben nagyon tetszett a „végrehajtás” szó. - Tehát először Jean-Pierre, Robin, aztán én, végül pedig James következik.

Jean-Pierre kinyitott egy nagy borítékot, és négy iratcsomót húzott elő belőle. Feltett szándéka volt, hogy nem marad el sem Stephen, sem Harvey Metcalfe mögött. Körbeadta a West Endről és a Myfairról készült fényképeket és térképeket. Minden utcánál szerepelt egy szám, amely azt mutatta, hogy hány

perc alatt lehet gyalog megtenni az adott távolságot A David Steinnel folytatott fontos tárgyalásból kiindulva Jean-Pierre teljes részletességgel ismertette a tervét, s a végén elsorolta, hogy kire milyen feladat hárul majd a végrehajtás során.

- Az adott napon szükség lesz mindenki közreműködésére. Robin lesz az újságíró, James a Sotheby's cég képviselője, te pedig, Stephen, a vevőt játszod. Gyakorolnod kell a német akcentust. A wimbledoni két hétre nekem is szükségem van két jegyre a központi pályára, pontosan szemben Harvey Metcalfe bérelt páholyával.

Jean-Pierre belenézett a jegyzeteibe.

- A jelek szerint a 17-es páhollyal szembeni hely. El tudod intézni, James?

- Ez nem problémás. Majd beszélek holnap Mike Gibbsonnal, a klub bírójával.

- Nagyszerű! Végül pedig mindnyájatoknak meg kell tanulni ennek a kis dobozkanak a kezelését. Zsebtelefon. És ne felejtsetek el, hogy használatát és birtoklását a törvény nem engedélyezi.

Jean-Pierre négy miniatűr készüléket vett elő, s hármat belőlük Stephen felé nyújtott...

- Van valakinek kérdése?

Csupán általános egyetértő mormogás volt a válasz. Úgy látszott, hogy sehol sincs lyuk Jean-Pierre tervén.

- Gratulálok - szólalt meg Stephen.

- Ez jó kezdetnek ígérkezik. És te hogy állsz, Robin? Robin részletesen elmesélte az elmúlt két hét történetét. Beszámolt a szakorvossal való találkozásáról, majd elmagyarázta az antikolinesztrázis gyógyszerek toxikus hatását.

- Ennek végrehajtása meglehetősen nehéz lesz, türelmesen várunk kell a kedvező alkalomra. Minden pillanatban készenlétben kell állnunk Metcalfe monte-carfói tartózkodása idején.

- Monte-Carlóban hol fogunk megszállni? - érdeklődött James. - Én rendszerint a Metropolban szoktam, de ez most nem lenne szerencsés.

- Nem, ebben igazad van, James. Június 29-től július 4-ig feltételesen már foglaltam is helyet a Hotel de Paris-ban. Mindezek előtt persze mindnyájatoknak többször is el kell majd látogatnotok munkaidő alatt a St. Thomas Kórházba.

Mindnyájan elővették naptárukat, és megállapodtak az időpontokban.

- Itt van számotokra Houston Kis orvosi zsebkönyve. Olvassátok el a vágott és horzsolt sérülésekről szóló fejezetet. Nem szeretném, ha valaki is kilógná a sorból, amikor majd mindnyájan fehérbe öltözünk. Te, Stephen, egy hét múlva eljössz a Harley Streetre egy intenzív orvosi tanfolyamra, hogy teljesen meggyőzően tudd játszani az orvos szerepét.

Robin azért választotta éppen Stephent, mert úgy érezte, hogy tudományokra hangolt agyával ő tud majd a rövid idő alatt a legtöbbet magába szívni.

- Jean-Pierre, neked az elkövetkezendő hónapban minden este el kell menned a játékkaszinóba, kitanulni a baccarat és a blackjack minden csínját-bínját s azt is, hogyan lehet több órán keresztül veszteség nélkül játszani. Ebben az ügyben

segítségére lesz, ha beszerzed Peter Arnold A szerencsejátékok enciklopédiája című könyvét a Hatchards kiadótól. James, neked meg kell tanulnod mikrobust vezetni a csúcsforgalomban, s neked is el kell jönnöd a jövő héten a Harley Streetre, hogy együtt gyakoroljunk.

Mindnyájan kikerekedett szemmel bámultak egymásra. Ha ezt meg tudják csinálni, akkor már szinte mindenre képesek. Robin nyomban felfedezte a tekintetekben bujkáló nyugtalanságot.

- Ne izguljatok - nyugtatta őket -, az én foglalkozásomat évezredek keresztül varázslók űzték. Az emberek soha nem vitatkoznak, ha szakemberrel kerülnek szembe, s te, Stephen, akkorra már kész szakember leszel.

Stephen bólintott. A tudósok is ugyanolyan naivak lehetnek, mint a többi ember. S nem ez történt-e voltaképpen mindnyájukkal a Prospecta Oil ügyében?

- Ne felejtsetek - tette még hozzá Robin - Stephen megjegyzését a dosszié 33. oldalának az alján... „mindenkor úgy kell gondolkodnunk, mint Harvey Metcalfe...”

Robin ezután még kitért néhány részletre, majd az ezek végrehajtásával kapcsolatos bizonyos kérdésekre. Ezután huszonnyolc percen keresztül csak a kétségeket tükröző kérdésekre válaszolt. Végül is Jean-Pierre oldotta fel a helyzetet:

- Úgy gondoltam, hogy egyikőtök sem fog túltenni rajtam, de meg kell adni, Robin elképzelése valóban briliáns. Ha jól időzítünk, akkor már valóban csak egy kis szerencsére van szükségünk.

Ahogy ő került sorra, James egyre rosszabbul érezte magát. Már azt kívánta, hogy bárcsak soha ne fogadta volna el azt az első vacsorameghívást, és már nagyon bánta, hogy ő ösztökelte a többieket Stephen elképzelésének elfogadására. Csupán az vigasztalta, hogy az első két terv végrehajtása során rá háruló feladatoknak, érzése szerint, messze eleget tud tenni.

- Nos, uraim, mindketten csodálatos módon felnőttetek a feladat nagyságához, de meg kell mondanom, hogy az általam összeállított javaslat még nagyobb erőpróba elé állít mindenkit.

Stephen ismertetni kezdte kéthetes munkájának eredményét, majd rátért tervének lényegére. A résztvevők úgy érezték magukat, mint a kisdíjak a professzor jelenlétében. Stephennek kissé fölényes, professzoros stílusa nem volt szándékos. Fokozatosan alakult ki benne, és a tudósok többségéhez hasonlóan már társaságban sem tudott megszabadulni tőle. Elővette a harmadik szemeszter órarendjét, majd részletesen ismertette az egyetem heti munkarendjét, az egyetem kancellárjának, alkancellárjának, jegyzőjének, valamint kincstárnokának szerepét és feladatkörét. Jean-Pierre-hez hasonlóan ő is térképpel, ezúttal Oxford térképével látta el a többieket. Gondosan bejelölte a Sheldonian Színháztól a Lincoln College-ig vezető utat, majd a Lincolntól a Randolph Hotelig tartó útvonalat. Elkészített egy variációt arra az esetre is, ha Harvey Metcalfe ragaszkodna ahhoz, hogy kocsival tegye meg az utat.

- Robin, neked pontosan tudnod kell, hogy mit csinál az alkancellár az emlékünnepeken. A ceremónia nem azonos a cambridge-ivel. A két egyetemen

sok mindenben hasonlóak a szokások, de soha nem ugyanazok. Ismerned kell az alkancellár személyes szokásait és azt az útvonalat, melyet az adott napon minden valószínűség szerint választani fog. Akkorra már szereztem neked szobát a Lincolnban. Jean-Pierre, te a jegyző munkájával ismerkedj meg, és alaposan nézd át a térképedre bejelölt különféle útvonalakat, hogy még csak véletlenül se akadj össze Robinnal. James, neked az egyetem kincstárnokának munkáját kell kitanulnod. Tudnod kell, hogy hol a hivatala, milyen bankokkal áll kapcsolatban és mi a csekkek beváltásának a rendje. Tudnod kell azt is, hogy melyik útvonalon fogja megközelítem az emlékünneepség színhelyét. Úgy kell ismerned az egész terepet, mintha a családi birtokodról volna szó. Ezen a napon nekem jut a legkönnyebb feladat, mert én minden eseményen névtelenül leszek ott. Meg kell tanulnotok, hogy a szokásoknak megfelelően szólítsátok egymást, s a szemeszter kilencedik hetében kosztümös főpróbát is fogunk tartani. Majd csütörtökön csináljuk, amikor az egyetem majdnem üres. Van valakinek kérdése? Ismét csend telepedett a szobára, de ez a tisztelet csendje volt. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy Stephen terve másodpercnyi pontosságú időzítést követel, s többször el kell majd próbálni, nehogy hiba csússzon a végrehajtásba. Ha viszont ügyelnek a pontosságra, akkor a kudarcnak még a lehetősége is szinte kizárt.

- A tervem ascoti része nagyon egyszerű. A helyszínen csak Jean-Pierre-re és Jamesre lesz szükségem. Gondolom, a jegyek beszerzését meg tudod oldani, James?

- Az emblémára gondoltál, ugye, Stephen? - javította ki James.

- Ó, úgy nevezik? - hagyta helyben Stephen, majd folytatta. - Szükségem van valakire, aki majd Londonból feladja a táviratot. Ezt a feladatot neked kell vállalnod, Robin.

- Rendben van! - bólintott Robin.

A többiek majdnem egy órán keresztül tették fel Stephennek a részletekre vonatkozó kérdéseket, hogy mindennel tisztában legyenek. Jamesnek nem voltak kérdései, gondolatai időnként elkalandoztak, s minden bizodalma abban volt, hogy hamarosan egyszerűen elnyeli a föld. Már kezdte azt kívánni, hogy bárcsak sohase találkozott volna Anne-nel, bár ő nehezen lett volna hibáztatható a fejleményekért, és az igazat megvallva, már alig várta, hogy újra láthassa a lányt. Vajon mit fog majd mondani, amikor a többiek...

- James! Ébresztő! - szólt rá Stephen élesen. - Mindenki rád vár!

Három szempár meredt rá mozdulatlanul. Hárman már kijátszottak az ászaikat, de vajon az ő kezében van-e az adu ász? James zavarba jött, s töltött magának egy újabb italt

- Te átkozott, tökkelütött arisztokrata - szólalt meg először Jean-Pierre. - Ugye, neked nincs is ötleted?

- Hát szóval... tulajdonképpen én is igazán sokat gondolkodtam a problémán, de valahogy semmi sem akart az eszembe jutni.

- Használhatatlan, rosszabb, mint használhatatlan - jegyezte meg Robin.

James dadogott valamit tanácstalanul. Végül Stephen zárta le az ügyet.

- Ide figyelj, James! És jól figyelj ide! Három hét múlva ugyanitt találkozunk. Akkorra oda-vissza, kívülről ismernünk kell egymás terveit. Egyetlen hiba megghiúsíthatja az egész vállalkozást. Megértetted?

James bólintott, és szilárdan elhatározta, hogy nem fognak benne csalódni.

- Ráadásul - folytatta Stephen határozottan - neked sem engedjük el, hogy előterjeszd a saját elképzeléseidet. Ez szintén világos?

- Igen - motyogta lehangoltan James.

- Van-e még kérdése valakinek? - vetett véget Stephen a kínos helyzetnek.

De kérdés ezúttal sem hangzott el.

- Rendben van! Akkor most egyenként ismét átvesszük az egyes akciókat.

Stephen figyelemre sem méltatta a tiltakozó morgolódást.

- Soha ne felejtsetek el, hogy olyan ember ellen vettük fel a harcot, aki nem szokott hozzá a vereséghez. Második próbálkozásra nem lesz lehetőségünk.

Másfél órán keresztül az akciók sorrendjében ismét sorra vettek minden részletet. Először Jean-Pierre wimbledoni elképzeléseit tárgyalták meg, majd Robin monte-carlói terve következett, és Stephen ascoti és Ascot utáni akciója zárta a sort. Már későre járt, s mindnyájan jócskán elfáradtak, amikor végre felálltak az asztaltól. Álmosan búcsúztak el egymástól, s tarsolyukban olyan feladatokat cipeltek haza, melyeket következő találkozásukra meg kell oldaniuk. Külön úton indultak el, de megállapodtak abban, hogy a következő pénteken a St. Thomas kórház Jericho épületében találkoznak.

8.

Jamesnek segítsége akad

Az elkövetkező húsz nap mind a négyüket alaposan kizsigerelte. Mindenkinek kötelessége volt a tervek legapróbb részleteivel is megismerkedni, s egyidejűleg megszervezni saját tervének végrehajtását. A péntek ismét összehozta őket az első látogatáson a St. Thomas kórházban. Ez a legteljesebb sikerrel zárult volna, ha James nem vesztette volna el az eszméletét. Nem a vér látványa készítette ki, neki már elég volt annyi is, hogy a szikét megpillantsa. James szempontjából ennek a kis epizódnak azért mégis volt valami haszna, hiszen így megúsza, hogy magyarázkodnia kelljen, miért nem sikerült neki még mindig a saját elképzeléseivel előállni. A következő hetet Stephen szinte kizárólagosan a Harley Streeten töltötte azzal, hogy meglehetősen magas szinten tanulmányozta az orvostudomány bizonyos szakterületeit.

James több órákat furikázott egy öreg mikrobuzson oda-vissza a csúcsforgalomban a St. Thomastól a Harley Streetig. Így készült fel Monte-Carlóra, ami érzése szerint sokkal könnyebb feladatnak ígérkezett. Egy hétre Oxfordba is visszatért, ahol kitanulta az egyetem pénzügyi részlegének a működését, és behatóan megismerkedett Mr. Castonnak, az egyetem kincstárnokának szokásaival és mozgáskörletével.

Jean-Pierre 48 órai várakozás után Mr. Metcalfe költségén, 25 dollárért tagja lett a The Claremontnak, London legelőkelőbb játékkaszinójának. Azzal töltötte estéit hogy jól megfigyelte a baccarat-t és blackjacket játszó gazdag naplopókat akiknél a tét gyakran elérte az 1000 fontot is. Egy hét csendes szemlélődés után meglátogatta a Sohóban az Aranyrög kaszinót is, ahol a tétek csak ritkán haladták meg az 5 fontot. A hónap végére már összesen 56 órát játszott maga is, a játékban nem kockáztatott sokat, s így elhanyagolható veszteséggel sikerült megúsznia az egész kalandot.

James számára a legégetőbb problémát továbbra is saját tervének kidolgozása jelentette. Minél jobban belegabalyodott a problémába, annál megfoghatatlanabbá vált számára. Miközben ide-oda száguldozott London utcáin, gondolatai csak e kérdés körül forogtak. Egyik este, mikor visszavitte a mikrobuszt a Chelsea-ben lévő Lots Roadra, a Carnie-féle kölcsönzőbe, s Alfa Rómeóján Anne lakása felé hajtott a folyóparton, egyre azon medítált hogy vajon megoszthatja-e titkát a lánnyal.

Anne különlegesen finom vacsorát készített. Biztos volt benne, hogy James nemcsak értékeli a finom ételeket, hanem egész életében hozzá is szokott a minden igényt kielégítő ellátáshoz. A házilag készített gazpacho csodálatosan illatozott s már majdnem készen volt a coq au vin is. Az utóbbi időben azon kapta magát, hogy egyre-másra igyekszik elkerülni azokat a megbízatásokat, melyek elszólítják Londonból, s egyre kevésbé szeret hosszabb ideig távol maradni Jamestől. Annak is tudatában volt, hogy hosszú idő óta James jelenti számára az első férfit, akivel szívesen ágyba bújt volna, holott eddigi együttléteik alatt a férfi semmiféle erőfeszítést nem tett arra, hogy az ebédlőt elhagyják.

James egy üveg 1971-es Beaune Montée Rouge-zsal a kezében érkezett. Úgy találta, hogy még pincéje készletei is aggasztó gyorsasággal apadnak. Már csak abban bízott, hogy addig kitartanak, amíg terveik meghozzák az eredményt. Persze nem érezte magát automatikusan jogosultnak a részesedésre, hiszen neki még mindig nem sikerült saját tervvel előrukkolni.

Anne elragadóan nézett ki. Valami puha anyagból készült, hosszú fekete ruhát viselt, mely csupán sejtetni engedte a formákat, s ez Jamest meglehetősen lázba is hozta. Nem rakott magára festéket, nem viselt semmiféle ékszer, s hosszú, sűrű haja csillogott a gyertyafényben. A vacsorával Anne óriási sikert aratott, s James kezdte nagyon kívánni a lányt. Anne kicsit idegesnek látszott, s el is szórt néhány kávéscsészét, miközben elkészítette a két jó erős feketét. Vajon mi lehet a lány szándéka?

James tartott tőle, hogy mindent elronthat azzal, ha ajtóstul tör a házba. Sokkal inkább azt szokta meg, hogy őt szeressék, mint azt, hogy ő is szeressen. Hozzászokott az olyanfajta hízelkedéshez, amely aztán az ágyban ér véget egy olyan lánnyal, aki mellől másnap reggel a lehető leggyorsabban kászálódott ki, miközben a hideg is végigfutott a hátán a dolog puszta emlékeitől. Anne teljesen más hatással volt rá. Szeretett volna állandóan mellette lenni, karjaiban tartani és szeretni. És legjobban azt szerette volna, ha ébredéskor maga mellett találja az ágyban. Anne James tekintetét elkerülve szedte le az asztalt, majd leültek egy

pohárka konyak mellé s Lena Horne „Jól megvagyok nélküled” című dalát hallgatták. Anne felhúzott térdein összekulcsolt kézzel a szőnyegen ült James lábainál, s a kandalló lángnyelveit bámulta. James bátortalan, tétova mozdulattal megsimogatta a lány haját. Mozdulata néhány pillanatig válasz nélkül maradt, majd Anne hátrahajtotta a fejét s kinyújtott kézzel a magáéhoz húzta a férfi arcát. James előrehajolt, s Anne fejét tenyerében tartva ajkaival végigsimogatta a lány arcát és orrát, gyengéden cirógatta a nyakát és fülét. Anne bőréből leheletfinom jázminillat áradt, s mikor Jamesre mosolygott, nedves ajkán megcsillantak a kandalló fényei. James megcsókolta, s most már a lány egész testét kezdte simogatni. Lágynak és törékenynek érezte. Finoman megsimogatta a mellét, majd lecsúszott mellé a szőnyegre és szorosan hozzásimult. Szó nélkül lehúzta a lány ruháján a cipzárat, és kedvtelve nézte, ahogy a ruha lecsúszik a lány testéről. Tekintetét egy pillanatra sem véve le a lányról felállt, gyorsan ő is levetkőzött. A lány végignézett rajta, és szégyellősen elmosolyodott.

- Drága, drága James - suttogta halkan.

Szépen szeretkeztek, ahogy azok teszik, akik nemcsak pillanatnyi vágyaik kielégítését keresik: szerették egymást.

Aztán Anne James vállára hajtotta fejét, s ujjá hegyével a férfi mellén a szőrszálakat simogatta.

- Mi a baj, James? Én is tudom, hogy egy kicsit szégyenlős vagyok. De ez majd idővel...

- Nem, nem! - tiltakozott a fiú. - Csodálatos voltál. Hidd el, minden a legtökéletesebb volt. Nem az a baj... Anne, el kell mondanom neked valamit. Most feküdj szépen vissza és hallgass meg.

- Nős vagy?

- Nem, sokkal rosszabbról van szó - sóhajtott James, majd néhány másodpercnyi csend után rágyújtott egy cigarettára, s mélyen leszívta a füstöt.

Vannak az életben olyan alkalmak, amikor a körülmények jelentősen megkönnyítik a vallomást. Ez most szinte összefüggéstelen szóáradatban tört elő.

- Anne, drágám! Teljesen bolondot csináltam magamból. Egy óriási összeget fektettem be egy rakás szélhámosnál, akik aztán el is lopták a pénzemet. Nem mondtam meg még a családomnak sem. Nagyon odáig lennének, ha ez valaha is kiderülne. Aztán nem tudom, hogy javítottam vagy rontottam a helyzetemen, amikor kapcsolatba kerültem három fickóval, akik ugyanennek az ügynek a kárvallottal, s most együttesen megpróbáljuk visszaszerezni a pénzünket. Nagyszerű fiúk, tele jobbnál jobb ötletekkel, de nekem még mindig fogalmam sincs, hogyan járulhatnék hozzá én is a terv sikeréhez. 150 000 fontot kidobtam az ablakon, és ez valósággal megőrjít. Annyira kikészültem már, hogy egyetlen épkézláb gondolat sem jut eszembe. Csakis neked köszönhetem, hogy az elmúlt hónapban nem bolondultam meg teljesen.

- James, kérlek, mondd el még egyszer, de most, ha lehet, egy kicsit lassabban - kérlete Anne.

James ezúttal már részletesen elmesélte a Prospecta Oil történetét, kezdve a David Keslerrel az Annabelben történt találkozástól Stephen Bradley Magdalenbe

szóló vacsorameghívásán keresztül egészen odáig, hogy miért kell most neki egy bérelt mikrobusszal a csúcsforgalomban London utcáin száguldoznia. Csupán egyetlen részletet, a kiszemelt áldozatuk nevét nem említette, mert úgy érezte, hogy nem szegi meg teljesen titoktartási fogadalmukat. Anne mélyet sóhajtott.

- Nem is tudom, mit mondjak erre! Szinte hihetetlen! Annyira hihetetlen, hogy az utolsó szóig kénytelen vagyok elhinni.

- Már most jobban érzem magam, hogy elmondhattam valakinek, de borzalmas lenne, ha ez valaha is a többiek tudomására jutna.

- James, hiszen tudod, hogy én erről a világon senkinek sem beszélek. Egyszerűen csak borzalmasan sajnállak, hogy ekkora zűrbe keveredtél. Hadd gondolkozzam egy kicsit, hátha nekem eszembe jut valami használható ötlet. Segíthetek neked anélkül is, hogy erről a többieknek tudomásuk lenne...

James egészen megkönnyebbült. S ezt különösen akkor érezte meg, amikor Anne simogatni kezdte a combját...

Húsz perccel később édes álomba merültek, s mindketten olyan tervről álmodoztak, mellyel sikerült legyőzni Harvey Metcalfe-t.

9.

A Claridge's Hotelben

Massachusetts államban, Lincolnban Harvey Metcalfe megkezdte a felkészülést szokásos évenkénti angliai útjára. Nagyon jól akarta magát érezni, és nem sajnálta rá a pénzt. Titkos zürichi folyószámlájáról átutaltatott egy kis pénzt a Barclays Bank Lombard Street-i fiókjához, mert az egyik írországi ménesből még egy csődört akart beszerezni a Kentuckyban lévő istállójába. Arlene úgy döntött, hogy nem kíséri el erre az útjára. Ascot nem érdekelte túlságosan, Monte-Carlo még kevésbé, így legalább egy kis ideig együtt lehet Vermontban beteg édesanyjával, aki máig sem becsülte túl sokra dúsgazdag és sikeres vejét.

Harvey ellenőrizte a titkárnőjét, mindent megszervezett-e. Miss Fish ellenőrzésére tulajdonképpen sohasem volt szükség, pusztán szokás volt csak Harvey részéről. Miss Fish huszonöt éve, közvetlenül a Lincoln Trust átvétele óta dolgozott mellette. Harvey belépésekor a tisztességes gárda jelentős része azonnal vagy kis idő elteltével kilépett, de Miss Fish maradt a helyén, s csábosnak egyáltalán nem nevezhető kebelén azt az egyre halványuló vágyálmot dédelgette, hogy Harvey egyszer majd feleségül veszi. Mikor Arlene megjelent a színen, Miss Fish tökéletes és teljesen diszkrét munkatárssá változott, aki nélkül Harvey csak nehezen tudott volna boldogulni. Mindezt Miss Fish jövedelme is tükrözte, úgyhogy végül lenyelte a keserű pirulát, hogy többé reménye sem lehet a Mrs. Metcalfe névre, és úgy döntött, hogy továbbra is változatlanul marad a helyén.

Miss Fish már lefoglalta a New Yorkig szóló rövid útra a repülőjegyet, a Queen Elisabeth II-n pedig a Trafalgar-lakosztályt. Az Atlanti-óceánon való átkelés jelentette szinte az egyetlen időszakot, amikor Harvey teljesen elszakadt a telefon- és telexvonalaktól. A bank személyzete azt a szigorú utasítást kapta,

hogy csak végszükség esetén lépjen kapcsolatba a nagy óceánjáróval. Southamptoni megérkezése után a szokásos Rolls-Royce-on hajtat majd Londonba, ahol a Claridge's Hotelben elfoglalja magánlakosztályát. Harvey véleménye szerint a Connaught és a Browns mellett a Claridge's volt a legjobb angol szálloda, ahol pénze lehetővé tette számára, hogy elvegyüljön a felső tízezer között.

Harvey nagyon jó hangulatban repült át New Yorkba, s útközben le is hörpintett néhány Manhattant. A hajó fedélzetére lépve Peter Jackson, a kapitány, mint a Trafalgar-lakosztály mindenkori lakóját mindig, az első estére most is meghívta a saját asztalához. (A lakosztály napi 1250 dolláros árát tekintve ezt aligha lehetett valami eltúlzott gesztusnak felfogni a Cunard cég részéről.) Ezen alkalmakkor Harvey mindig igyekezett a legelőkelőbb módon viselkedni, de a külső szemlélő számára még ez a magatartás is valahogy durvának és faragatlannak látszott.

Az egyik olasz steward már megkapta az utasítást, hogy gondoskodjon egy kis figyelmességről Harvey számára, lehetőleg egy nagy mellű, magas, szőke hölgy formájában. A tarifa ugyan 200 dollár volt éjszakánként, de az olasz - minden különösebb aggályoskodás nélkül - 250-et számolt fel Harveynek. A nem egészen százhetven centi magas, mázsán felüli Harveynek nagyon kevés esélye volt arra, hogy valamelyik diszkóban csípjén fel egy fiatal teremtest, és még ha minden pénzt, amit ételre-italra elszórt, erre költötte volna is, akkor sem valószínű, hogy eredménnyel járhatott volna. De a Harvey helyzetében lévő emberek különben sem engedhetik meg maguknak az üresjáratokat, s el kell fogadniuk azt az alapigazságot, hogy az életben mindennek megvan a maga ára. Mivel pedig az utazás mindössze öt napig tartott, a steward ezt az öt éjszakát minden különösebb gond nélkül meg tudta oldani, bár magában hálát adott a sorsnak, hogy Harvey nem egy háromhetes földközi-tengeri körútra foglaltatott helyet magának.

Harvey azzal töltötte napjait, hogy igyekezett bepótolni elmaradását az olvasásban. Magával vitte mindazokat a könyveket, melyekről úgy hírlett, hogy az ő helyzetében feltétlenül ismernie kell az embernek. Naponta tornázott egy keveset: reggelenként úszott, majd délután egy teljes gyötrelmes órát töltött a tornateremben. Szilárd elhatározása volt, hogy az átkelés alatt lead legalább öt kilót. Ez majdnem sikerült, csak hát a Claridge's-beli első osztályú ellátás következtében újra felszedte, még mielőtt visszatért volna az Államokba. Szerencsére öltönyeit a Myfairban, a Dover Street-i Bernard Weatherillnél varratta, aki a maga zsenialitással határos szakmai tudásával képes volt kifejezett kövérségét, ha nem is atletikus, de elfogadható külsővé varázsolni. (A 300 fontos fazonárért persze ezt minimális követelményként el is lehetett várni tőle.)

Az ötödik nap közeledtével Harvey már nagyon vágyott a szárazföld után. A nők, a testgyakorlás és a friss levegő hatására szinte teljesen újjászületett, s az átkelés alatt sikerült leadnia azt a bizonyos öt kilót is. Kicsit elege is volt már, különösen az elmúlt éjszaka után, melyet egy indiai lánnyal töltött, aki

olyasmikkel állt elő, hogy ahhoz képest a Kámaszutra is csak a kiscserkészek kézikönyvének számíthat. Az igazi gazdagság egyik nagy előnye, hogy a nyűgös tennivalókat mindig el lehet végeztetni valaki mással. Harvey már nem is tudott visszaemlékezni rá, hogy utoljára mikor csomagolta be, illetve ki a bőröndjét! Így hát amikor a hajó befutott a kikötőbe, egyáltalán nem volt meglepetés a számára, hogy már mindene össze van pakolva, készen a vámvizsgálatra. A főstewardnak átadott százdolláros bankjegy, úgy látszik, megtette a hatását, mert az összes kis fehér kabátos emberke rögtön körülötte kezdett nyüzsögni.

Harvey mindig is élvezte a southamptoni megérkezést. Szerette az angolokat, bár tartott tőle, hogy sohasem fogja őket igazán megérteni. Véleménye szerint nagyon is készségesen megengedik mindenkinek, hogy a tyúkszemükre lépjen. A II. világháború után úgy adták fel gyarmataikat, ahogy az egyetlen épeszű amerikai üzletemberek sem fordult volna meg soha az agyában. Harvey végül is az 1967-es fontleértékeléskor döntött úgy, hogy ezek után meg sem próbálja megérteni az angol üzleti szellemet. Még a földkerekség legostobább spekulánsa is hasznot tudott húzni ebből a lépésből.

Harvey már kedden reggel pontosan tudta, hogy Harold Wilson pénteken, greenwichi idő szerint öt óra után, amikor már a Bank of England is bezár, le fogja értékelni a fontot. Csütörtökön ezt már a legutolsó kistisztviselő is tudta a Lincoln Trustnél. Nem volt hát csoda, hogy a Threadneedle Street öreg Hölgyét megerőszakolták, s néhány nap alatt másfél milliárd fontnyi összeget préseltek ki belőle.

Harveynek gyakran megfordult a fejében, hogy az angolok, ha rendet tudnának teremteni saját tárgyalótermeikben, és valami normális adórendszer tudnának bevezetni, akkor a világ leggazdagabb nemzete lehetnének, s nem állhatna elő olyan helyzet, mint amilyenről a The Economist is ír, hogy az arabok kilencvennapos olajbevételeükből meg tudnák venni az országot. Miközben a britek a szocializmussal kacérkodnak, miközben igyekeznek megőrizni a nagyvonalúság látszatát, úgy tűnik, a jelentéktelenség mocsarába fognak süllyedni. Ennek ellenére Harvey imádta őket.

Úgy sietett végig a hajóhídon, mint akit bokros teendői sürgetnek. Harvey tulajdonképpen soha nem tanult meg igazán kikapcsolódni. Még akkor sem, amikor a szabadságát töltötte. Mindössze négy napot viselt el távol a világtól, s ha például továbbra is a Queen Elisabeth II. fedélzetén kellett volna maradnia, akkor minden bizonnyal hamarosan tárgyalásokat kezdeményezett volna a Cunard Tengerhajózási Vállalat megvásárlásáról.

Harvey egy alkalommal Ascotban találkozott Vic Matthews-szal, a Cunard elnökével, aki nyakra-főre a Társaság jó hírnevével és tekintélyével dicsekedett. Már csak az volt hátra, hogy még a főkönyvi adatokkal is előhozakodjék. A tekintély természetesen nem hagyta közömbösen Harveyt sem, de főképpen olyan szempontból, hogy a sajátját igyekezzék mindenki tudomására hozni. A vámvizsgálaton a szokásos gyorsasággal esett túl. Harvey soha nem vitt magával olyasmit, amit a vámnál be kellett volna vallania, s miután ellenőrizték két Gucci-bőröndjének tartalmát, a többi hetet vizsgálat nélkül továbbengedték. A sofőr

szolgálatkészén nyitotta ki előtte a fehér Rolls-Royce Corniche ajtaját. A kocsi keresztülszánguldott vele Hampshire-en, s alig több mint két óra elteltével már Londonban volt.

A kétórás utazás lehetőséget adott Harveynek, hogy pihenjen is egy keveset a vacsora előtt. Albert, a Claridge's főportása feszes vigyázzállásban, tisztelegve várta a begördülő gépkocsit. Már régóta ismerte Harveyt, és tudta, hogy most is, mint rendesen, a wimbledoni játékokra és az ascoti versenyekre érkezett. Abban is biztos volt, hogy minden alkalommal 50 pennyt fog kapni, amikor kinyitja a fehér Rolls ajtaját. Harveynek fogalma sem volt az 50 penny és a 10 penny közötti különbségről, s a font tizedes rendszerre történt átállítása óta Albert ezt rendkívül jó néven is vette. Ráadásul a wimbledoni versenyek végén, ha egyéniben amerikai győzelem is született, Harvey mindig 5 fonttal megajándékozta Albertet. Egy-egy amerikai általában bekerült a döntőbe, s Albert a fogadóirodában mindig a másik játékosra tett. Ily módon aztán mindenképpen nyeresben volt. (Harvey és Albert egyformán szerette a szerencsejátékokat - csupán a tétük különböztek egymástól.) Albert intézkedett, hogy a csomagok minél előbb a királyi lakosztályba kerüljenek, melyben ebben az évben már lakott Konstantin görög király, Grace monacói hercegnő és Hailé Szelasszié, az etióp császár is.

A királyi lakosztály a Claridge's első emeletén helyezkedett el, ahová a földszintről egy elegánsan ívelt lépcsősoron és egy kényelmes ülőhelyekkel ellátott lifttel egyaránt fel lehetett jutni. Felfelé Harvey mindig a liftet választotta, lefelé viszont gyalogosan tette meg az utat. Így legalább, győzködte magát, egy kis testmozgásban is van része. Maga a lakosztály négy szobából, egy kis öltözőhelyiségből, hálósobából, fürdőszobából és egy tágas, elegáns, a Brook Streetre néző szalonból állott. A bútorok és a falon függő képek a viktoriánus Anglia hangulatát keltették. Csupán a televízió és a telefon oszlatta el ezt az illúziót.

A szalon éppen elég nagy és tágas volt ahhoz, hogy ott koktélpartikat lehessen rendezni, vagy az idelátogató államfők népes vendégsereget hívhassanak meg saját lakosztályukba. Csupán egy hét telt el azóta, hogy Henry Kissinger éppen ebben a lakosztályban fogadta Harold Wilson miniszterelnököt. Harvey ennek még a tudatát is nagyon élvezte. Zuhanyozás és átöltözés után Harvey átnézte a banktól érkezett s időközben tekintélyesre gyarapodott postáját és telexeit, de azok semmi rendkívüli dolgot nem tartalmaztak.

Mielőtt lement volna vacsorázni az étterembe, még rövid szundikálásra is futotta az idejéből. A tágas előcsarnokban most is a szokásos kis szalonzenekar játszott, minden valószínűség szerint munkanélküli magyar menekültek lehettek. Harvey tavalyról még fel is ismerte a négy muzsikust, ő már abba a korba lépett, amikor nem szerette a változásokat, a Claridge's vezetése pedig tisztában volt azzal, hogy vendégeik átlagos életkora meghaladja az ötven évet. Így hát ennek megfelelően irányította a szálloda életét. Francois, a főpincér Harveyt most is a szokásos asztalához vezette.

Harvey egy kis adag rákkoktált, egy közepesen átsütött bélszínszeletet és egy üveg Mouton Cadet-t rendelt. Aztán előrehajolva mustrálgatta a guruló süteményes asztalka választékát, s közben észre sem vette a terem távolabbi részében azt a négy fiatal úriembert, aki egy alkóv félhomályában vacsorázott.

Stephen, Robin, Jean-Pierre és James kitűnően szemügyre tudta venni Harvey Metcalfe-ot, neki viszont hétrét kellett volna görnyednie, a székével együtt hátrább húzódnia, hogy egyáltalán észrevehesse őket.

- Nem egészen ezt vártam - jegyezte meg Stephen.

- A fényképhez képest néhány kilót meg felszedhetett - tette hozzá Jean-Pierre.

- Az eddigi előkészületek után nehéz elhinni, hogy most itt van előttünk teljes életnagyságban - szólalt meg Robin.

- A gazember éppen eléggé valós figura - mondta Jean-Pierre -, ráadásul az ostobaságunknak köszönhetően még egymillió dollárral gazdagabb is.

James továbbra is hallgatásba burkolózott. Még mindig szégyellte magát hiábavaló erőfeszítése és a legutolsó alkalommal előadott, nem túl jól sikerült mentegetőzése miatt, bár a többieknek be kellett ismerniük, hogy mindenütt kitűnő kiszolgálásban részesültek, ahová csak James társaságában ellátogattak. Ez alól természetesen a Claridge's sem jelentett kivételt.

- Holnap kezdődnek a wimbledoni játékok - szólalt meg ismét Jean-Pierre. - Kíváncsi vagyok, ki nyeri majd az első fordulót.

- Természetesen te fogod megnyerni - jegyezte meg James, azt remélve, hogy ezzel talán kicsit elveszi az élet Jean-Pierre epés megjegyzéseinek eddigi sikertelen erőfeszítéseivel kapcsolatban.

- A te fordulódát pedig csak akkor nyerhetjük meg, James, ha helyetted kitöltjük a nevezési űrlapot.

James ismét viaskodott a némaság magányába.

- Metcalfe méreteit elnézve, kénytelen vagyok azt mondani, hogy el kell állnunk a tervedtől, Robin - jegyezték meg Stephen.

- Ha csak a májzsugor el nem viszi, még mielőtt egyáltalán lehetőségünk lenne bármit is csinálni - válaszolta Robin. - Most, hogy életben is látod, mi a véleményed az oxfordi tervünkről, Stephen?

- Még nem tudom. Sokkal világosabban fogok látni, ha Ascotban már kiugrattam a nyulat a bokorból. Szeretném megtudni, hogy hogyan beszél, hogyan viselkedik az általa megszokott környezetben, szeretném alaposan szemügyre venni, kívül-belül megismerni. Egy étterem tulsó végéből leselkedve erre vajmi kevés a lehetőség.

- Lehet, hogy már nem is kell olyan sokat vámod. Holnap ilyentájt talán már tudjuk mindazt, amire szükségünk van. Vagy pedig mindnyájan a West End rendőrőrsön találjuk magunkat - szólalt meg ismét Robin. - Lehet, hogy el sem tudjuk kezdeni az egészet, s máris ott vagyunk.

- Ez nem fordulhat elő. Én még az óvadékot sem tudnám előteremteni - jegyezte meg Jean-Pierre.

Miután Harvey jókora adag Remy Martin V.S.O.P. konyakját behörpintette, felállt az asztaltól, s egy vadonatúj, ropogós egyfontos bankjegyet csúsztatott a főpincér markába.

- A disznó! - szakadt ki Jean-Pierre-ből az őszinte felháborodás. - Éppen elég rohadt érzés tudni azt, hogy ellopta a pénzünket, de az már egyenesen megalázó, hogy végig kell néznünk, amikor el is szórja.

Lassan az induláshoz készülődtek. Mai kirándulásuk lényegében elérte a célját. Stephen kifizette a számlát, s az összeget gondosan hozzáírta a Harvey Metcalfe-akció költségeihez. Külön-külön hagyták el a szállodát, most a legkisebb feltűnést sem akarták kelteni. Az utóbbi csupán James esetén ütközött némi nehézségbe, mivel az összes pincér és portás kötelességének érezte, hogy harsány „Nyugodalmass jó éjszakát, mylord!” köszöntéssel búcsúzzon el tőle.

Harvey még tett egy rövid sétát a Berkeley Square-en, s észre sem vette, amint egy fiatalember hirtelen behúzódik a Moyses Stevens-féle virágüzlet portálja mögé, hogy még csak véletlenül se vegyék észre avatatlan szemek. Harvey sohasem tudott ellenállni a csábításnak, hogy megtudakolja a rendőrtől a Buckingham Palace-hoz vezető utat. Nem mintha nem tudta volna magától is, csupán össze akarta hasonlítani a londoni rendőr reakcióját a csípőjén hatalmas revolvvert viselő, a lámpaoszlopnak dőlve unottan rágógumit rágcsáló New York-i zsaru válaszával. S persze az összehasonlítás végeredménye sem volt kétséges a számára egy pillanatig se. De hát Harvey imádta Angliát. Igen. Imádta. Ez a helyes kifejezés.

Negyed tizenkettő tájban ért vissza a Claridge's-be. Nyomban lezuhanyozott, majd lefeküdt a hatalmas, kétszemélyes, ropogósra keményített ágyneművel felhúzott ágyba. Itt nem kockáztatta meg, hogy nőt vigyen fel a lakosztályába, mivel ebben az esetben a wimbledoni játékok és az ascoti futamok idején soha többé nem állt volna rendelkezésére a királyi lakosztály. Úgy tűnt, hogy az ágy egy kicsit ringatózik alatta, de az óceánjárón eltöltött öt nap után ez még egy-két éjszakán keresztül természetesnek is látszott. Ennek ellenére angyali nyugalommal, kitűnően aludt.

10.

Tőzsdézés, árverés és tenisz

Harvey pontban fél nyolckor ébredt. Ez a szokása már annyira belerögződött, hogy nem tudott változtatni rajta, de most a szabadsága alatt megengedte magának azt a luxust, hogy az ágyban reggelizzen. Alig tíz perccel azután, hogy telefonon felrendelte a szobapincért, már meg is érkezett egy tolókocsin egy fél grépfrút, a szalonnás omlett, a piritós és a párolgó kávé. Reggelije mellé oda volt készítve az előző napi Wall Street Journal, a The Times, a Financial Times és az International Herald Tribune legfrissebb száma.

Harveynek fogalma sem volt, hogyan tudná elviselni ezt az európai utazást az International Herald Tribune, az üzleti körökben csak „Trib”-nek becézett lap

nélkül. Ez a Párizsban kiadott sajátos napilap a New York Times és a Washington Post közös tulajdonában áll. Bár csupán egyetlen kiadásban és mindössze 120 000 példányban jelenik meg, addig nem indulnak meg a lapot előállító nyomdagépek, amíg a New York-i tőzsde be nem zár. Így aztán egyetlen amerikainak sem kell Európában az ébredés után sokáig bizonytalanságok között maradnia. Amikor a New York Herald Tribune 1966-ban megszűnt, Harvey egyike volt azoknak, akik azt tanácsolták John H. Whitneynek, hogy Európában továbbra is működtesse az International Herald Tribune-t. Harvey megérzései ezúttal is beigazolódtak. Az International Herald Tribune kezdte felfalni gyengélkedő vetélytársát, a New York Timest, amely valójában soha nem volt túlságosan népszerű Európában. Ettől kezdve a lap egyre nagyobb és nagyobb tekintélyt és népszerűséget szerzett.

Harvey gyakorlott szemmel futotta át a Wall Street Journal és a Financial Times tőzsdei rovatát. Bankja most nagyon kevés részvénnel rendelkezett, mivel ő is, mint Jim Slater Angliában, erősen gyanította, hogy a Dow-Jones-index hamarosan egészen lezuhan, ezért szinte teljes likviditásra törekedett, s csupán néhány dél-afrikai aranyrészvényt vagy olyan cégek részvényeit tartotta meg, ahonnan megfelelő belső információkkal is rendelkezett. Ezen az ingatag pénzpiacon jelenleg egyetlen tranzakcióval kívánt foglalkozni. Dollárt adott el, rövidre játszva, s ezzel egyidejűleg aranyat vásárolt. Ily módon a dollártól annak leszálló ágában szabadult meg, az aranyat viszont az áremelkedés kellős közepén kapta el. Mostanában olyan pletykák keringtek Washingtonban, hogy az Egyesült Államok elnöke azt a tanácsot kapta George Shultz pénzügyminisztertől, hogy még ez év végén vagy a jövő év elején engedélyezze az amerikaiak számára a szabadpiaci aranyvásárlást. (Harvey természetesen az elmúlt tizenöt év során mindig is vásárolta az aranyat.) Mellesleg eddig minden elnök megkísérelte ennek a törvénysértésnek a megakadályozását. Harvey a maga részéről úgy gondolkodott, hogy abban a pillanatban, amikor az amerikaiaknak lehetőségük nyílik az aranyvásárlásra, a buborék menten szétpukkad: az arany ára leesik, s a pénz menten a valós értéket fogja képviselni. Ezért miközben a spekulánsok további emelkedést vártak, Harveynek az volt a szádéka, hogy túlrad minden aranykészletén, még mielőtt az értékesítése az amerikai piacon szabaddá válna. Ha ugyanis az elnök egyszer megszünteti a tilalmat, akkor Harvey számára már semmi haszonnal nem kecsegtet ez az egész üzlet.

Harvey megnézte azt is, hogy mi a helyzet a chicagói árupiacon. Egy évvel ezelőtt jókora fogást csinált a rézzel. Ezt egy afrikai nagykövettől származó bizalmas információ tette lehetővé. Csakhogy a nagykövet sajnálatos módon túlságosan is sok emberrel osztotta meg információját, s így Harvey egyáltalán nem volt meglepve, amikor később arról szerzett tudomást, hogy a nagykövetet hazarendelték, és a továbbiakban lőttek a karrierjének. Harvey most sem tudott ellenállni a csábításnak, hogy megnézzék a Prospecta Oil részvényeinek árfolyamát, amely most minden idők legalacsonyabb szintjére, az 1/8 dolláros árfolyamra zuhant. Ezekkel a részvényekkel már gyakorlatilag nem is folyt kereskedelem a piacon, mivel csupán eladók jelentkeztek, vevők viszont

egyáltalán nem. A részvények valójában teljesen értéküket veszítették. Gúnyos mosolyra húzta a száját, és gyorsan továbblapozott a The Times sportrovatára. A küszöbön álló wimbledoni játékokon John Newcombe látszott esélyesnek, de Jimmy Connorstól, az olasz szabadtéri bajnokságot megnyerő, újonnan feltűnt amerikai csillagtól azért lehetett számítani meglepetésre. Az angol sajtó a 39 éves Ken Rosewallt favorizálta. Harvey még nagyon jól emlékezett arra a drámai feszültségű döntőre, melyet 1954-ben vívott Rosewall és Drobny egy maratoni mérkőzésen. A közönség túlnyomó többségéhez hasonlóan ő is a 33 éves Drobnynek szurkolt, aki végül is háromórás tiszta játékidőben 13:11, 4:6, 6:2 és 9:7 arányban megnyerte a mérkőzést.

Harvey azt szeretete volna, ha ezúttal Rosewall nyeri a tornát, bár lelke mélyén érezte, hogy a népszerű ausztrál esélyei az elmúlt tíz esztendő során, amíg a profik nem indulhattak Wimbledonban, egyre csökkentek. Ennek ellenére nem tartotta egyáltalán elképzelhetetlennek, hogy a wimbledoni két hét kellemes meglepetést okozhat, s ha Rosewallnak nem sikerül a dolog, sor kerülhet egy amerikai győzelemre. Reggelije befejeztéig Harveynek még arra is futotta idejéből, hogy átfussa a művészeti rovatokat, majd ezután az újságokat egy kupacba összegyűrve otthagya az ágya mellett. A tekintélyt parancsoló stílusú bútorzat, az elegáns kiszolgálás és a királyi lakosztály mit sem változtatott Harvey megrögzött szokásain: miután derekasan bereggelizett, becsoszogott a fürdőszobába borotválkozni és zuhanyozni. Arlene gyakran mondogatta, hogy az emberek ezt többnyire fordítva szokták csinálni: először rendbe hozzák magukat, s csak azután ülnek le reggelizni. Harvey ilyenkor mindig azzal a fölényes magyarázattal szolgált, hogy körös-körül az emberek általában mindent másképpen csinálnak, s érdemes megnézni, hogy ezzel mire jutottak. Harvey a wimbledoni kéthetes játékokat megelőző első délelőttön szokása szerint ellátogatott a Piccadillyn lévő Royal Academyre, s megtekintette a Nyári Tárlatot. Ezután végigjárta a West End jelentősebb műkereskedéseit, amelyek csupán könnyű sétányi távolságra vannak a Claridge's-tól. Ezen a délelőttön is a szokásos módon járt el. Ha valakire rá lehetett mondani, hogy a szokások rabja, hát Harvey-re jobban, mint bárkire - s mindez természetesen nem is kerülte el Stephenék figyelmét. Harvey - miután felöltözött és legorombította a szobapincért, amiért nem készített be elegendő mennyiségű whiskyt a bárszekrénybe - leballagott a lépcsősoron, kilépett a forgóajtón keresztül a Davies Streetre, és megindult a Berkeley Square felé. Mindezt olyan könnyed derűvel, hogy fel sem figyelt arra a fiatalemberre az út túlsó oldalán, aki látszólag teljesen belemerült a kirakatnézésbe, miközben zsebében észrevétlenül ott lapult a miniatűr rádió adó-vevő készülék.

- A Davies Street-i kijáraton keresztül elhagyta a szállodát - szólt bele Stephen nyugodt hangon a miniatűr mikrofonba -, és most pontosan feléd tart, James.

- Oké, Stephen. Azonnal átveszem, ahogy kiér a Berkeley Square-re. Robin, hallottál bennünket?

- Igen. Azonnal jelentkezem, ahogy megpillantottam. Te maradj csak a Royal Academynál.

- Rendben van! - válaszolt vissza Robin.

Harvey végigsétált a Berkeley Square-en, le egészen a Piccadillyig, majd áthaladt a Burlington House árkádsora alatt. Meglehetősen kelletlenül keveredett el a tömegben, a nagyrészt céltalanul csámborgó emberek között. Nem vette észre azt a másik fiatalembert sem, aki szemben, a Kémiai Társaság bejáratánál álldogált, és elmerülten tanulmányozta az Angol Vegyészeti című folyóiratot. Végre Harvey ráléphetett a Royal Academy vörös szőnyeggel borított lépcsősorára. Átadott a pénztárosnak egy 5 fontost az éves bérletért, mivel tudta, hogy ide még legalább háromszor vagy négyszer visszatér londoni tartózkodása során. A délelőttöt a kiállított közel 1200 kép tanulmányozásával töltötte, melyeket az Akadémia szigorú szabályai szerint az ottani kiállítás előtt még soha, sehol sem tettek közszemlére. Ezen szabály ellenére a bírálóbizottságnak több mint 5000 kép közül kellett kiválasztani a bemutatandó alkotásokat.

A megnyitó napján, pontosan egy hónappal azelőtt, Harvey az ügynökén keresztül 350 fontért megvásárolta Alfred Danielsnek a Képviselőházról készített akvarelljét és Bernard Dunstansnak angliai tájakról készített két olajfestményét, 150-150 fontért. Harvey megítélése szerint a Nyári Tárlat még mindig a világ legrangosabb kiállításának számított. Még ha nem is fogja megtartani a megvásárolt képeket, akkor is kitűnő ajándéknak számítanak majd az Egyesült Államokban. Daniels Lowryra emlékeztette, akitől az Akadémián vagy húsz évvel ezelőtt 80 fontért vásárolt egy képet, amelyről később kiderült, hogy igencsak jövedelmező befektetés volt.

Harvey különös figyelmet szentelt Bernard Dunstans képeinek. Természetesen már mind elkeltek. Dunstans egyike volt azon festőknek, akiknek a képei már percekkel a kiállítás megnyitása után gazdára találtak. Bár Harvey azon a napon nem tartózkodott Londonban, mégis minden nehézség nélkül meg tudta vásárolni azt, amit meg akart szerezni. Beállította egyik emberét a sor elejére, aki a katalógusban megjelölte azoknak a művészeknek a képeit, amelyekről tudta, hogy Harvey minden különösebb nehézség nélkül el tudja majd adni őket, ha történetesen nem nyerik el a tetszését. Amikor a kiállítás pontban délelőtt tíz órakor megnyitotta kapuit, az ügynök egyenesen az eladói pulthoz sietett, s bejelentette igényét arra az öt-hat képre, melyet a katalógusban kijelölt, s melyeket a zsűrin kívül még senkinek sem volt alkalma megtekinteni. Harvey gondosan megszemlélte a számára megvásárolt képeket. Ezúttal úgy döntött, hogy örömmel megtartja mindegyiket. Ha netán egy is lett volna közöttük, amely nem illik bele a gyűjteményébe, azonnal felkínálta volna viszonteladásra - legfőljebb ha nincs érdeklődés a kép iránt, végső esetben ő fizeti ki a vételárat. Az elmúlt húsz év során több mint száz képet vásárolt meg ezzel a módszerrel, mindössze egy tucatnyit adott vissza, s a visszaadottak is minden esetben elkeltek. Harveynek mindenre volt kidolgozott rendszere.

Délután egy órakor - egy nagyon eredményesnek bizonyult délelőttöt maga mögött tudva - elhagyta a Royal Academyt. A fehér Rolls-Royce már készenlétben állt az épület előtt.

- Wimbledonba! - szólt oda könnyedén Harvey a sofőrnek.
- Azt a... - zizegett egy hang az aprócska adó-vevőben.
- Micsoda? - álmélkodott bele Stephen a mikrofonba.
- Jól hallottad: káromkodtam - dühöngött Robin a készülékben. - Elment Wimbledonba, úgyhogy a mai napnak már lőttek.

Ez ugyanis azt jelentette, hogy Harvey legalább este hétig vagy nyolcig nem tér vissza a Claridge's-be, ahol pedig pontosan meg volt szervezve a figyelése. A váratlan fordulat némileg megzavarta ugyan a szépen fölépített tervet, de a rövid zavar után barátaink feltalálták magukat. Robin gyorsan beült a St. James's Square-en parkoló Rover 3500 V8-asába, s ő is elindult Wimbledonba. (James ugyanis előrelátóan a mérkőzéssorozat minden egyes napjára beszerzett két jegyet, pontosan szemben Harvey Metcalfe bérelt páholyával.) Robin néhány perccel Harvey után érkezett Wimbledonba, s elfoglalta helyét a központi pályánál, eléggé távol, elvegyülve az arcok tengerében, hogy semmiféle gyanút ne keltsen.

A nyitómérkőzés előtt a hangulat már kezdett tetőfokára hágni. Wimbledon évről évre népszerűbbé vált, s a központi pálya körül a nézőtér zsúfolásig megtelt. Alexandra hercegnő a miniszterelnök társaságában a királyi páholyban várta a „gladiátorok” színre lépését. A zöld eredményjelző táblák a pálya déli végénél villódzva hirdették a pályára lépő Kodes és Stewart nevét, amikor a bíró elfoglalta a helyét, pontosan a pálya közepénél, a hálóra néző magas széken. A tömeg lelkesen tapsolni kezdett, amikor a két fehérbe öltözött sportoló négy-négy teniszütőt kezében tartva a pályára lépett. A wimbledoni szabályok csak a fehér öltözetet engedélyezik, bár a szigorú előírásokon az utóbbi időben egy kicsit enyhítettek, lehetővé téve, hogy a hölgyek öltözkékének színes szegélye is lehessen.

Robin élvezte a mérkőzést Kodes és a zöldfülű amerikai játékos között, aki bizony alaposan megiz-zasztotta a bajnokot, mielőtt 6:3, 6:4, 9:7 arányban kikapott tőle. Robin nagyon sajnálta, hogy Harvey az izgalmas páros mérkőzés kellős közepén a távozás mellett döntött. Vissza a munkához, sóhajtott, majd biztonságos távolságból követte a fehér Rollsot egészen a Claridge's-ig. Megérkezése után azonnal felhívta Jamest a lakásán, melyet londoni főhadiszállásul használtak, és tájékoztatta Stephent az eseményekről.

- Nos, akkor ma nem sokat végeztünk - mondta Stephen. - Holnap ismét megpróbáljuk. Szegény öreg Jean-Pierre szívverése ma reggel elérte a százötvenet. Sok ilyen vaklármát nem fog túlélni.

Elszámolás Wimbledonban

Másnap reggel, amikor Harvey elhagyta a Claridge's-t, a Berkeley Square-en keresztül kiment a Burton, majd a Bond Streetre, alig ötvenméternyire állt meg Jean-Pierre galériájától. Ott aztán nyugat helyett keletnek fordult és belépett az Agnew's Galériába, ahol találkozója volt a családi vállalkozás fejével. Sir Geoffrey Agnew-val, hogy beszerezze az impresszionisták piacáról a legfrissebb híreket.

Sir Geoffrey egy másik találkozóra sietett, így csak néhány percet tudott együtt tölteni Harveyvel, de amúgy sem tudott semmi érdemleges újdonsággal szolgálni. Harvey nem sokkal később maga is elhagyta az Agnew's Galériát, miután - vigasztalásul - egy 800 fontos bagatell összegért meglepte magát egy Rodin-vázlattal.

- Már jön is kifelé - szólalt meg Robin -, és olyan irányban folytatja az útját, ahogy számítottunk rá.

Jean-Pierre visszafojtott lélegzettel várt, de Harvey ismét megtorpant, ezúttal a Marlborough Galériánál, hogy megnézzze a Barbara Hepworth legújabb műveiből rendezett kiállítást. Több mint egy órán keresztül gyönyörködött a művész nő nagyszerű képeiben, de végül is felháborítóan magasnak találta az árakat. Tíz évvel ezelőtt két Hepworth-képet is vásárolt - 800 fontért. A Marlborough pedig most 7 és 10 ezer közötti összegért kínált egy-egy képet. Egyszerre elégedetten és elégedetlenül lépett ki a galériából, s folytatta útját lefelé a Bond Streeten.

- Jean-Pierre...

- Igen... - hangzott fel azonnal a zaklatott válasz.

- Kiért a Conduit Street sarkára, s most negyvenméternyire lehet a kócerájodtól.

Jean-Pierre sértődötten kezdte átrendezni kirakatát, kivette Graham Sutherland „A Temze és a hajós” címet viselő akvarelljét.

- Elfordult balra a nyomorult! - közölte a galériával szemben álló James. - A Burton Street jobb oldalán folytatja az útját.

Jean-Pierre visszatette a Sutherlan-dot a festőállványra, és ingerülten vonult be a mellékhelyiségbe: - Egyszerre két szarral is megbirkózni...

Harvey közben a Burton Streeten belépett egy semmi különlegeset nem sejtető kapualjba, felbaktatott a Tooths Galériához vezető lépcsőkön, és nagyon bízott benne, hogy ebben a galériában, amely impresszionista kínálata alapján meglehetősen hírnévre tett szert, végre talál majd valami kedvérevalót. Egy Klee, egy Picasso és két Salvador Dali - nem ez volt, amit Harvey keresett. A Klee, bár nagyon ügyes munkának látszott, mégsem sikerült annyira, mint az, amelyik a massachusettsi Lincolnban, az ebédlője falán függött. Különben is, nem valószínű, hogy illeszkedett volna Arlene lakberendezési fantáziájához. Nicholas Tooth, a galéria igazgatója megígérte, hogy nyitva tartja a szemét, s azonnal felhívja a Claridge's-ben, ha felbukkan valami figyelemre méltó anyag.

- Újra elindult, de úgy látom, ezúttal visszafelé tart, a Claridge's-be.

James megpróbálta szuggerálni, hogy forduljon meg s induljon el Jean-Pierre galériája irányába, de Harvey továbbra is céltudatosan haladt a Berkeley Square felé, s csupán az O'Hana Galériába kukkantott be. Albert, a hotel főportása közölte vele, hogy látott ott egy Renoirt a kirakatban, s a kép valóban ott is volt. A félbehagyott képet Renoir csak vázlatnak szánhatta valamihez, de az is lehet, hogy annyira nem tetszett neki sem, hogy befejezetlenül hagyta.

- Harmincezer font - közölte az eladó, mintha csak valami bagatell tízdolláros összeget említett volna.

Harvey fütttyentett egyet a fogai között. Mindig is csodálatra készítette, hogy egy híresség rosszul sikerült, sőt befejezetlen képe hogyan kerülhet több tízezer fontba, miközben egy még névtelen festő kitűnő képét potom néhány száz dollárért vesztegetik. De voltaképpen megbékélt már a világ furcsaságaival, így hát megköszönte az eladónak a felvilágosítást, s kilépett a galériából.

- Én köszönöm az érdeklődését, Mr. Metcalfe - hangzott az udvarias és hízelgő válasz.

Harveynek mindig is nagyon hízelgett, ha az emberek megjegyezték a nevét. De a bánatba: jegyezzék is meg, hiszen tavaly éppen tőlük vásárolt egy Monet-t 62 000 fontért

- Most már biztos, hogy visszamegy a szállodába - szólalt meg ismét James.

Harvey csupán néhány percet töltött a Claridge's-ben, éppen annyit, hogy magához vegye a szálló híressé vált, kaviáros, hideg sültekkal megrakott, sonkás és sajtos szendvicsekből álló ebédcsomagját, hogy azt majd később Wimbledonban fogyassza el.

A megállapodás szerint most Jamesen volt a sor, hogy a bajnokságon Harveyt szemmel tartsa, és ezúttal magával vitte Anne-t is. A lány úgyis mindennel tisztában volt. Aznap a női bajnokság fordulójára került sor, s Billie Jean King, a temperamentumos amerikai bajnoknő lépett a pályára. Ellenfeleként pedig a még tapasztalatlan, ugyancsak amerikai Kathy May, aki láthatóan telve volt szorongással. Billie Jeant messze nem a hírnevének kijáró tapssal üdvözölte a közönség - valamiért sohasem tudta magát Wimbledonban igazán megszerettetni. Harvey egy enyhén közép-európai jegyeket magán viselő vendége társaságában lépett a páholyába.

- Melyik a te áldozatod? - kérdezte Anne.

- Szinte pontosan velünk szemben ül, és ahhoz a világosszürke ruhás férfihoz beszél, aki úgy néz ki, mintha a Közös Piac egyik kormánytisztviselője lenne.

- Az az alacsony, kövér? - kérdezte Anne.

- Igen - bólintott James.

Anne megjegyzését elnyomta a játékvezető „Play” kiáltása, s az általános figyelem most Billie Jeanre irányult. Az óra pontosan délután kettőt mutatott.

- Kedves tőled, hogy meghívtál Wimbledonba, Harvey - mondta Jörg Birrer. - Mostanában szinte soha sincs lehetőségem, hogy igazán kikapcsolódjam. Az ember nem hagyhatja ott a piacot néhány órára sem anélkül, hogy valahol a világban valami pánik ki ne törne.

- Ha valóban így érzed, akkor éppen itt az ideje, hogy nyugalomba vonulj - jegyezte meg Harvey.

- Senki sem áhítozik a helyemre - folytatta Birrer. - Már tíz éve vagyok a bank elnöke, s most kiderült, hogy a legnehezebb feladat az utódot megtalálni.

- Az első játék Mrs. Kingé. Mrs. King az első játszmában egy nullra vezet.

- Nos, Harvey, én ahhoz túlságosan is jól ismerlek, hogy ezt a meghívást pusztán udvarias gesztusnak fogjam fel.

- Milyen sötét a gondolkodásod, Jörg.

- Az én szakmámban ez létkérdés.

- Csupán arra lennék kíváncsi, hogyan áll a három folyószámlám, és az elkövetkező néhány hónapra szóló terveimről szeretnék röviden tájékoztatni.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King az első játszmában kettő nullra vezet.

- Az 1. számú hivatalos folyószámládon jelenleg van néhány ezer dollár. A számozott áruszámlád pedig - és itt Birrer egy összevissza gyűrődött kis papírfecnire pillantott, amelyen katonás rendben számok sorakoztak -, nos, ez a számla 3 726 000 dolláros hiányt mutat, van viszont 37 000 uncia aranyad, amelynek a napi árfolyama most unciánként 135 dollár.

- Ezzel kapcsolatban mit javasolsz?

- Hagyd így a dolgot, Harvey! Nekem még mindig az a véleményem, hogy az elnökök új aranystandardet jelent be, vagy valamikor a jövő év folyamán engedélyezi honfitársainak, hogy a szabadpiacon aranyat vásároljanak.

- Szerintem is így van, de továbbra is az a meggyőződésem, hogy túl kell adnunk rajta, még mielőtt a tömeg megjelenik a piacokon. Ezzel kapcsolatban nekem is van saját elméletem.

- Tudom, hogy ezúttal is igazad van, Harvey, mint rendesen.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King három nullra vezet az első játszmában.

- Mennyit számítász fel a hiány miatt?

- Másfél százalékkal többet a bankközi kamatlábnál, ami jelenleg 13,25 százalék, így én 14,75 százalékkal dolgozom, míg az arany ára éves átlagban mintegy hetven százalékkal emelkedik. Ez persze nem sokáig tarthat így, de azért van még néhány hónapunk.

- Oké - bólintott Harvey. - Hagyd akkor így november 1-jéig, s akkor majd ismét áttekintjük a helyzetet. Kódolt telexeken, mint máskor. Nem is tudom, mire menne a világ a svájciak nélkül.

- Csak légy óvatos, Harvey! Te is tisztában vagy vele, hogy a rendőrségünkön több szakember foglalkozik a családi ügyekkel, mint a gyilkosságokkal.

- Neked csak magad miatt fájjon a fejed, Jörg, én majd gondoskodom magamról. Ha elegendő lesz ebből a néhány töketlen, rosszul fizetett zürichi bürokratából, akkor majd szólok. Most pedig jó étvágyat, és figyeld a mérkőzést. A másik folyószámláról majd később váltunk szót.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King négy nullra vezet az első játszmában.

- Nagyon elmerülten beszélgetnek - jegyezte meg Anne. - Nem hiszem, hogy valóban élveznék a játékot.

- Valószínűleg napi árfolyamon akarja felvásárolni Wimbledont - nevetett James. - Az a baj, hogy ha az ember mindennap találkozik valakivel, akkor egy idő után bizonyos tisztelet is kialakul benne. A legszervezettebben élő ember, akivel valaha is találkoztam. Ha így viselkedik a szabadsága alatt, akkor úristen, milyen lehet a munkában?

- Én még elképzelni sem tudom - mondta Anne.

- A játék Miss Mayé. Mrs. King négy egyre vezet az első játszmában.

- Nem csoda, hogy el van hívva. Nézd, hogy tömi magába azt a tortaszeletet - emelte szeméhez James a messzelátót. - Különben erről jut eszembe, mit hoztál uzsonnára, kedvesem?

Anne kotorászni kezdett a kosárkájában, friss salátát és franciakenyeret rakott James elé, maga pedig megelégedett csupán azzal, hogy egy zellerszárat elrágcsáljon.

- Nagyon hamar magamra tudok szedni néhány kilót - magyarázta Anne. - Nem fogok beleférni azokba a téli ruhákba, melyeket majd a jövő héten kell bemutatnom. Biztosan a nyugalom miatt is van. Hogy olyan boldog vagyok - tette még hozzá mosolyogva, és megsimogatta James térdét.

- Akkor inkább legyél kevésbé boldog! Én így szeretlek, ha ilyen karcsú vagy.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King öt egy arányban vezet az első játszmában.

- Na, ez sétalovaglásnak ígérkezik - jegyezte meg James. - Egyébként gyakran előfordul ez a nyitó mérkőzésen. Az emberek többsége ilyenkor meg is elégszik annyival, hogy látja, milyen formában van a bajnok. Különben is az a véleményem, hogy ebben az évben nagyon nehéz lesz legyőzni, mert meg akarja dönteni Helen Moody rekordját. Ő nyolcszor nyert bajnokságot Wimbledonban.

- A játék és az első játszma hat egy arányban Mrs. Kingé. Mrs. King egy nullra vezet. Új labdát kérek! Miss May adogatása következik.

- Egész nap őt kell figyelnünk? - érdeklődött Anne.

- Nem, csupán arról kell megbizonyosodnunk, hogy visszatér a szállóba, és nem változtatja meg hirtelen a programját, vagy nem csinál valami más marhaságot. Ha elmulasztjuk az alkalmat, amikor elhalad Jean-Pierre galériája előtt, akkor nem valószínű, hogy erre még egyszer lehetőség kínálkozik.

- És akkor mit csináltok, ha mégis úgy dönt, hogy megváltoztatja a terveit?

- Az isten tudja, illetve, hogy pontosabb legyek, ezt csak Stephen tudja, ő itt az agytröszt.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King egy nullra vezet a második játszmában.

- Szegény Miss May! Ő legalább olyan szerencsés, mint te, James. Különben hogy áll az a Jean-Pierre-féle akció?

- Rettenetesen! Metcalfe a közelébe sem ment a galériának. Ma már harmincméternyire volt a kirakatától, de aztán elfordult az ellenkező irányba. Szegény Jean-Pierre majdnem infarktust kapott. A holnapi nap már több reménnyel kecsegtet. Úgy néz ki, hogy eddig bejárta a Piccadillyt és a Bond Street felét. Abban biztosak lehetünk, hogy Harvey Metcalfe alapos ember, és előbb vagy utóbb eljut a mi körzetünkbe is.

- Mindegyikötöknek kötni kellett volna egy-egy millió dolláros életbiztosítást, s a másik hármat kedvezményezettként kijelölni - nevetett Anne. - Ha aztán menet közben valamelyiktek infarktust kap, akkor a többiek megkapnák a pénzüket.

- Ez egyáltalán nem nevetséges dolog, Anne. Átkozottul idegtépő ez a lődörgés, különösen akkor, ha az ember nem tehet mást, mint vár, hogy a másik fél tegye meg a szükséges lépéseket!

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King kettő null arányban vezet a második játszmában. A játszmaarány egy null Mrs. King javára.

- És mi van a te elképzeléseddel?

- Semmi. Hasztalan minden erőfeszitésem, és most, hogy hozzákezdünk a másik terv végrehajtásához, még kevesebbet tudok vele foglalkozni.

- Akár el is csábíthatnám.

- Ötletnek nem rossz, de valami egészen különlegeset kellene nyújtani, hogy 100 000 fontot kipróbálj belőle, amikor a Hilton vagy a Shepherd Market mellett 30 fontért is megkaphatja, amire szüksége van. Ha valamit eddig sikerült megtudnunk erről az úrról, akkor az az, hogy nagyon is tisztában van a pénz értékével. Éjszakánként 30 fontos tarifával számolva tizenöt éven keresztül kellene fáradoznod, hogy kifizess a rám eső részt, és nem vagyok biztos benne, hogy a többiek szívesen várnának ilyen hosszú ideig. Tulajdonképpen abban sem vagyok biztos, hogy akár még tizenöt napot is várnak.

- Majd kitalálunk valamit, ne idegeskedj! - nyugtatta Anne.

- Miss Mayé a játék. Mrs. King kettő egyre vezet a második játszmában. A játszmaarány egy null Mrs. King javára.

- Nocsak! Miss Maynek sikerült még egy játékot megnyernie. Kitűnőek a szendvicsek, Harvey!

- A Claridge's specialitása - nyugtázta Harvey a dicséretet. - Ez így sokkal jobb, mint ha az ember ott ülne a zsúfolt étteremben, ahol még a teniszt sem nézheti.

- Billie Jean fasírozottat csinál szegény kislányból.

- Minden úgy alakul, ahogy elképzeltem - jegyezte meg Harvey. - Nos, Jörg, hogy áll a helyzet a másik számkódos folyószámlával?

Ismét előkerült a számjegyeket tartalmazó, meggyötört kis papírfecni. A svájciaknak ez a diszkréciója az, ami az államfőktől kezdve az arab sejkekig a fél világot arra tudja készíteni, hogy rájuk bizzák a pénzüket. Ennek fejében a svájciak a világ egyik legstabilabb gazdaságát tudták megteremteni. A rendszer működik, és akkor miért is fordulnának máshoz. Birrer néhány másodpercet a számoszlop tanulmányozásának szentelt.

- Április 1-jén, különben ezt az időpontot is csak te választhattad ki, Harvey. 7 486 000 dollárt utaltál át a 2. számú folyószámlára, melyen már azelőtt is volt 2 791 428 dollár. Április 2-án, az utasításaidnak megfelelően, egymillió dollárt átutaltunk a Banco do Minas Geraisnek Mr. Silverman és Mr. Eliot nevére. Kifizettük a Reading and Bates cégnek a fúróberendezés 420 000 dolláros bérleti díját, valamint néhány egyéb számlát 104 112 dollár értékben, így a 2. számú folyószámlád jelen pillanatban 8 733 316 dollár van.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King három egyre vezet a második játszmában. A játszmaarány egy null Mrs. King javára.

- Nagyszerű - jegyezte meg Harvey.

- Micsoda? A tenisz vagy a pénz? - kérdezte Birrer.

- Mindkettő. Most pedig, Jörg, úgy néz ki, hogy az elkövetkező hat hét során valamikor szükségem lesz vagy kétmillió dollárra. Szeretnék egy vagy két képet vásárolni Londonban. Láttam egy Kleet, amin morfondírozok, és egyébként is szeretnék meglátogatni néhány galériát. Ha előre tudtam volna, hogy a Prospecta Oil ennyire sikeres lesz, akkor tavaly túllicitáltam volna Armand Hammert a Sotheby-Parke Bernet-árverésen azzal a Van Goghgal. Az ascoti tenyészmen-árverésre is kell egy kis készpénz. A ménesem már kezd kicsit leromlani, és

nekem továbbra is nagyon fontos, hogy valamelyik lovam megnyerje a György király- és Erzsébet királyné-futamot. Ahogy te is tudod, az eddigi legjobb eredményem a harmadik hely volt, és ez nem elég - folytatta Harvey a beszélgetést a svájci bankárral. - Ebben az évben Rosalie-t, az utóbbi időkben legjobb kancámat neveztem. Ha most veszítek, újrakezdhetem a ménesem felfejlesztését - de igazából biztos vagyok benne, hogy ebben az évben megszerzem az első helyet

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King négy egy arányban vezet a második játszmában. A játszmaarány egy null Mrs. King javára.

- Úgy látszik, Mrs. King is ugyanezt akarja - jegyezte meg Birrer. - Majd szólok a főpénztárosomnak, hogy a közeljövőben nagyobb összegre lesz szükséged.

- Nem hagyom tétlenül heverni a maradékot sem, ezért azt szeretném, ha a következő néhány hónapban továbbra is nagy körültekintéssel aranyat vásárolnál, hogy valamikor a jövő év elején aztán megszabaduljunk tőle. Ha az aranypiac tendenciája megváltozik, akkor majd Zürichben felhívlak.

- Mondd, Harvey, mit akarsz kezdeni tulajdonképpen ezzel a töménytelen pénzzel - már amennyiben azok az átkozott szivarjaid nem csinálnak ki még idő előtt?

- Ugyan, hagyj már békén, Jörg! Úgy prédikálsz, mint az orvosom. Már számtalanszor elmondtam neked, hogy jövőre visszavonulok. Abbahagyom az egészszet. Finito!

- Nem hiszem, hogy saját jószántadból valamikor is kilépsz ebből a mókuskerékből, Harvey. A hajam szála is az égnek áll, ha belegondolok, hogy már most is mekkora a vagyondod.

Harvey felkacagott.

- Ezt én sem tudom, Jörg. Mint ahogy Aristoteles Onassis is megmondta: ha az ember meg tudja számolni, mennyije van, akkor tulajdonképpen nincs is semmije.

- A játék Mrs. Kingé. Mrs. King öt egy arányban vezet a második játszmában. A játszmaarány egy null Mrs. King javára.

- Hogy van Rosalie? Mi egyébként továbbra is tartjuk magunkat ahhoz az utasításodhoz, hogy neki adjuk át a folyószámláidat, ha veled történne valami.

- Jól van. Éppen ma reggel hívott fel, hogy nem tud meglátogatni Wimbledonban, mert nagyon el van foglalva a munkájával. Azt hiszem, végül is férjhez megy egy gazdag amerikaihoz, s akkor az én pénzemre egyáltalán nem lesz szüksége. Éppen elegen ácsingóznak már ügyis utána. Mindenesetre nem lehet könnyű számára eldönteni, hogy most valójában őt akarják vagy csak a pénzét. Sajnos ezen néhány évvel ezelőtt eléggé összevitatkoztunk, és azt hiszem, máig nem is bocsátott meg nekem.

- A játék és a játszma Mrs. Kingé. A mérkőzést 6:1,6:1 arányban szintén Mrs. King nyerte.

Harvey, Jörg, James és Anne csatlakozott a tapsoló közönséghez, amikor a két hölgy a királyi páholy elé lépett, hogy tisztelegjen az összangliai Klub elnöke,

Őfelsége a Kenti Herceg előtt. Harvey és Jörg még ott maradt az ezt követő páros mérkőzésre is, majd együtt mentek vissza vacsorázni a Claridge's-be. James és Anne nagyon élvezték a Wimbledonban töltött délutánt, s amikor meggyőződtek róla, hogy Harvey a közép-európai barátjával együtt visszatért a szállodába, ők is elindultak James lakása felé.

James boldog, Robin viszont sugdos

- Stephen, visszaérkeztem. Metcalfe nyugovóra tért. Holnap reggel fél kilenckor újrakezdjük.

- Rendben van, James. Reméljük, holnap ráharap a csalétekre.

- Bízunk benne.

A csapból folyó víz csordogálására James a konyha felé indult, hogy megkeresse Anne-t. A lány már k-nyékig benne volt a mosogatólében, s egy ronggyal éppen valami leégett ételmaradékot rohamozott meg egy serpenyő aljában. Megfordult és a mosogatóronggyal a kezében megfenyegette Jamest.

- Kedvesem, egyáltalán nem akarlak megbántam a háztartásod miatt, de életemben először vagyok egy olyan konyhában, ahol előbb el kell mosogatnom, hogy valamit készíteni tudjak.

- Tisztában vagyok vele. A takarítónő csak a lakás egyébként is tiszta részeit szokta pártfogásába venni - jegyezte meg James, és a konyhaasztalra felülve gyönyörködött a lány karcsú termetében.

- Az én hátamat is így megmosod, ha vacsora előtt elmegyek fürödni?

- Igen, ezzel a mosogatóronggyal.

Sok és kellemesen forró vizet engedett magának a kádba. Kényelmesen hátradőlt, és hagyta, hogy Anne végigmossa a testét. Jókorá fröcsköléssel lépett ki a kádból.

- Kicsit túlöltözött vagy ehhez a munkához, kedvesem - jegyezte meg James. - Nem akarsz tenni ez ügyben valamit?

Míg James megtörülközött, Anne kibújt a ruhájából, de mire a férfi beért a hálósobába, a lány már magára is húzott egy lepedőt.

- Fázom - jegyezte meg.

- Ne félj - nyugtatta meg James -, hamarosan nem fogsz fázni... ha te is úgy akarod.

Anne átölelte a fiút.

- De hiszen te is fázol.

- Te viszont csodálatos vagy - mondta James, és egyszerre minden porcikájával érezni szerette volna a lány testét.

- Hogy állsz a terveddel, James?

- Most nem tudom. Majd fél óra múlva elmondom.

S Anne-nek legalább egy félóráig valóban nem volt alkalma megszólalni. Hirtelen ült fel az ágyban.

- Na, kászálódj ki szépen... Szeretném rendbe tenni az ágyat.

- Miért olyan fontos az most kis bolondom?

- Igenis fontos. Az elmúlt éjjel alig aludtam valamit, mert te magad alá gyűrted az egész takarót, és én csak figyeltem, ahogy összegömbölyödsz, mint egy elégedett macska. Közben pedig majdnem halálra fagytam. Veled együtt aludni egyáltalán nem olyan, mint ahogy a regények ígérik.

- Hölgyem, ha befejezte a fecsegést, akkor szíveskedjen az ébresztőórát reggel hétre beállítani.

- Hétre? Hiszen csak fél kilencre kell a Claridge's-nél lenned!

- Ezt én is tudom, de előtte még tennivalóm lesz egypár tojással.

- Ugyan már, James! Igazán abbahagyhatnád az éretlenkedést!

- Ó, pedig én azt hittem, hogy módfelett vicceset mondtam.

- Hát persze hogy azt. De azért most jobb lenne, ha magadra kapnál valamit és kiloholnál a konyhába, mert a vacsora már úgyis szénné égett.

James fél kilenc előtt egy perccel érkezett meg a Claridge's-hez. Saját adósságainak tudatában különösen eltökélt volt, hogy semmi olyat nem tesz, amivel veszélyeztetné a közös terv végrehajtásának sikerét. Bekapcsolta a készüléket és ellenőrizte, hogy Stephen ott van-e a Berkeley Square-en, Robin pedig a Bond Streeten.

- Jó reggelt! - köszönt vissza Stephen. - Kellemes éjszakád volt?

- Csodálatos volt! - válaszolta James.

- Remélem, jól aludtál - évődött Stephen.

- Szinte le sem hunytam a szememet.

- Ó, te szegény! Csak nehogy irigykedni kezdjünk - szólt közbe Robin.

- Na de most már inkább koncentrálj Harvey Metcalfe-ra!

James a Slater's szőrmekereskedés bejáratánál állva figyelte a munkáját befejező takarítószemélyzet elvonulását és az üzleti dolgozók megérkezését.

Harvey Metcalfe a szokásos módon elfogyasztotta reggelijét és átnézte az újságokat. Tegnap este, éppen amikor lefekvéshez készülődött, a felesége hívta fel Bostonból. Ma pedig éppen reggelizés közben érte a lánya hívása, így ez a napja is jól kezdődött. Úgy döntött, hogy a Cork és a Bond Streeten ma is folytatja a kutatást valami érdemlegesnek számító impresszionista kép után. Talán a Sotheby's-nél tudnak valamit segíteni.

Megszokott fürge, apró lépteivel röviddel háromnegyed tíz után hagyta el a szállodát.

- Mindenki készenlétbe!

Stephen és Robin azonnal abbahagyta az álmodozást.

- Most lépett ki a Burton Streetre, és a Bond Street felé tart.

Harvey sietős léptekkel haladt végig a Bond Streeten, s megállás nélkül hagyta maga mögött a már felderített terepet.

- Már csak 50 méterre van tőled, Jean-Pierre - közölte James. - Már csak negyvenre, harmincra, már csak húsz méterre... nem, hát ez nem igaz! Most meg bement az átkozott a Sotheby's-hez. De hiszen ott most csak a középkori

táblaképek vannak kiállítva. A szentségit. Ki gondolta volna, hogy még ezek is érdeklik.

Átpillantott az utca túlsó oldalán álló Stephenre, aki immár harmadik napja szobrozott ott, gazdaggá korosodott, megállapodott üzletembernek maszkírozva. Vágott gallérja, keret nélküli szemüvege szinte külsejére írta, hogy Nyugat-Németországból érkezett. Hirtelen Stephen hangja szólalt meg a miniatűr készülékből:

- Bemegyek Jean-Pierre galériájába. James, te maradj kicsit északra a Sotheby's-től a másik oldalon, de jelentkezz be minden negyedórán. Robin, te menj be az üzletbe, és lengesd meg a csalt Harvey orra előtt.

- De hiszen ez nem szerepel a tervben, Stephen - dadogta Robin.

- Rögtönöznöd kell, különben nem marad más hátra, mint hogy egész hátralévő életedben kezelheted Jean-Pierre szívbját, s ráadásul még pénzt se fogsz kapni érte. Világos?

- Világos - válaszolt vissza Robin, érezhetően zaklatott hangon.

Robin belépett a Sotheby's ajtaján, s lopva egy pillantást vetett a legközelebbi tükörbe. Igen, egyáltalán nem lehetett felismerni. Az emeleten, az eladóterem túlsó végében megpillantotta Harveyt. Egy sorral mögötte ült le.

Éppen a középkori táblaképek árverése folyt. Harvey tudta, hogy elvileg ezeket is szeretnie kellene, de sehogy sem tudta magával megkedveltetni a gótikus műtárgyakat. Rövid habozás után Robin fojtott hangon, suttogva beszélgetést provokált ki a mellette ülővel.

- Nagyon szépek, tetszenek is, de egyáltalán nem ismerem ezt a korszakot. Sokkal otthonosabban eligazodom a modern művészetben. De mégis ki kellene valamit találnom, hogy legyen mit mondanom az olvasóimnak.

Robin szomszédja udvariasan mosolygott.

- Minden árverésről írnia kell? - érdeklődött.

- Majdnem mindegyikről. De főképpen akkor, ha valami különlegesség vagy valami meglepetés várható. Mindenesetre a Sotheby's-nél az ember mindig megtudhatja, hogy van-e valami újság a műkincspiacon. Ma reggel például az egyik itteni eladótól hallottam, hogy a Lamanns Galériában van valami egészen különleges impresszionista csemege.

Robin mindezt gondosan Harvey jobb füle felé hajolva suttogta el, majd ismét hátradőlt a székében, és várta a hatást. Nem sokkal később örömmel látta, hogy Harvey felemelkedik a helyéről és kipróbálja magát a soron keresztül. Robin várt még néhány percet, majd izgatottan ő is elindult utána. Kint az utcán James türelmesen várakozott.

- 10.30. Nincs sehol.

- Értettem.

- 10.45. Még mindig nem látom.

- Rendben.

- Még mindig odabent van.

- Köszönöm.

- 11.12. Figyelem! Figyelem! Jön!

A hamis Van Gogh

James gyorsan besurrant a Lamanns Galériába, miközben Jean-Pierre ismét kicserélte „A Temze és a hajós” című Sutherland-akvarellt egy Van Gogh-olajfestményre, a mester egyik legnagyobb művére, melyet valaha is londoni galériában kiállítottak. Most azonnal sor kerül a puding próbájára. Az evés próbájának hamarosan kiteendő puding Harvey Metcalfe képében céltudatosan haladt lefelé a Bond Streeten.

A „Van Gogh-kép” egyébként David Stein munkája volt, aki a művészet világában azzal tette hírhedtté a nevét, hogy több mint 300 festményt hamisított a legismertebb impresszionistáktól, s ezért összesen 864 000 dollárt, később pedig négy évet kapott. Csak akkor lepleződött le, amikor 1969-ben egy Chagallt állíttatott ki a Madison Avenue-n lévő Niveaie Galériában.

Steinnek sajnos nem volt tudomása róla, hogy Chagall éppen akkor New Yorkban tartózkodott, mivel a Lincoln Centerben ekkor került sor két leghíresebb képének bemutatására. Chagall természetesen - mikor tudomást szerzett a Niveaie-ben kiállított állítólagos képéről, iszonyúan feldühödött, hamisítványnak bélyegezte, és feljelentést tett a kerületi ügyészségen. Stein azonban akkorra már közel százezer dollárért Louis D. Cohennek el is adta a hamisítványt (ahogyan a milánói Galeria d'Arte Modernében mind a mai napig ki van állítva egy Stein-Chagall és egy Stein-Picasso). Jean-Pierre biztos volt abban, hogy amit Stein annak idején el tudott érni New Yorkban, majd Milánóban, azzal itt Londonban sem mond csődöt.

Stein ugyanis továbbra is festette az impresszionista festményeket, de most már a saját kézjegyével ellátva hozta őket forgalomba. Kivételes és elvitathatatlan képességeinek köszönhetően így is módosan megélt a munkáiból. Már több éve ismerte és igen nagyra tartotta Jean-Pierre-t, s amikor Jean-Pierre elmesélte neki a Metcalfe- és Prospecta Oil-históriát, belement, hogy 10 000 dollár ellenében egy „Van Goghot” produkáljon, s ezúttal a mester híres „Vincent” kézjegyével lássa el.

Jean-Pierre-nek nem volt nehéz kiderítenie, hogy melyik Van Gogh-képek tűntek el titokzatos körülmények között, s ezek közül egyet kellett Steinnek új életre keltenie. Azzal kezdte, hogy áttanulmányozta de la Faille Vincent Van Gogh munkássága című alapos, átfogó, minden apró részletre kiterjedő munkáját, s ennek alapján kiválasztott három olyan képet, amely a II. világháborút megelőzően a berlini Nemzeti Galériában volt kiállítva. A de la Faille-katalógusban a 485-ös sorszám alatt a Szerelmesek, a 628-as alatt a Búzamező, a 766. szám alatt pedig Daubignyék kertje szerepelt. Az utolsó kettőről biztosan lehetett tudni, hogy a berlini Nemzeti Galéria 1929-ben vásárolta meg őket, de a Szerelmeseket is akkoriban szerezhették be. A háború kezdetén mind a három kép nyomtalanul eltűnt.

Jean-Pierre ezután felvette a kapcsolatot Wormit professzorral a Preussischer Kulturbesitznél. Az eltűnt műkincsek felkutatása és azonosítása terén világhírnevet szerzett professzor a három közül egyet azonnal ki tudott zárni. A

Daubignyék kertje nem sokkal a háború után ismét felbukkant New Yorkban, Siegfried Kramarsky gyűjteményében. Hogy hogyan került oda, azt ma is homály fedi. Kramarsky később a képet eladta a tokiói Nichido Galériának, ahol jelenleg is megtekinthető. A professzor határozottan állította, hogy a másik két Van Gogh sorsára mind a mai napig nem derült fény.

Következő lépésként Jean-Pierre Madame Tellegen-Hoogendoorn-hoz fordult a holland Rijksbureau voor Kunsthistorische Dokumentatie-nél. Madame Tellegen elismerte Van Gogh-szakértőnek számított, és Jean-Pierre az ő szakavatott segítségével lassan, fokozatosan összerakta az eltűnt két festmény történetét. Más híres alkotásokkal egyetemben 1937-ben a nácik ezeket a képeket is leakasztották a Nemzeti Galéria falairól. A nemzetiszocialisták nyárspolgári művészetfelfogása által degenerált művészetnek bélyegzett képeket ezután Berlinben a Kopernickerstrasse egyik raktárában helyezték el. 1938 januárjában Hitler személyesen is ellátogatott ebbe a raktárba, s ezzel a képek hivatalosan is elkobzottak számítottak.

Hogy ezután mi történt a két Van Goghhel, azt már senki sem tudja. A nácik által elkobzott képek közül számosat Hermann Göring ügynöke, Joseph Angerer szépen, csendben, külföldön, a Führer által annyira áhított kemény valutáért eladott. Néhány festmény még feltűnt Luzernben, a Fischer Galériában 1939. június 30-án rendezett aukción, de a Kopernickerstrasse raktáraiban lévő művek többségét elégették, ellopták vagy ismeretlen helyre szállították.

Jean-Pierre-nek sikerült beszereznie a Szerelmesekről és a Búzamezőről egy-egy fekete-fehér fényképet, színes kép azonban - ha egyáltalán készült valaha - nem volt fellelhető. Jean-Pierre nagyon valószínűtlennek tartotta azt is, hogy az utoljára 1938-ban látott képekről valaha is készítettek volna színes reprodukciót, ezért úgy döntött, hogy a két kép valamelyikét fogja választani.

Méreteit tekintve a 76x91-es Szerelmesek volt a terjedelmesebb a két kép közül, és Van Gogh maga sem volt megelégedve vele. 1889 októberében legalábbis azt írja egy levelében, hogy ez az „utolsó, nagyon gyengén sikerült vászna”. Ráadásul fekete-fehér fénykép-reprodukción szinte kivehetetlen volt a háttér tónusa. Mellesleg már az is a másik kép, a Búzamező mellett szólt hogy az nagyon tetszett a művésznek is. 1889 szeptemberében festette, és azt írta róla, hogy „nagyon hajlok arra, hogy még egyszer megfessek ezt a képet az édesanyám számára”. És valóban festett is három nagyon hasonló témájú képet: az érett búzamezőről aratás idején. Közülük kettőről Jean-Pierre-nek sikerült színes diaposzítívokat beszereznie; egyiket a Louvre-ból, a másikat pedig a Rijksmuseumból, ahol a kép ki is van állítva. A két kép között gyakorlatilag az egyetlen különbség a nap állása és a fények játéka volt. Jean-Pierre így aztán lelki szemei előtt szinte már látta is, hogy milyenek lehettek a kép eredeti színei.

Stein egyetértett Jean-Pierre döntésével, s mielőtt leült volna dolgozni, hosszasan tanulmányozta a Búzamezőről készült fekete-fehér fotót, és a hasonló témájú két képről készített színes diaposzítívokat. Ezután keresett egy jelentéktelen, tizenkilencedik század végi francia festményt, gondosan eltávolította róla a festéket, s csupán a vászon hátoldalán hagyta meg a berlini

Nemzeti Galéria pecsétjét, mert ezt még ő sem tudta volna hihetően hamisítani. Bejelölte a vásznon a kép eredeti, 48,5x53 cm-es méreteit, s olyan festőszerszámokat szerzett be, amelyeket Van Gogh is használt. Hat hét elteltével kész volt a Búzamező. Stein lelakkozta, s négy napon keresztül 30 fokon szárította, hogy megfelelő korúnak látszék. Jean-Pierre szerzett egy nehéz aranyozása impresszionista keretet, s a kép ezek után már várta Harvey Metcalfe kritikus tekintetét.

Amikor Harvey meghallotta Robin félhangosan elsuttogott szavait, azonnal elhatározta, hogy bekukkant a Lamanns Galériába, ötlépésnyire járhatott az üzlettől, amikor először pillantotta meg a kirakatban a festményt. Nem akart hinni a szemének: minden kétséget kizáróan egy Van Gogh, még hozzá milyen csodálatos példány! Szinte futva tette meg a hátralévő utat a galériáig, ahol Jean-Pierre elmerülten beszélgetett Stephennel és James-szel. Semmi látható jelét nem adták annak, hogy észrevették volna a jelenlétét. Stephen pattogó torokhangon tárgyalt Jean-Pierre-rel.

- 170 000 guinea egy kicsit soknak tűnik, de meg kell adni, valóban nagyszerű alkotás. Biztos abban, hogy ez a kép tűnt el Berlinből 1937-ben?

- Az ember manapság soha semmiben sem lehet biztos, de ön is láthatja a kép hátán a berlini Nemzeti Galéria bélyegzőjét. A Bernheim Jeune tanúsítványa szerint 1927-ben adták el a németeknek. A kép története 1927-től visszafelé, egészen 1890-ig, amikor a mester megfestette, már nem kétséges. S azt is mindenesetre bizonyosan tudjuk, hogy a háború zűrzavarában tűnt el a múzeumból.

- Hogy sikerült a kép birtokába jutnia?

- Egy névtelenségét megőrizni kívánó brit arisztokrata magángyűjteményéből származik.

- Kitűnő - jegyezte meg Stephen. - Szeretném a képet délután négyig félretetetni, amikor is hozom a Dresdner Bank A. G.-hoz kiállított, 170 000 guinea-ról szóló csekket. Megfelel ez önnek?

- Természetesen, uram - válaszolta Jean-Pierre. - Rá is teszem az „Elkelt” címkét.

A legelegánsabb ruháját és puhakalapot viselő James szakértő képpel álldogált Stephen mögött.

- Valóban kiemelkedő munkája a mesternek - jegyezte meg kellemes, behízelgő stílusban.

- Igen. A Sotheby's-nél Julian Barronnak is megmutattam, és neki is nagyon tetszett.

James ezután a galéria hátsó traktusa felé indult s láthatóan nagyon élvezte a rá osztott szakértő műgyűjtő szerepét. A következő pillanatban egy Guardiannal a zakója zsebében Robin lépett be a galériába.

- Jó napot, Mr. Lamanns! A Sotheby's-nél olyan pletykák járnak, hogy van egy Van Goghja, amiről én mindig is azt hittem, hogy Oroszországban található. Szeretnék egy cikkecskét írni a holnapi számba a kép történetéről, és hogy miképpen került önhöz. Nincs ellene kifogása?

- Ó, nagyon kedves - válaszolta Jean-Pierre. - Éppen most tettem félre a képet Herr Drosser, a jeles német műkereskedő részére. 170 000 guinea-t fizetett érte.

- Nagyon is elfogadható ár - jegyezte meg szakértő ábrázattal James a terem végéből. - Szerintem ez a legjobb Van Gogh, amit Londonban valaha is láttam, és igazán sajnálom, hogy nem az én cégem fogja elárverezni, ön szerencsés ember, Mr. Drosser! Ha valaha mégis úgy dönt, hogy eladja, kérem, mindenképpen keressen meg - mondta, s átnyújtotta névjegykártyáját Stephennek, majd rámosolygott Jean-Pierre-re is.

Jean-Pierre árgus szemmel figyelte Jamest. Valóban kitűnő alakítást nyújtott. Robin közben úgy tett, mintha gyorsírással jegyzetelne a noteszébe, majd ismét Jean-Pierre-hez fordult.

- Nincs véletlenül fényképe a festményről?

- De van, természetesen van.

Jean-Pierre kihúzott egy fiókot, elővette a festményről készült színes fényképet egy hozzá csatolt ismertetővel együtt, és mindkettőt átadta Robinnek.

- Kérem, ügyeljen a Lamanns név helyesírására. Már nagyon elegendem van, hogy összekevernek a francia autóversennyel.

Stephenhez fordult.

- Bocsásson meg, hogy ennyire feltartottam, Herr Drosser. Hogyan kívánja elszállítani a képet?

- Holnap délelőtt küldje át a Dorchesterbe, a 120-as szobába.

- Feltétlenül meglesz, uram!

Stephen láthatóan távozni készült.

- Bocsásson meg, uram - szólalt meg Robin -, megtudhatnám, hogyan írja pontosan a nevét?

Stephen lebetűzte szerepe szerinti nevét.

- Megengedi, hogy cikkemben önt is megemlítsen?

- Természetesen. Nagyon elégedett vagyok a vásárlással. Jó napot, uraim!

Stephen elegáns főhajlítás kíséretében távozott. Kilépett a Bond Streetre, s Jean-Pierre, Robin és James legnagyobb megdöbbenésére Harvey is azonnal távozott. Jean-Pierre szinte lerogyott a nehéz, György korabeli mahagóniasztalra és kétségbeesetten bámult Robinra és Jamesre.

- Mindenható Isten! Megbukott az egész! Hathetes előkészület, háromnapos őrjítő idegfeszültség, és most csak úgy egyszerűen faképnél hagy bennünket! - bámult Jean-Pierre dühösen a szerencsétlen Búzamezőre.

- Stephen olyan meggyőzően játszott, hogy abszolút biztos voltam benne, hogy Harvey itt marad és alkudozni kezd. Ez vágna egybe a jellemével - utánozta James kifejezően Stephen mimikáját. - Soha nem engedné, hogy a festmény kikerüljön a karmai közül.

- Ki a fene találta ki ezt az egész őrült vállalkozást? - motyogta Robin.

- Stephen! - kiáltottak fel mindnyájan, s az ablakhoz rohantak.

- Milyen érdekes kis Henry Moore-vázlat - szólalt meg egy karcsúra fűzött középkorú hölgy, s kezét egy meztelen atléta bronzizmain nyugtatta. Míg ők

hárman saját bánatukkal voltak elfoglalva, a hölgy teljesen észrevétlenül lépett be a galériába. - Mennyit kér érte?

- Azonnal foglalkozom önnel is, asszonyom - szólt oda Jean-Pierre.

- A szentségit! Metcalfe nyilván Stephen nyomába szegődött. Próbálj vele kapcsolatot teremteni, Robin!

- Stephen! Hallasz? Bárhol is vagy, most ne nézz hátra! Szerintünk Harvey néhány méternyire a nyomodban jár.

- Hogy a fenébe volna néhány méterre mögöttem, amikor most ott kell lennie a galériában és alkudnia kell a képre. Mit szórakoztok velem?

- Harvey nem bír semmit a véletlenre. Ahogy kiléptél az üzletből, egyenesen utánaderedt, még mielőtt bármelyikünk is lepni tudott volna a terveknek megfelelően.

- Hát ez pompás! És akkor mi a fenét csináljak?

Jean-Pierre vette át az irányítást.

- Legjobb lesz, ha most egyenesen a Dorchesterbe mész, akkor kiderül, hogy valóban téged követett-e.

- De hát azt sem tudom, hogy hol van a Dorchester! - szólt bele kétségbeesetten Stephen a mikrofonba.

Ezúttal Robin sietett Stephen segítségére.

- Az első utcánál fordulj le jobbra. Az egyenesen kivezet a Burton Streetre. Menj tovább egyenesen, és akkor kiérsz a Berkeley Square-re. Egyelőre ennyi. És maradj továbbra is vonalban, de semmiképpen ne fordulj hátra, mert akkor sóbálvánnyá válsz!

- James - szólalt meg ismét Jean-Pierre, s gondolatai (életében nem először) ismét nagyobb sebességre kapcsoltak. - Ülj azonnal egy taxiba, rohanj a Dorchesterbe és Drosser nevére vedd ki a 120-as szobát. Valahogy add át a kulcsot Stephennek, de aztán rögtön tűnj el. Stephen, vonalban vagy még?

- Igen.

- Hallottad, amit mondtam?

- Igen. Mondd meg Jamesnek, hogy ha a 120-as foglalt, akkor a 119-es vagy a 121-es szobát vegye ki.

- Rendben - válaszolta Jean-Pierre.

- James, indulj azonnal!

James sietős léptekkel hagyta el a galériát, s amit egyébként soha életében meg nem tett volna, beugrott egy hölgy előtt az éppen leintett taxiba.

- A Dorchesterbe - lihegte. - De olyan gyorsan, ahogy csak tud.

A taxi nekiiramodott.

- Stephen! James már elindult, én pedig Harvey után küldöm Robint, hogy állandóan tájékoztasson Harvey mozgásáról. Én maradok és vonalban leszek. Egyébként minden rendben van?

- Egy frászt - válaszolta Stephen. - Legjobb lesz, ha máris elkezdesz imádkozni. Kiértem a Berkeley Streetre. Most hogyan tovább?

- Menj át a parkon, és indulj el lefelé a Hill Streeten!

Robin is kilépett a galéria ajtaján, és futólépésben tette meg az utat a Burton Streetig. Sikerült mintegy negyvenméternyire megközelítenie Harveyt.

- Nos, uram, tehát mennyit kér a Henry Moore-vázlatért? - szólalt meg a fűzőbe préselt hölgy.

- Bassza meg a Henry Moore-ját - válaszolta Jean-Pierre anélkül, hogy tekintetét felemelte volna.

- De fiatalember! Velem még soha nem merészeltek így...

Ám ekkorra Jean-Pierre már elért a mosdóig, és behúzta maga mögött az ajtót.

Harvey megegyezik Herr Drosserrel

- Most haladsz át a South Audley Streeten, innen térj rá a Deanery Streetre. Tarts továbbra is egyenesen, ne fordulj se jobbra, se balra, s ami a legfontosabb, semmilyen körülmények között ne nézz hátra. Harvey negyvenméternyire halad mögötted, én pedig szintén negyvenméternyire vagyok tőle - közölte Robin, miközben a járókelők álmélkodva néztek az aprócska szerkezetbe beszélő fiatalemberre.

- A 120-as szoba szabad?

- Igen, uram. De éppen ma reggel távozott a vendég, és nem tudom, hogy sikerült-e azóta ismét rendbe tenni. Azt hiszem, a szobalány még éppen a szobát takarítja. Meg kell néznem, uram - közölte a recepcióban álló, magas, zsakettes férfiú, akiben James, az öltözéke alapján, a földszinti részleg vezetőjét sejtette, és ez némi bátorsággal töltötte el a következő pillanatban elkerülhetetlennek látszó hazugsága eredményét illetően.

- Ó, emiatt ne nyugtalankodjon - szólalt meg James olyan németes kiejtéssel, hogy még Stephent is felülmúlta. - Mindig ezt a szobát szoktam kérni. Most is szeretnék ragaszkodni hozzá. Csak egy éjszakáról van szó. A név: Drosser... Herr... hm... Helmut Drosser - mondta el egy szuszra, s egy egy-fontos bankjegyet csúsztatott át a pulton.

- Feltétlenül meglesz, uram!

- Ez most itt a Park Lane, Stephen. Nézz jobbra. Pontosan előtted a sarkon áll egy nagy szálloda. Az a Dorchester. Menj fel a lépcsőn, kerüld meg azt a nagydarab, zöld kabátos embert, s ha átmész a forgóajtón, akkor jobb kézről azonnal meglátod a recepciót. Jamesnek már ott kell várnia rád.

Robin hálás volt a sorsnak, hogy a Királyi Orvostudományi Társulat éves bankettjét az elmúlt évben éppen a Dorchesterben rendezték meg.

- Hol van Harvey? - érdeklődött Stephen remegő hangon.

- Már csak harmincméternyire tőled.

Stephen felgyorsította lépteit, szinte futva tette meg az utat felfelé a Dorchester bejáratához vezető lépcsősoron, és olyan lendülettel lépett be a

forgóajtón, hogy a kifelé igyekvőket egyszerűen kipenderítette az utcára. Szerencsére azonnal megpillantotta a kulccsal készenlétben álló Jamest.

- A lift arrafelé van - mutatta James az utat. - A szálloda egyik legdrágább lakosztályát sikerült választanod.

Stephen a James által mutatott irányba fordult, majd visszanézett, de James már loholt is az Amerika Bár felé, hogy látótávolságon kívül kerüljön, mire Harvey megérkezik. Az első emeleten Stephen kilépett a liftből, és akkor vette észre, hogy a Dorchester, ahol még sohasem járt, ugyanolyan hagyományos stílusban épült, mint a Claridge's. Az arannyal szegélyezett, royalkék, süppedő szőnyeg egyenesen egy nagyszerűen kialakított, közvetlenül a Hyde Parkra néző lakosztályhoz vezette. Lerogyott egy fotelbe és fogalma sem volt, hogy most mi fog történni. A haditerv kitűnő volt, csakhoggy eddig semmi sem zajlott a terveknek megfelelően.

Miközben Jean-Pierre a galériában várakozott, James az Amerika Bárban üldögélt, Robin pedig a Barclays Bank környékén, a Park Lane-en lódörgött, alig negyvenméternyire a Dorchester falaitól, Harvey megállt a Dorchester recepciójánál.

- Lakik önöknél egy bizonyos Mr. Drosser? Ha igen, akkor valószínűleg a 120-asban van - mordult a portásra.

A portás belepillantott a vendégkönyvbe.

- Igen, uram. Várja önt?

- Nem, de szeretnék néhány szót váltani vele telefonon.

- Természetesen semmi akadálya, uram. Szíveskedjék baloldalt a boltív alatt átmenni, s onnan azonnal tud telefonálni.

Harvey az útmutatásnak megfelelően áthaladt a boltív alatt.

- A 120-as szobát kérem - szólt oda a Dorchester hagyományos zöld egyenruháját viselő, aranytampaszos telefonkezelőnek.

- Az egyes számú fülkébe szíveskedjék fáradni, uram!

- Mr. Drosser?

- Az beszél - szólt bele a kagylóba Stephen, s nem kis erőfeszítésébe került, hogy ismét magára erőltesse a német akcentust.

- A nevem Harvey Metcalfe. Érdeklődöm, hogy felmehetnék-e néhány percre? Szeretnék önnel szót váltani azzal a Van Goghgal kapcsolatosan, melyet ma délelőtt vásárolt.

- Nos, az idő nem a legalkalmasabb... Éppen le akartam zuhanyozni, hogy még idejében elérjek egy hivatalos ebédre...

- Az egész nem tart tovább néhány percnél.

Mielőtt Stephen válaszolhatott volna, kattant a telefon, és megszakadt a vonal. Néhány perc elteltével már kopogtak is az ajtón. Stephen lába megremegett. Idegesen nyitott ajtót. Közben magára kapta a Dorchester fehér fürdőköpenyét, barna haját pedig a szokásosnál is jobban összekócolta. Ennél többet ilyen rövid idő alatt nem tehetett annak érdekében, hogy némileg

megváltoztassa külsejét, hiszen az eredeti terv szerint nem lett volna szabad személyesen is találkozni Harveyvel.

- Ne haragudjon, hogy így magára török, Mr. Drosser, de feltétlenül és azonnal találkoznom kellett önnel. Tudom, hogy éppen most vásárolt meg egy Van Goghot a Lamanns Galériában, és mivel ön kereskedő, abban bíztam, hogy gyors profit ellenében esetleg hajlandó megválni tőle.

- Nem, nem, köszönöm - válaszolt Stephen, és hosszú idő óta most először érzett megkönnyebbülést. - Már nagyon régóta szerettem volna egy Van Goghot a müncheni galériámba. Nagyon sajnálom, Mr. Metcalfe, a Van Gogh nem eladó.

- Ide figyeljen! Maga 170 000 guinea-t fizetett a képért. Mennyi az dollárban? Stephen kis szünetet tartott.

- Úgy 435 000 dollár körül lehet.

- Adok még magának 15 000 dollárt, ha a képet átengedi nekem. Csupán annyit kell tennie, hogy felhívja a galériát és közli, hogy a kép most már az enyém, és a számlát is én fizetem.

Stephen szó nélkül végighallgatta, és még mindig nem tudta biztosan, hogyan kell viselkednie ebben a helyzetben. Nem szeretne volna semmiképpen sem veszélyeztetni a terv sikerét.

Gondolkodj úgy, mint Harvey Metcalfe! - figyelmeztette magát.

- 20 000 dollár, és akkor áll az üzlet.

Harvey habozni látszott. Stephen lába ismét remegni kezdett.

- Rendben - szólalt meg végre Harvey. - Hívja fel azonnal a galériát.

Stephen felvette a telefonkagylót.

- Kérem, kapcsolja nekem a Lamanns Galériát a Bond Streeten. Amilyen gyorsan csak lehetséges, mert egy fontos ebédre kell sietnem.

Néhány perc elteltével csörgött a telefon.

- Lamanns Galéria.

- Mr. Lamannsszal szeretnék beszélni.

-Végre, Stephen! Mi a franc történik már ott nálatok?

- Ó, Mr. Lamanns, itt Herr Drosser beszél. Biztosan emlékszik, ma délelőtt jártam önnél.

- Persze hogy emlékszem, te örült! Mi az ördög van veled, Stephen? Nem ismersz még, én vagyok, Jean-Pierre.

- Éppen Mr. Metcalfe van nálam...

- Jézusom! Ne haragudj, Stephen, álmodni sem mertem...

- Néhány perc múlva majd önt is fel fogja keresni.

Stephen Harveyre pillantott, aki jóváhagyóan bólogatott.

- Szíveskedjen átadni neki azt a Van Goghot, amelyet ma délelőtt öntől vásároltam. Mr. Metcalfe pedig ott nyomban át is adja önnek a 170 000 guinea-ról szóló csekket.

- A tragédiából győzelem - jegyezte meg Jean-Pierre nyugodt hangon.

- A magam részéről rendkívül fájlalom, hogy nem lehetek a kép boldog tulajdonosa, de - ahogy az amerikaiak mondják - kaptam egy ajánlatot, amit nem

lehet visszautasítani. Köszönöm a szíves közreműködését - zárta le Stephen a beszélgetést.

Harvey közben kiállította a készpénzre beváltható 20 000 dolláros csekket.

- Köszönöm, Mr. Drosser. Igazán nagyon boldoggá tett.

- Magam se panaszkodhatom - válaszolta Stephen őszintén.

Kikísérte Harveyt az ajtóig, s ott melegen kezet ráztak.

-Viszontlátásra, uram!

-Viszontlátásra, Mr. Metcalfe!

Stephen becsukta az ajtót látogatója mögött, odatántorgott a fotelhez, belerogyott, és ahhoz is túlságosan gyengének érezte magát, hogy megmoccanjon.

Robin és James látta, hogy Harvey elhagyja a Dorchestert. Robin követte a galéria felé vezető úton, miközben reményei lépésről lépésre gyarapodtak. James lifttel felment az első emeletre, és futólépésben indult a 120-as szoba felé. Dörömbölni kezdett a lakosztály ajtaján. Stephen felugrott a hirtelen zajra. Úgy érezte, hogy menten összeesik, ha ismét szemtől szemben kell találkoznia Harveyvel. Kinyitotta az ajtót.

- James, te vagy az? Mondd le azonnal a szobát, fizess ki egy éjszakát, aztán gyere utánam a koktélbárba.

- Miért? Minek?

- Megiszunk egy üveg 64-es Krug Privée Cuvée-t.

Az első megvolt, jöhet a második.

11.

A vetkőztetési próba

Jean-Pierre érkezett utolsónak Lord Brigsley King's Road-i lakására. Úgy érezte, joga van az ünnepélyes belépőre.

Harvey csekkét már beváltotta, s a Lamanns Galéria egyenlege jelen pillanatban 447 560 dolláros pozitívumot mutatott. A festmény már Harvey birtokában volt, s a világ sem dőlt össze. Jean-Pierre a két hónapos ügyeskedés eredményeképpen több haszonra tett szert, mint tíz év becsületes kereskedelemmel.

A társaság másik három tagja olyan ovációval fogadta, ami rendszerint csak a sportvilág királyainak jár ki, s ebből az alkalomból fel is bontották James utolsó üveg 1959-es Veuve Clicquot-ját.

- Szerencsénk volt, hogy így túlestünk rajta - jelentette ki Robin.

- Egyáltalán nem volt szerencsénk - válaszolta Stephen. - Csupán a nagy idegfeszültségben nem veszítettük el a fejünket, s egy dolgot megtanultunk ebből a kis epizódból, nevezetesen azt, hogy Harvey a mérkőzés kellős közepén is képes megváltoztatni a játékszabályokat.

- Majdnem megváltoztatta a játékot is, Stephen.

IPM 1989/9 – JEFFREY ARCHER – SE TÖBB, SE KEVESEBB

- Pontosan így van. Ezért állandóan számolnunk kell azzal, hogy bármikor megbukhatunk, ha nem alakulnak ilyen szerencsésen a dolgok, és nem is egyszer, hanem egymás után négy alkalommal. Nem szabad lebecsülnünk ellenfelünket, csupán azért, mert megnyertük az első menetet.

- Ugyan, engedj már ki egy kicsit, professzorom - szólalt meg James.

- Ezzel majd a vacsora után is foglalkozhatunk. Anne külön azért volt itt, hogy lazacpástétomot készítsen nekünk, s az nem esik jól a Harvey Metcalfe-körítéssel.

- Mikor láthatom végre az angyali teremtetést? - érdeklődött Jean-Pierre.

- Amikor az egésznek vége lesz.

- Ne vedd feleségül, James! Ez a lány csak a pénzünket akarja!

Mindnyájan felszabadultan nevettek. James remélte, hogy eljön még a nap, amikor elmondhatja, hogy a lány mindvégig tudott az egészről. Két üveg 1970-es Echezaux kíséretében asztalra került az étel is. Jean-Pierre elismerően szagolt bele a mártásba.

- Ha jobban meggondoljuk a dolgot, akkor bizony a házasság lehetőségét is komolyan számításba kell vened, feltéve, ha legalább feleannyira tüzes szerető, mint amilyen ételművész.

- Az előbbit te sohasem fogod megtudni, Jean-Pierre. Elégedj meg annyival, hogy a francia mártását csodálad.

- Ma délelőtt nagyszerű voltál. James - jegyezte meg Stephen, hogy elterelje a beszélgetést Jean-Pierre kedvenc témájáról. - Neked valóban a színpadon lenne a helyed. A brit arisztokrácia képviselőjeként így csupán elvesztegeted a tehetségedet.

- Én mindig is színész akartam lenni, de az öregem nagyon ellenzi. Aki pedig egy hatalmas örökség árnyékában lebzsel, kénytelen a vele szemben támasztott igények szerint élni.

- Nem játszhatna el Monte-Carlóban James mind a négy szerepet? -vetette fel Robin.

Monte-Carlo említése egyszerre kijózanított mindenkit.

- Vissza a munkához - szólt határozottan Stephen. - Eddig összesen 447 560 dollárt vételeztünk be. A festménnyel kapcsolatos költségek és a váratlan dorchesterbeli szobafoglalás összesen 11 142 dollár. Ezek szerint Metcalfe még 563 582 dollárunkkal tartozik. Arra gondolatok, amit elvesztettünk, és ne arra, amit már visszaszereztünk. Most pedig térjünk rá a monte-carlói akcióra, amelynek sikere a másodpercre pontos időzítésen és azon múlik, hogy több órán keresztül milyen sikerrel tudjuk játszani a szerepünkét Robin majd megismertet bennünket a részletekkel.

Robin elővette aktatáskájából a zöld dossziét, és néhány pillanatig a jegyzeteit tanulmányozta.

- Jean-Pierre, neked a mai naptól növesztened kell a szakálladat, hogy három hét múlva felismerhetetlen legyél. A hajadat is rövidebbre kell vágatnod - folytatta

Robin, és a legcsekélyebb figyelemre sem méltatta Jean-Pierre tiltakozó grimaszait. - Hát bizony, nagyon visszataszító leszel.

- Ez képtelenség - méltatlankodott Jean-Pierre.

- Hogy állsz a baccarat-val és a blackjackkel? - torkolta le Robin.

- Beleértve a Claremontba és az Aranyrögbe szóló tagsági díjamat, öt hét alatt 37 dollárt veszítettem.

- Ezt majd hozzácsapjuk a költségekhez - jelentette ki Stephen. - Ezzel a számla máris 563 619 dollárra növekedett.

A többiek felnevettek. Csupán Stephen maradt mozdulatlan. A végletekig józan tudott maradni.

- James, hogy állsz a mikrobuszvezetéssel?

- A St. Thomastól tizennégy perc alatt el tudok érni a Harley Streetre. A megadott távot Monte-Carlóban tizenegy perc alatt meg tudom majd tenni, de ehhez még egy kis helyszíni gyakorlásra is szükségem lesz. Hogy mást ne is említsek, meg kell tanulnom vezetni az út ellenkező oldalán is.

- Furcsa, hogy a világon mindenütt „az út ellenkező oldalán” vezetnek, kizárólag a britek „helyes oldalon”, legalábbis szerinted - jegyezte meg Jean-Pierre.

James rá sem hederített a megjegyzésre.

- Nem ismerem még kellő biztonsággal a kontinentális útjelzéseket sem.

- Ezek pedig pontosan benne vannak abban a Michelin-féle útikönyvben, melyet a dossziéd kiegészítéséül átadtam neked.

- Ezt én is tudom, de mégis nagyobb biztonságban érzem majd magam, ha valóban levezetem azt a távolságot, és nem csupán a térképet nézegetem. Monacóban meglehetősen sok az egyirányú utca, és nem szeretném, ha éppen akkor állítanának le, amikor Metcalfe eszméletlenül fekszik a kocsiban.

- Ne nyugtalankodj! Bőven lesz időd, ha már ön vagyunk. Így tehát most már csak Stephen van hátra, aki a legjobb úton jár, hogy tehetséges orvostanhallgató váljon belőle. Az eddig megszerzett ismeretekkel, remélem, már biztosan fogsz bánni!

- Legalább olyan biztosan, mint amilyen a te amerikai akcentusod, Robin. Mindenesetre bízom benne, hogy legközelebbi találkozásunkkor Harvey Metcalfe nem lesz abban az állapotban, hogy ilyen apróságok nyugtalanítsák.

- Ne aggódj, Stephen! Hidd el, hogy azt sem fogja tudni, ki vagy, még akkor sem, ha két Van Gogh-gal a hónod alatt Herr Drosserként mutatkozol be.

Robin körbeadta a Harley Streeten és a St. Thomasban tervezett utolsó gyakorlat menetrendjét, majd ismét a zöld dossziét kezdte tanulmányozni.

- Négy szobát foglaltam le különböző emeleteken, az Hotel de Parisban, és még egyszer pontosan tisztáztam mindent a Princesse Grace Központi Kórházzal. A hotel egyike a világ legjobb szállodáinak - ennek megfelelőek az árai is -, de onnan kényelmesen elérhető a Casino. Hétfőn repülünk el Nizzába, egy nappal később, mint ahogy Harvey-nek meg kell érkeznie a jachtjára.

- És mit csinálunk majd a hátralévő időben? - érdeklődött James ártatlan képpel.

Stephen ismét átvette a beszélgetés irányítását.

- Oda-vissza, előlről-hátulról átismételjük a forgatókönyvet, pénteken pedig kosztümös főpróbát tartunk. Számodra, James, az a legfontosabb tennivaló, hogy szedd össze magad, és mindig szólj, hogy most éppen mit akarsz csinálni.

James ismét mogorva hallgatásba süllyedt.

Stephen gyors mozdulattal csukta össze a dossziéját.

- Úgy tűnik, hogy mára végeztünk.

- Várj egy kicsit, Stephen - szólalt meg Robin. - Hadd vetköztessünk le még egyszer. Szeretnék biztos lenni benne, hogy valóban másodpercek alatt sikerül. Stephen enyhe kelletlenséggel feküdt le a szoba közepére, majd James és Jean-Pierre gyors és szakavatott mozdulatokkal megszabadította összes ruhadarájától.

- Nyolcvanhét másodperc. Kitűnő! - nézett le Robin Stephenre, akinek most minden öltözéke a karórája volt. - Az ördögbe is, hogy eltelt az idő! Nekem már Newburyben kellene lennem. A feleségem még azt hiszi, hogy szeretőt tartok, pedig közületek valahogy egyikhez sincs gusztusom.

Stephen gyorsan magára kapta ruháit, a többiek pedig a távozáshoz készülődtek. Néhány perccel később James az ajtóban állva figyelte, ahogy a társaság tagjai egymás után távoztak. Amikor végre Stephen is eltűnt a szeme elől, elindult lefelé, a konyha irányába.

- Hallottad?

- Igen, drágám! Mindnyájan nagyon kedvesek, és nagyon is megérttem őket, hogy olyan csípősek veled szemben. Mindannyian nagy szakértelemmel és odaadással kezelik ezt a vállalkozást. Te látszol közöttük az egyedüli amatőrnek. Valamit ki kell találnunk, hogy fel tudj zárkózni hozzájuk. Még több mint egy hetünk van Mr. Metcalfe Monte-Carlóba érkezéséig, s ezt az időt nagyon okosan kellene kihasználnunk.

- Nos, legalább ma este érezzük jól magunkat - könyörgött James. - A ma délelőtti győzelmet hozott.

- Igen, de nem a te győzelmedet. Holnap munkához látunk!

12.

Nixon elnök háziorvosa

- Kérjük a Nizzába induló 017-es járat utasait, hogy fáradjanak a hetes számú kijáráthoz - recsegte a hangosbemondó a Heathrow 1. számú termináljában.

- Ez a mienk - szólalt meg Stephen.

Mind a négyen felmentek a mozgólépcsőn az első emeletre, s elindultak a folyosón. Miután megnézték, hogy nincs-e náluk pisztoly, bomba, vagy olyasmi, amit általában a terroristáknál keresni szoktak, beszálltak a gépbe.

Külön, egymástól tisztos távolságban foglaltak helyet, egyetlen szót sem váltottak, egyetlen pillantással sem árulták el, hogy egymáshoz tartoznak. Stephen jó előre figyelmeztette őket, hogy a járaton könnyen akadhatnak olyanok

is, akik Harvey baráti köréhez tartoznak, s ezért mindegyiküknek úgy kell viselkednie, hogy ne keltsék a legkisebb gyanút sem.

James szórakozottan bámulta a felhőtlen kék eget. Gondolatai elkalandoztak. Anne-nel valóban elolvastak minden kezük ügyébe akadó könyvet, ami lopott pénzekről vagy sikeres sikkasztásokról szólt, de semmit sem találtak, ami esetleg ötletet adhatott volna. Még Stephent is - miközben anyaszült meztelenül feküdt gyakorlatozás közben a St. Thomas kórházban - az a gondolat nyomasztotta, hogyan találhatna ki valami épkezléb tervet James számára.

A Trident 13.40-kor ért földet a nizzai repülőtéren, ahonnan vonattal mindössze húsz perc volt Monte-Carlo. Külön-külön tették meg az utat a Place du Casinón lévő elegáns Hotel de Paris-ig. Este hét órakor mindnyájan a 217-es szobában voltak.

- Mindenki elhelyezkedett? - kérdezte Robin.

Mindhárman bólintottak.

- Akkor eddig minden a legnagyobb rendben van - folytatta Robin. - Most pedig még egyszer fussunk végig az események időzítésén. Jean-Pierre, te ma este elmész a Casinóba, és játszol néhány parti baccarat-t és blackjacket. Próbálj hozzászokni a helyhez, és ismerd ki a dörgést. Különösen figyelj arra, hogy a játékszabályok miben különböznek a claremontiaktól, és semmilyen körülmények között se szólalj meg angolul. Látsz valami problémát ezzel kapcsolatban?

- Nem, szó sincs róla, Robin. Akár azonnal indulhatok is, és megkezdhetem a próbát.

- Ne veszíts sokat a pénzünkből - figyelmeztette Stephen.

A szakállasan, szmokingban díszelgő Jean-Pierre csak egy grimasszal válaszolt. Kisurrant a szobából, elsuhant a liftajtó előtt, és a lépcsőn ment le a földszintre. A szállodától csupán néhány percnnyire volt a híres Casino. Robin folytatta a mondókáját.

- James, te ülj taxiba a Casinónál, és vitesd magad a kórházhoz. Ha megérkeztél, ne engedd elmenni a taxit, majd valamilyen ürüggyel hozasd vissza magad a Casinóhoz. A taxisok általában a legrövidebb utat választják, de hogy biztos lehess a dolгодban, mondd meg a sofőrnek, sürgős dolгод van. Így megtudhatjuk, hogy melyik útvonal a legmegfelelőbb. Ha visszaértél a Casinóhoz, akkor a kórházig és onnan vissza most már gyalog járd be az utat. Így nagyjából fölmérhetjük, hogy mennyi időt vesz igénybe. Ha ezzel is megvagy, akkor ugyanezt csináld végig a kórház és Harvey jachtja között. A Casinóba ne gyere be, és a jachthoz se közelíts látótávolságon belül. Ha ugyanis most észrevesznek, akkor később felismerhetnek.

- És hogy fogok eligazodni a Casinóban az akció éjszakáján?

- Jean-Pierre majd gondoskodik erről. Ő fog várni a bejáratnál, mert Stephen nem mehet el Harvey mellől. Nem hinném, hogy megfizettetik veled a tizenkét frankos belépődíjat, amikor majd fehér köpenyben, hordággal megjelenysz, de mindenesetre legyen nálad valami aprópénz. Ha kész vagy a mai teendőiddel, menj vissza a szobádba, és ki ne mozdulj holnap délelőtt 11-ig. Akkor újra találkozunk. Stephennel együtt én is elmegyek a kórházba, hogy ellenőrizzem,

minden rendben van-e, amit Londonból megszerveztem. Ha közben bárhol összeakadnánk, nem szabad bennünket felismerned.

Amikorra James elhagyta a szobát, Jean-Pierre már meg is érkezett a Casinóba. A Casino Monte-Carlo szívében van, gyönyörű, csodálatos parkokkal övezett, tengerre néző helyen. Az épület többszárnyú, közülük a legrégebbieket Charles Garnier, a párizsi opera tervezője építette. Az épülethez 1910-ben csatolták hozzá a játéktermet, amely egy átriumon keresztül kapcsolódik a Salle Garnier-hez, ahol opera- és balettelőadásokat szoktak tartani. Jean-Pierre felsétált a bejáráshoz vezető márvány lépcsősoron és lefizette a 12 frankját.

A hatalmas játékterem a századvégi Európa dekadenciáját és pompáját idézték. A súlyos, vörös függönyök, a szobrok, festmények és a tapéták szinte fejedelmi pompát árasztottak. A falon függő képek pedig olyan benyomást keltenek az emberben, mintha egy angliai vidéki kastélyban járna, ahol a lakók máig is őseik portréival büszkélkednek. Jean-Pierre azonnal látta, hogy a lehető legnemzetközibb társaságba cseppent. A rulettkeréknél arabok és zsidók játszottak egy asztalnál, s olyan könnyedséggel csevegtek egymással, amit bizvást megirigyelhetnének az ENSZ béketervek fölött izzadó diplomatái. Jean-Pierre teljesen felszabadultnak érezte magát a gazdagságnak ebben a valószínűtlen világában. Robin kitűnően kiismerte a természetét, s ezért olyan szerepet osztott rá, amelyet tökéletes sikerrel tud majd eljátszani. Jean-Pierre több mint három órát töltött a Casino felépítésének alapos megismerésével. Bejárta a bárakat és éttermeket, megismerkedett a be- és kijáratokkal és a nyilvános telefonkészülékek elhelyezkedésével.

Ezután magára a játékteremre fordította minden figyelmét. Kiderítette, hogy a Salon Privés-ben délután háromkor és este 11-kor játszanak baccarat-t, és Pierre Cattalanótól, a Casino sajtófőnökétől még azt is sikerült megtudnia, hogy Harvey Metcalfe melyik különteremben szeret játszani. A Salon des Amériques-ben naponta délelőtt 11-től játsszák a blackjacket. Informátora azt is elmondta Jean-Pierre-nek, hogy a három asztal közül Harvey többnyire a 2. számú asztalnál játszik, és a 3. számú helyet kedveli. Jean-Pierre játszott néhány parti blackjacket és baccarat-t, hogy megtudja, vannak-e eltérések a Claremontban megismert szabályoktól. Gyakorlatilag minden ugyanolyan volt, hiszen a Claremontban még mindig a francia szabályok szerint folyik a játék.

Harvey Metcalfe valamivel 11 után érkezett nagy garral a Casinóhoz, s útját a baccarat-asztalig végig elszórt szivarhamu jelezte. A bárban észrevétlenségbe burkolózó Jean-Pierre jól megfigyelhette, hogy a főkrupié, miután Harveyt udvariasan a lefoglalt helyéhez vezette, átment a Salon des Amériques-be, és diszkréten egy „Foglalt” feliratú táblácskát rakott az egyik székre. Nyilvánvaló volt, hogy Harvey ezen a helyen is megbecsült vendégnek számított.

Az igazgatóság legalább olyan jól tudta, hogy Harvey melyik játékokat kedveli, mint maga Jean-Pierre. 11.27-kor Jean-Pierre nyugodt léptekkel kísétalt a Casinóból, és visszatért szállodai szobájába. Másnap délelőtt tizenegy óráig nem nyúlt telefonhoz, és a szobapincér szolgálatait sem vette igénybe. James estéje is simán, minden komplikáció nélkül telt el. A taxis egyszerűen csodálatos volt. A

„sürgős” szó egyenesen egy Watter Mittyt hozott ki belőle, s úgy száguldott végig Monte-Carlón, mintha a versenypályán lenne. Mikor James 8 perc és 44 másodperc elteltével megérkezett a kórházhoz, valóban egy kicsit felkavarodott a gyomra, és még jót is tett neki a néhány perces pihenés a betegbejárónál, mielőtt újra visszaült volna a kocsiba.

- Vissza a Casinóba... de most már mehetünk egy kicsit lassabban is - adta ki az utasítást a sofőrnek.

A visszafelé vezető út, végig a Rue Grimaldin, ezúttal valamivel több, mint tizenegy percet vett igénybe. Mindezek alapján James úgy döntött, hogy a maga részéről megpróbálja valahol a kettő között megtenni a távot - mondjuk, úgy tíz perc alatt. Kifizette a taxist, és hozzálátott a további utasítások végrehajtásához.

A séta a kórházig és vissza valamivel több, mint egy órát vett igénybe. Az éjszakai szellő lágyan simogatta végig az arcát, az utcát megtöltötték a vidáman szórakozó emberek. A turizmus ma is az egyik legjelentősebb bevételi forrása a hercegségnek, és a monégasque-ok ma is nagyon komolyan gondoskodnak arról, hogy látogatóik jól érezzék magukat. James útja megszámlálhatatlan kis nyitott étterem és szuvenírbolt mellett vezetett el. Itt mindenféle, meglehetősen drága apróságokat árultak, melyeket néhány napon belül garantáltan elfelejtenek vagy elveszítenek a megajándékozottak. Vakációzók zajos csoportjai népesítették be a járdákat, miközben - a bábeli hangzavar érthetetlen kórusától kísérve - gondolatai Anne felé szálltak. Visszaérve a Casinóhoz, James megint taxiba szállt, s kiment a kikötőbe, hogy megkeresse Harvey jachtját, a Messenger Boyt, majd onnan taxival a kórházba indult. Amikor ezzel is végzett, ismét sétálva tette meg ezt az utat is, majd Jean-Pierre-hez hasonlóan már éjfél előtt visszatért szállodai szobájába. Feladatának első részét már végrehajtotta. Robinnak és Stephennek a szállodától a kórházig vezető gyalogos séta több mint negyven percet vette igénybe. A kórházba érkezve Robin magabiztosan lépett a pulthoz, hogy megérdeklődjön, beszélhetne-e az ügyeletes főorvossal.

- Már az éjszakai ügyeletes főorvos van szolgálatban - közölte a frissen keményített fehérségben pompázó francia hölgy. - Kit jelenthetek be?

A hölgy angol kiejtése tökéletes volt, s bár beszéd közben elkövetett apróbb hibákat, mindketten el tudták fojtani az ajkukra készülődő mosolyt.

- Doktor Wiley Barkert, a Californiai Egyetemről.

Robin ezután már csak azért imádkozott, nehogy a francia főorvos véletlenül személyesen is ismerje Wiley Barkert, Nixon elnök háziorvosát, a világ talán egyik leghíresebb sebészét. (Annyit Robin tudott, hogy Barker jelenleg ausztráliai előadó körúton van a nagyobb egyetemeken.)

- Bon soir, doktor Barker. Doktor Bartise, szolgálatára. Látogatása nagy megtiszteltetés szerény kórházunk számára - kezdte udvariaskodva a főorvos, de Robin frissen beszerzett amerikai akcentusa azonnal megszakított mindennemű francia nyelvű társalgást.

- Szeretném megnézni a műtő berendezését - közölte Robin -, és még egyszer lefixálni, hogy holnap este 11-től hajnali négyig a rendelkezésemre áll, s ugyanígy az elkövetkező öt nap során is.

- Minden a legnagyobb rendben lesz, doktor Barker - bólogatott a főorvos egy vastag könyvbe pillantva. - A műtő a szomszédos folyosó mellen található. Kérem, szíveskedjék utánam fáradni.

A műtő gyakorlatilag alig különbözött attól, amelyben a St. Thomas kórházban gyakoroltak. A két egymásba nyíló szobát gumírozott lengőajtó választotta el egymástól. Maga a műtő kitűnően fel volt szerelve, és Robin bólintásából Stephen megértette, hogy minden szükséges eszköz a rendelkezésre áll. Robinnak nagyon tetszett minden. Bár a kórház csupán 200 ágyas volt, a műtő megfelelt a legkényesebb igényeknek is. De ez várható is volt, hiszen itt a páciensek is a világ leggazdagabb emberei közül kerültek ki.

- Kívánja az altatóorvos vagy az ápolószemélyzet közreműködését, doktor Barker?

- Nem - válaszolta Robin. - Velem van a saját altatóorvosom és az asszisztencia is, és csupán az lenne a kérésem, hogy minden este készítsék elő a hasműtéthez szükséges műszereket. Ezzel együtt azt hiszem, hogy egy órával az esetleges műtét kezdete előtt már értesíteni tudom önöket.

- Ó, az éppen elegendő lesz. Valami más óhaja van még, uram?

- Igen. Az a mentőautó, amit szintén kértem. Holnap 12 órára fel tudják készíteni?

- Természetesen, doktor Barker. A kocsit ott fog állni a kórház mögötti kis parkolóban. A sofőrjük a portán veheti át a kulcsokat.

- Tudna ajánlani valamilyen ügynökséget, ahonnan egy tapasztalt ápolónőt kérhetnék a műtét utáni időszakra?

- Ó, hogyne. A Nizzai Auxiliaire Medical kész örömmel a rendelkezésére áll, természetesen megfelelő díjazás ellenében.

- Ez teljesen természetes - válaszolta Robin. - Most már csak azt szeretném megkérdezni, hogy a költségekre átutalt összeg megérkezett-e?

- Igen, doktor Barker. Múlt csütörtökön megérkezett Kaliforniából a hétezer dolláros csekk.

- Köszönjük a szíves segítségét, monsieur Bartise. Nagyon lekötelez bennünket. Bizonyára megérti, hogy nem tudom biztosra megmondani, melyik éjszaka fogom behozni páciensemét. Nagyon beteg ember, de ezt nem tudja, s nekem még fel kell készítenem az operációra.

- Természetesen, mon cher Docteur.

- Végül, nagyon lekötelezne, ha minél kevesebb embernek említené, hogy jelenleg Monte-Carlóban tartózkodom. A munka mellett szeretném élvezni egy kicsit a pihenést is.

- Értem, doktor Barker. Bízhat a diszkréciómban.

Robin és Stephen teljes nyugatomban búcsúzott el Monsieur Bartise-től, és taxival visszatért a szállodába.

- Egy kicsit mindig szégyellem magam, amikor hallom, hogy a franciák milyen jól beszélnek angolul. Hol van ettől a mi francia makogásunk - jegyezte meg Stephen.

- Ebben ti, átkozott amerikaiak vagytok a bűnösök - válaszolta Robin.

- Nem, ez egyáltalán nem igaz. Ha a franciák hódították volna meg Amerikát, akkor a franciaságotok is bizonyosan kitűnő lenne. Egyszóval a honfoglaló ősök a hibásak.

Robin elnevette magát. Ezután már egyikük sem szólt egy szót sem, amíg el nem érték a 217-es szobát. Nem akarták, hogy bárki véletlenül is tanúja lehessen beszélgetésüknek. Robin teljesen tisztában volt a felelősséggel és kockázattal, amellyel tervének végrehajtása járt.

Kudarccot ér

Harvey Metcalfe a jachtja fedélzetén napozgatott és a reggeli lapokat böngészte. A Nice-Matin francia nyelven íródott, s ezt ő felháborítónak találta. Nagy nehézségek árán, szótár segítségével próbálta kihámozni a mondatok értelmét és megtudni, hogy készülődik-e valami jelentősebb társadalmi esemény, ahová feltétlenül meghívást kell szereznie. Az elmúlt éjszaka egészen későig játszott, s most párnás hátán nagyon élvezte a napfény simogatását. Ha pénzen meg lehetne vásárolni, 180 centi magas és hetvenöt kiló lenne, csinos frizurát hordana, de így nincs az a mennyiségű napolaj, amely kopasz feje búbját megóvná a leégéstől. Ezért most is fején tartotta a SZEXY VAGYOK feliratot viselő sapkáját. Ha Miss Fish most láthatná...

Tizenegy órakor Harvey megfordult, hogy a nap sugarai most már jókora pocakját is süthessék, James pedig elindult a 217-es szoba felé, ahol a többiek már csak az ő megérkezését várták.

Jean-Pierre részletesen ismertette a Casino tervrajzát és Harvey Metcalfe ottani szokásait. James tájékoztatta a résztvevőket az előző esti száguldozásairól, s most már meggyőződéssel állította, hogy az adott távolságot ő is tizenegy percen belül megteszi.

- Tökéletes - nyugtázta a hallottakat Robin. - Stephennel 15 perc alatt értünk taxival a kórházból a szállodáig. Ezek szerint amikor Jean-Pierre értesít, hogy az akció elindult a Casinóban, elég idő áll majd még rendelkezésemre, hogy mire odaértek, minden készenlétben álljon.

- Bízom benne, hogy Metcalfe ezúttal nem okoz nekünk meglepetést - jegyezte meg Jean-Pierre.

- Egy ügynökségen keresztül szereztem egy nővért, aki holnap estétől készenlétben áll, s csak a telefonhívásra vár. A kórházban megtaláltam az összes szükséges felszerelést. Körülbelül két percre van szükség, hogy a hordágy a főbejáratától a műtőbe jusson, tehát attól a pillanattól számítva, hogy James elhagyja a parkolót, nekem legalább tizenhat perc áll majd rendelkezésemre a felkészüléshez. James, te a kocsit felveheted a kórház parkolójában déli 12 órától. A kulcsokat a portán doktor Barkerre való hivatkozással megkapod. Csinálj két gyakorlókört, de ne többet! Nem szeretném, ha bárkiben is gyanút ébresztenénk. És ezt a csomagot is tedd be a koci hátuljába!

- Mi van benne?

- Három fehér kórházi köpeny és egy sztetoszkóp Stephen számára. Próbáld ki, hogyan tudod szétnyitni a hordágyat, ha köpeny van rajtad. Ha a két kört megtetted, vidd vissza a kocsit a parkolóba, és maradjon is ott, amíg Jean-Pierre-től meg nem érkezik a megfelelő jelzés. Mindenki tegyen új elemet a készülékébe. Nem szeretném, ha az egész akció egy tízpennys elem miatt hiúsulna meg. Azt hiszem, számodra, Jean-Pierre, ma estig már nincs is sok tennivaló, csupán az, hogy alaposan kipihend magad. Remélem, van néhány érdekes könyv a szobádban?

- Nem mehetnék inkább moziba? Úgy megnézném a Truffaut-filmet, az Amerikai éjszakát. Egyszerűen rajongok Jacqueline Bisset-ért! Vive la France!

- Kedves Jean-Pierre, Miss Bisset Readingből származik - jegyezte meg James.

- Nem érdekel. Akkor is szeretném látni.

- Nem tudsz egy percre sem nyugton maradni - jegyezte meg James mogorván.

- Miért nem lehet el? - kérdezte Robin. - Úgy ismered te Harveyt, mint aki megnéz egy felirat nélküli francia művészfilmet? Menj csak! Remélem, tetszeni fog. És sok szerencsét ma éjszakára, Jean-Pierre!

Jean-Pierre csendesen somfordált ki a szobából.

- James, te akár el is kezdheted a gyakorlást a kocsival. Tégy, amint jónak látod, de éjszakára legyél friss és kipihent.

- Rendben van! Megyek és felveszem a kulcsot a kórház portáján. Remélem, senki sem néz majd útközben igazi mentősnek és nem ragaszkodik a szolgálataimhoz.

- Veled pedig, Stephen, ismét átvesszük a részleteket. Ha ez ügyben elhibáztunk valamit, akkor nemcsak a pénzünknek lóttek. Kezdjük mindjárt az elején! Mit csinálsz akkor, ha a nitrogénoxid a szint alá süllyed?...

- Vonalellenőrzés... vonalellenőrzés... Itt a Metcalfe-akció. Jean-Pierre beszél. A Casino lépcsőinél vagyok. Hallasz engem, James?

- Igen. Itt vagyok a kórház parkolójában. Vége.

- Robin vagyok. A 217-es erkélyén állok. Stephen veled van, Jean-Pierre?

- Igen. Éppen a saját számlájára iszik a bárban.

- Sok szerencsét! Vége.

Jean-Pierre este 7-től egészen 11-ig óránként felvette a kapcsolatot a többiekkel, de semmi egyébről nem tudta tájékoztatni Robint és Jamest, mint hogy Harvey még mindig nem érkezett meg. Végül negyed tizenkettőkor lépett be a Casino épületébe. Rögtön elfoglalta helyét a baccarat-asztalnál. Stephen befejezte a paradicsomlé szürcsölését, Jean-Pierre pedig közelebb húzódott, és türelmesen várta, hogy Harvey mellett valaki felálljon az asztal mellől. Eltelt egy óra. Harvey vesztésben volt, de tovább folytatta a játékot. Ugyanezt tette a jobbán ülő langaléta, sovány amerikai, a balján pedig a francia. Még egy óra telt el, de most sem történt semmi változás. Egyszer aztán a Metcalfe balján ülő franciának egy hosszú sorozata következett, és úgy döntött, hogy nem erőlteti tovább, összeszedte a maradék zsetonjait, majd felállt az asztal mellől. Jean-Pierre megindult a megürült hely felé.

- Nagyon sajnálom, monsieur, de azt a helyet már lefoglalta egy másik gentleman - közölte vele a bankos. - Az asztal másik oldalán viszont van szabad helyünk.

- Nem is annyira fontos - húzódott vissza Jean-Pierre, mivel nem akarta a legkisebb feltűnést sem kelteni.

Magában átkozta a monacóiakat, amiért olyan nyilvánvaló előnyben részesítik a gazdagokat. Stephen a bárból tanúja lehetett a történeteknek, s lopva odaintett, hogy távozhatnak.

Éjszaka 2 után mindnyájan ismét a 217-esben voltak.

- Ezt az átkozott hibát! A rohadt életbe!... Rögtön gondolnom kellett volna a helyfoglalásra, amikor megtudtam, hogy Harvey is foglaltatott helyet magának.

- Nem, ez az én hibám. Fogalmam sem volt, hogyan működnek a kaszinók, s ezt tisztázni kellett volna már a próbák során - jelentette ki Robin frissen növesztett bajszát simogatva.

- Ne torzsalkodjatok - szólalt meg Stephen. - Különben is rendelkezésünkre áll még három éjszaka. Nem kell pánikba esni. Egyszerűen meg kell oldani ezt a helyfoglalási problémát és kész. Mindenki gondolkozzon holnapig, de most menjünk aludni. Holnap délelőtt 10-kor ismét itt találkozunk.

Kicsit nyomott hangulatban hagyták el a szobát. Robin négy órán keresztül várakozott teljes idegfeszültségben a szállodában. James fázott és unatkozott a kórház parkolójában, Stephennek már a gyomrára ment a rengeteg paradicsomlé, Jean-Pierre pedig mindvégig ott álldogált a baccarat-asztal mellett a helyre várva, amit aztán végül nem is foglalhatott el.

Harvey ismét a napon lustálkodott. Bőre már kicsit kipirult, s bízott benne, hogy a hét végére valamivel jobb színe lesz. A New York Times szerint az arany árfolyama tovább emelkedik, a nyugatnémet márka és a svájci frank továbbra is erősen tartja pozícióját, míg a dollár - a font sterlinget kivéve - minden valutához képest tovább gyengült. A sterling árfolyama jelenleg a 2,42 dolláros szinten állt. Harvey az 1,80 dolláros árfolyamot tartotta volna reálisnak, és remélte, hogy hamarosan el is éri ezt a szintet. Semmi lényeges dolog nem történt, gondolta, amikor a francia telefonkészülékekre jellemző éles csöngés megzavarta elmélkedését. (Soha nem tudott hozzászokni a külföldi telefonok hangjához.) A figyelmes steward már hozta is a hosszú zsinór végén a készüléket.

- Szevasz, Lloyd! Nem is tudtam, hogy itt vagy Monte... Igazán összejöhetnénk!... Este nyolckor?... Nekem is... már kezdek lebarnulni... akkor találkozunk!

Harvey letette a kagylót, és kért a stewardtól egy jókora jeges whiskyt.

Ismét sikerült megnyugtatóan elrendezni magában a rossz pénzügyi híreket.

- Ez látszik a legkézenfekvőbb megoldásnak - jelentette ki Stephen.

A többiek egyetértően bólogattak.

- Jean-Pierre ezután nem foglalkozik a baccarat-val, hanem a Salon des Amériques-ben a blackjack-asztalnál foglaltat magának helyet Harvey Metcalfe

mellett, és megvárja, amíg Metcalfe beleun a baccarat-ba. Ismerjük a szokásos helyét. Ennek megfelelően változtatunk mi is a tervünkön.

Jean-Pierre feltárcsázta a Casino számát, és Pierre Cattalanót kérte a telefonhoz. A két Pierre természetesen franciául is megértette egymást.

- Kérem, legyen szíves lefoglalni nekem a kettes helyet a kettes számú asztalnál, ma és holnap este kilenc órára.

- Attól tartok, uram, hogy az a hely már foglalt. De kérem, szíveskedjék várni egy pillanatot, rögtön utánanézek.

- Ne fáradjon, kérem. Talán 100 frank segít, hogy a helyet szabadnak találja - vágott közbe Jean-Pierre.

- Egész biztosan, uram. Ha este megérkezik, keressen meg, és biztos lehet benne, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.

- Merci - búcsúzott el Jean-Pierre, és letette a kagylót. - El van intézve.

Jean-Pierre szemmel láthatóan teleizzadt a manőverbe - bár nyilván nem az anyanyelvének használata okozott neki nehézséget. Ezután mindenki visszatért a saját szobájába.

Amikor a város főterén az óra elütötte a tizenkettőt, Robin nyugodtan várakozott a 217-es szobában. James a parkolóban dudorászta a „Nagyon jól kijövök veled” című dalt, Stephen a Salon des Amériques bárjában játszadozott egy újabb pohár paradicsomlével, Jean-Pierre pedig a 2. számú asztal 2. számú helyére ülve blackjacket játszott. Stephen és Jean-Pierre látta, ahogy Harvey belépett az ajtón, majd egy nagykokás zakójú úriemberrel kezdett cseverészni. Ilyen zakót nyilvános helyen kizárólag egy texasi viselhet. Harvey és barátja együtt ültek le a baccarat-asztalhoz.

Jean-Pierre sietősen visszavonult a bárba.

- Nem, nem, hát ez nem lehet igaz! Én feladom az egészet!

- Tudod, mit adsz fel? - súgta vissza Stephen. - Vissza a szállodába!

Madarat éppen nem lehetett volna fogatni velük, amikor összegyűltek a 217-es szobában, de abban mindnyájan egyetértettek, hogy Stephen helyesen döntött. Nem kockáztathatták az egész vállalkozás sikerét azzal, hogy Harvey egyik barátjának jelenlétében próbálkoznak.

- Az első akció túl jól sikerült, és mi elbíztuk magunkat egy kicsit - jegyezte meg Robin.

- Nem kell idegeskedni - szólt közbe Stephen. - Kétszer nem jött össze. Ennyi az egész. Azt meg igazán nem várhatjuk el tőle, hogy szépen idesétáljon, s átadja nekünk a pénzét. Most már hagyja abba mindenki a siránkozást, és aludjunk egy jót.

Jó alvásról persze szó sem lehetett, mély és nyugalmas álmról nem is beszélve: mindannyian pattanásig voltak feszültséggel.

- Azt hiszem, mára elég volt, Lloyd. Jó kis este volt.

- Mármint neked, Harvey, ugye, úgy gondolod, mert nekem aztán nem. Azt hiszem, te természetednél fogva nyeresre születél.

Harvey széles mozdulattal veregette meg a kockás zakóba bújtatott vállat. Ha saját sikereinél valami nagyobb örömet tudott neki okozni, az minden bizonnyal másoknak a kudarca volt.

- Nem akarod az éjszakát a jachtomon tölteni, Lloyd?

- Nem, nem, köszönöm. Vissza kell mennem Nizzába. Holnap Párizsban van egy megbeszélésem és egy ebédem. A mielőbbi viszontlátásra, Harvey! És vigyázz magadra - mondta még búcsúzóul, s tréfásan oldalba bökte barátját. - Ahogy látom, ez utóbbi nem lesz könnyű dolog!

- Jó éjszakát, Lloyd - búcsúzott el Harvey is kicsit morcosan.

Mr. Metcalfe epehólyagja

Másnap este Jean-Pierre csak 11 óra után érkezett meg a Casinóba, amikor Harvey Metcalfe, ezúttal Lloyd nélkül, baccarat-t játszott. Stephen mérgesen üldögélt a bárban, Jean-Pierre bocsánatkérő pillantást vetett felé, s elfoglalta helyét a blackjack-asztalnál. Lejátszott bemelegítésül néhány partit, megpróbált a lehető legkevesebbet veszíteni anélkül, hogy csekély tétjeivel felhívta volna magára a figyelmet.

Harvey hirtelen felállt a baccarat-tól, s átballagott a Salon des Amériques-be, s inkább csak kíváncsiságból, semmint őszinte érdeklődésből megállt egy pillanatra a rulettasztalnál. Nem szerette a kizárólagosan szerencsén múló játékokat. Ezért kedvelte jobban a baccarat-t és a blackjacket: mert ott a tudást tartotta döntőnek. Elindult Jean-Pierre asztalához. Jean-Pierre érezte, hogy adrenalinszintje egyre emelkedik, szívverése pedig újra eléri a 120-at. Stephen néhány percre elhagyta a Casinót, mert jeleznie kellett Jamesnek és Robinnak, hogy Harvey átment a blackjack-asztalhoz, és már le is ült Jean-Pierre mellé.

Az asztalnál heten játszottak. Az 1. számú helyen egy gyémántokkal teleaggatott, középkorú hölgy ült, aki láthatóan az idejét akarta elütni valamivel, míg férje rulettezett vagy baccarat-zott. A 2. számú helyen Jean-Pierre, a 3. számún Harvey játszott. A 4. számún egy enervált külsejű fiatalember üldögélt, arcán azzal az unott közönnnyel, amely többnyire azokkal a hatalmas jövedelmekkel szokott együtt járni, melyekért soha nem dolgoznak meg. Az 5. számú széken egy talpig burnuszba öltözött arab feszített, a 6-os helyen egy csinos kis színésznő játszott. Nyilvánvalóan pihenni jött ide, és Jean-Pierre gyanúja szerint az 5-ös helyen ülő férfiú alkotta a társaságát. A 7-es széken egy idősebb, szmokingba öltözött francia arisztokrata ült, egyenes derékkal.

- Egy nagy adag kávé! - mordult oda Harvey az elegáns, barna egyenruhát viselő sovány kis pincérgyerekeknek.

Monte-Carlóban nem szolgálnak fel égetett szeszes italt a játékasztaloknál, s a pincérek is mind férfiak. Szöges ellentétben Las Vegasszal, itt pusztán a szerencsejáték, nem pedig az alkohol és a nő jelenti az üzletet. Harvey fiatalabb korában élvezte Vegast is, de ahogy korosodott, egyre inkább a francia elegancia vonzotta. Lassan aztán végképp a monte-carlói Casino eleganciája és légköre mellett kötött ki. Bár az asztalnál rajta kívül csak a francia arisztokrata és Jean-

Pierre viselt szmokingot, de a Casino vezetése nem mulasztotta el rosszallását kifejezni, ha valaki alkalminak nem minősíthető öltözékben látogatott el a szórakozóhelyre. Néhány perc elteltével egy jókora, aranyozott csészében le is tették Harvey mellé a gőzölgő kávé.

Jean-Pierre nyugtalanul pislogva vette tudomásul, hogy saját háromfrankos tétje mellé Harvey odarakja a maga százfrankos zsetonját, s így egymás mellé kerül a megengedett minimális és maximális tét. A bankos, egy alig harmincéves fiatalember, aki nagyon büszke volt arra, hogy egy óra alatt száz játékost is ki tud szolgálni, gyakorlott mozdulattal húzta elő a kártyát a dobozból. Egy király Jean-Pierre-nek, egy négyes Harveynek, egy ötös a Harvey balján ülő fiatalembernek jutott, saját magának pedig egy hatost húzott elő a csomagból. Jean-Pierre második lapja egy hetes volt. Nem kért rá több lapot. Harvey egy tízest húzott, s ezzel ő is leállt. A Harvey balján ülő fiatalember szintén tízest húzott, s megkérte a bankot, hogy keverjen újra. Ezúttal egy nyolcast kapott, s ezzel be is fuccsolt.

Harvey nem tudta semmilyen vonatkozásban elviselni az amatőröket, azzal pedig még a teljesen hülyéknek is tisztában kellett volna lenniük, hogy amennyiben már tizenkettő vagy annál több van az ember kezében, akkor nem kevertet újra, ha a bankos felfelé fordított kártyáján hármás, négyes, ötös vagy hatos látható. Harvey - nemtetszése jeléül - elhúzta a száját. A bankos magának egy tízest, majd egy hatost húzott. A partit Jean-Pierre és Harvey nyerte. Jean-Pierre-t persze egyáltalán nem az érdekelte, hogyan fordul a többi játékos szerencséje.

A következő partit nem lehetett megnyerni. Jean-Pierre két kilencessel a tizennyolcnál megállt. Harvey is ugyanezt tette egy nyolcas és egy tízes birtokában, a fiatalember a bal oldalon ismét befuccsolt. A bank ráhúzott a sajátjára egy királyt - Black Jack -, és besöpörte az egész asztalt.

A következő partiban Jean-Pierre kapott egy hármast, Harvey egy hetest, a fiatalember egy tízest. A bankosnak egy hetes jutott. Ezután Jean-Pierre egy nyolcast húzott, a tétjét 6 frankra megduplázta, majd ráhúzott egy tízest: 21-e volt. Jean-Pierre-nek a szeme se rebbent. Tudta, hogy jól játszik, de nem szabad magára vonnia a figyelmet, hanem hagynia kell, hogy Harvey természetesnek vegye az egészet. Harvey tulajdonképpen eddig észre sem vette, figyelme teljesen a balján ülő fiatalemberre koncentrálódott, aki, úgy látszik, presztízskérdést csinált abból, hogy minden partiban megajándékozza az igazgatóságot. A bankos folytatta a játékot. Harvey kapott egy tízest, a fiatalember egy nyolcast, s így egyiküknek sem volt más lehetősége, csak az, hogy leálljon. A bankos magának egy tízest húzott, ezzel tizenhete lett. Kifizette Jean-Pierre-t, Harvey tétjét a helyén hagyta, és fizetett a fiatalembernek is. (Az igazgatóság örömmel fizetett időnként a dilettánsoknak is, hogy el ne vegye kedvüket a játéktól, s egész éjszaka az asztal mellett tudja tartani őket.)

A kártya ezzel el is fogyott a dobozból. A bankos ördögi gyorsasággal megkeverte a négy csomag kártyát, s felkérte Harveyt az emelésre, mielőtt még visszatette volna a paklit a dobozba. A lapok ismét előkerültek a dobozból. Egy

tízes Jean-Pierre-nek, egy ötös Harveynek, egy hatos a fiatalembernek és egy négyes a bankosnak. Jean-Pierre egy nyolcast kapott másodjára. Jó volt a lapjárása. Harvey egy tízest húzott, s tizenötnél leállt. A fiatalembernek egy tízes jutott, s erre még egy lapot kért. Harvey nem akart hinni a szemének, amikor meglátta a fiatalember lapját. Pedig valóság volt, amit látott: a következő lap király volt. Valósággal följuggongott magában. Aztán a mellette ülő fiatalemberre nézett, és arra gondolt, hogy ez a fiú kész tragédia.

A bankos húzott magának egy jacket, majd egy nyolcast, s így huszonkettője lett. A fiatalember láthatóan semmit sem értett az egészből. Harvey leplezetlen kíváncsisággal bámult rá: vajon mikor jön már végre rá, hogy a csomagban lévő ötvenkét lapból nem kevesebbnek, mint tizenhatnak tíz az értéke? Harvey egyre ingerültebb lett szomszédja tehetetlenkedését látva, és ez Jean-Pierre számára kiváló alkalmat teremtett a trükkhöz, amelyre kezdettől fogva készült. Benyúlt a zsebébe, előhúzta a prostigmin tablettát, melyet Robintól kapott, s gondosan belehelyezte a bal tenyerébe. Egy jól begyakorlott mozdulattal a jobb kezével előhúzott egy zsebkendőt, tüszentett egyet, és közben észrevétlenül belepottyantotta a tablettát Harvey kávéjába. Robin határozottan állította, hogy a tablettát csak egy óra elteltével fogja éreztetni a hatását. Kezdetben Harvey enyhe hányingert fog érezni, majd állapota egyre rosszabbodik, míg aztán a fájdalom már szinte elviselhetetlenné válik. Végül összeesik, és az agónia jelei mutatkoznak rajta.

Jean-Pierre ezután a bár felé fordult, jobb kezét háromszor egymás után ökölbe szorította, majd a zsebébe süllyesztette. Stephen azonnal felállt a helyéről, s a Casino lépcsőjéről továbbította a jelzést Robinnak és Jamesnek. A prostigmin tablettát tehát szerencsésen belekerült Metcalfe italába. Most Robinon volt a sor. Először is felhívta a kórházat, és riasztotta az ügyeletes nővért, hogy a műtőben tegyék meg a szükséges előkészületeket. Ezután felhívta azt az ügynökséget, ahonnan a nővért ígérték, és kérte, hogy pontosan kilencven perc múlva legyen a kórház portáján. Ezután leült és izgatottan várta a Casinóból érkező következő hívást. Stephen is visszatért a bárba.

Egy idő után Harvey enyhe hányingert érzett, de semmi kedve sem volt otthagyni a játékasztalt. Az egyre növekvő fájdalom ellenére kapzsisága a játék folytatására sarkallta. Kiitta maradék kávéját, s rendelt egy másikat, abban a reményben, hogy attól majd helyrejön. A kávé mit sem segített, és Harvey egyre rosszabbul érezte magát. Egy ász és egy király, melyet egy hetes követett, majd egy négyes és egy tízes, aztán még két dáma esküdött össze ellene, hogy továbbra is az asztal mellett tartsa. Jean-Pierre erőszakot vett magán, hogy ne pillantson az órájára. A bankos egy hetest osztott neki, Harvey kapott egy másik ászt, a fiatalember pedig egy kettést. Aztán egyszerre csak, teljesen váratlanul, szinte pontosan egy óra elteltével Harvey már nem bírta tovább a fájdalmat. Megpróbált felállni az asztal mellől.

- Kezdődik a játék, monsieur - szólt neki oda a bankos udvariasan.
- Menjen a fenébe - nyögte Harvey, miközben a földre rogyott, és pokoli kínok között szorította a gyomrára a kezét.

Jean-Pierre mozdulatlanul ült a helyén, miközben a krupiek és a játékosok tehetetlenül futkároztak ide-oda. Váratlanul Stephen törte magát keresztül a Harveyt körülvevő csődületben.

- Húzódjanak hátrább, kérem! Orvos vagyok.

A tömeg gyorsan félrehúzódott. Mindenki megkönnyebbült, hogy végre akadt egy hozzáértő ember is a helyszínen.

- Mi történt velem, doktor? - nyögdécselt Harvey, aki úgy érezte, hogy itt a világ vége.

- Azt még nem tudom - válaszolta Stephen.

Robin figyelmeztette, hogy esetleg csupán tíz perc telik el az összerogyástól az eszméletvesztésig, tehát gyorsan kell dolgoznia. Meglazította Harvey nyakkendőjét, és megtapogatta a pulzusát. Ezután az ingét gombolta ki, és a hastájékot kezdte tapogatni.

- Fáj, ha megnyomom a gyomrát?

- Igen - nyögte Harvey.

- Váratlanul jött a fájdalom?

- Igen.

- Meg tudná mondani, hogy milyen jellegű a fájdalom? Szúró, égető vagy szorító?

- Szorító!

- Hol érzi a legélesebben?

Harvey gyomrának a jobb oldalára mutatott. Stephen megnyomta a kilencedik borda alatti részt, mire Harvey felüvöltött a fájdalomtól.

- Hát igen - bólogatott Stephen -, ez egyértelműen pozitív Murphy-szimptóma. Ez bizony akut epehólyag-gyulladás. Nem zárható ki, hogy epekőve is van - mondta, s tovább folytatta a hasfal finom masszírozását. - Úgy tűnik, hogy a kő elhagyta az epehólyagot, s most halad lefelé az epevezetékben, miközben feszíti a vezetéket. Ez okozza ezt a borzalmas fájdalmat. Tartok tőle, hogy azonnali operációra lesz szükség. Csak abban bízhatunk, hogy van valaki itt a kórházban, aki el tud végezni egy ilyen sürgős műtétet.

A végszóra Jean-Pierre is bekapcsolódott a diskurzusba.

- Doktor Wiley Barker ugyanabban a szállodában lakik, ahol én.

- Wiley Barker, az amerikai sebész?

- Igen, igen - válaszolta Jean-Pierre. - Az a fickó, aki Nixont is kezeli.

- Istenem, micsoda szerencse! Jobbat nem is találhattunk volna, bár azt hiszem, nem lesz olcsó mulatság.

- Mit érdekel engem, hogy mibe kerül - hörgögte Harvey.

- Belekerülhet akár ötvenezer dollárba is...

- Az sem érdekel, ha százezer dollárba kerül - ordította Harvey, s ebben a pillanatban valóban kész lett volna megválni akár teljes vagyonától is.

- Rendben van - nyugtázta Stephen a választ. - Akkor ön, uram - pillantott Jean-Pierre-re -, szíveskedjék felhívni a mentőket, majd értesíteni doktor Barkert, hogy ha lehetséges, jöjjön azonnal a kórházba. Mondja meg neki, hogy sürgős esetről van szó. Ennek az úrnak most egy igen jól képzett sebészre van szüksége.

- Igaza van, pontosan arra van szükségem. Egy jól képzett, világhírű sebészre
- nyögte Harvey, aki még ebben az állapotában is sznob maradt.

A következő pillanatban azonban már el is vesztette az eszméletét.

Jean-Pierre kilépett a Casino épületéből, és leadta a megbeszélte jelet.

- Az akció elindult, az akció elindult!

Robin elhagyta az Hotel de Paris-t, és taxiba ült. Akár 100 000 dollárt is megadott volna érte, ha az elkövetkező néhány órában egyszerű taxisofőr lehetett volna. De az autó visszavonhatatlanul a kórház felé tartott, s most már nem lehetett visszakozni.

James vad szirénázással elindult a Casino felé. Ő szerencsésebb volt, mint Robin: a feladat elvonta a figyelmét tettének esetleges következményeiről.

Tizenegy perc és negyvenegy másodperc elteltével meg is érkezett a helyszínre, kicsúszott a vezetőfülkéből, kinyitotta a koci hátsó ajtaját, kivette a hordágyat, s hosszú, fehér köpenyében nekiiramodott a Casino lépcsőinek. Jean-Pierre már türelmetlenül várta a lépcsősor tetejénél. Nem szólt egyetlen szót sem, miközben Jamest egyenesen a Salon des Amériques felé irányította, ahol Stephen még mindig az eszméletlen Harvey fölé hajolt. A hordágyat letették a földre. Mindhármukra szükség volt, hogy a 120 kilós Metcalfe-et felemeljék rá. Stephen és James felkapta a hordágyat és Jean-Pierre kíséretében kivitték az épület előtt várakozó mentőautóba.

- Hova viszik a főnökömet? - vont a kérdőre őket egy hang.

Mindhárman döbbsen fordultak a hang irányába. Harvey Metcalfe sofőrje szólt oda nekik a fehér Rolls-Royce mellől. Pillanatnyi habozás után Jean-Pierre szólalt meg.

- Mr. Metcalfe összeesett, és sürgős műtetre a kórházba kell szállítani. Maga azonnal térjen vissza a jachtra, mondja meg a személyzetnek, hogy készítsék elő a kabint, és várjanak a következő utasításra.

A sofőr sapkája ellenzőjéhez emelte a kezét, s már futott is a Rolls-Royce felé. James beült a volán mögé. Stephen és Jean-Pierre pedig Harvey mellé szállt be a koci hátsó részébe.

- A fenébe is, majdnem megbuktunk. Ügyes voltál, Jean-Pierre. Én szóhoz se tudtam jutni - vallotta be Stephen.

- Ugyan, semmiség az egész - mondta Jean-Pierre, s az arcáról csörgő izzadságot törülgette.

A mentőautó nekilendült, mint egy leforrázott macska. Stephen és Jean-Pierre zakójukat azokra a fehér kórházi köpenyekre cserélték fel, melyeket James már gondosan előkészített számukra a kocsiban. Stephen pedig még a sztetoszkópot is a nyakába biggyesztette.

- Úgy néz ki, mintha már nem is élne - jegyezte meg Jean-Pierre.

- Robin azt állítja, hogy él - válaszolta Stephen.

- Honnan tudja ezt hat kilométer távolságból megállapítani?

- Azt nem tudom. De nem marad más választásunk, el kell hinnünk neki.

A műtét

James csikorogva fékezett a kórház bejárata előtt. Stephen és Jean-Pierre sietve bevitték a beteget a műtőbe. James visszagurult a kocsival a parkolóba, majd gyorsan csatlakozott a többiekhez. A bemosakodott, beöltözött Robin már az ajtóban várta őket, s míg a többiek Harvey Metcalfe-ot a műtőasztalhoz rögzítették, először szólalt meg az est folyamán.

- Mindnyájan öltözzetek át, te pedig, Jean-Pierre, mosakodj be, ahogy megállapodtunk.

Mindhárman ruhát váltottak, Jean-Pierre pedig azonnal hozzákezdett a bemosakodáshoz, ehhez a hosszadalmas, aprólékos munkához, melyet Robin határozott kikötése és utasításai szerint soha nem szabad lerövidíteni. Az operáció utáni fertőzés vagy egyéb komplikáció egyáltalán nem illett bele a terveikbe. Jean-Pierre hamarosan tetterre készen ismét megjelent a mosdó ajtajában.

- Most pedig mindenki őrizze meg a nyugalmát. Ezt már kilencszer végigpróbáltuk. Csak mindent ugyanúgy csináljatok, mintha a St. Thomasban lennének!

Stephen belépett a mozgatható altatógép mögé. Négy héten keresztül gyakorolta az altatóorvos mesterségét, s ennek során minden gyakorlat alkalmával kétszer is elaltatta a St. Thomasban Jamest, majd a tiltakozni próbáló Jean-Pierre-t. Most itt volt az alkalom, hogy új tudományát Harvey Metcalfe-on is kipróbálja. Robin kivett egy fecskendőt a műanyagtokból, és 250 mg thiopentont fecskendezett Harvey karjába. A beteg mély álomba sülyedt, Jean-Pierre, James segítségével, gyors és szakavatott mozdulatokkal levetkőztette Harveyt, majd letakarta egy lepedővel. Stephen Harvey arcára rakta az altatógép lélegzőmaszkját. A gépen lévő két áramlásmérő 5 liter hidrogénoxidot és 3 liter oxigént mutatott.

- Pulzust - adta ki az utasítást Robin.

Stephen egyik ujját alig valamivel a fülcimpa fölött a beteg füle elé rakta, hogy megmérje a preauricularis pulzust. Az eredmény hetven volt.

- Toljátok be a műtőbe, s pontosan a műtőlámpa alatt álljatok meg vele.

Stephen velük együtt tolta az altatógépet is.

Az ablak nélküli műtőben mindenfelé csillogó sterilitás uralkodott. A padlótól a mennyezetig mindent hófehér csempe borított, s a szobában csak azok a berendezések voltak, melyek az adott műtéthez szükségesek lehettek. A steril, zöld lepedő csak Harvey karját és arcát hagyta szabadon. Az egyik kerekeken guruló asztalra a nővér már előkészítette a steril műszereket, tamponokat és törülközőket, s ezeket is letakarta egy steril lepedővel. Az operációs asztal mellett, majdnem a beteg fejénél lévő állványról lelógó intravénás infúzió gumicsövét Robin Harvey bal karjához ragtapaszozta, s ezzel gyakorlatilag be is fejeződtek az előkészületek. Stephen a műtőasztal végénél az altatógép mögött ütvé megigazította Harvey arcán és orrán a lélegzőmaszkot. A három nagy teljesítményű műtőlámpa közül csak egyet kapcsoltak be, s az most Harvey domborodó pocakjának csak kéttenyérsnyi részét világította meg éles fénnel.

Négy szempár szegeződött a műtőasztalon fekvő áldozatra. Robin folytatta:

- Ugyanazokat az utasításokat fogom kiadni, melyeket már jól ismertek a gyakorlatainkból, úgyhogy szíveskedjete koncentrálni. Először is meg kell tisztítanom a hasfalat jódos preparátummal. Robin számára minden szükséges eszköz elő volt készítve a Harvey lábánál lévő, steril lepedővel letakart asztalkán. James egy kis tálkába jó-dot öntött. Robin egy csipesszel megfogott egy tampont, belemártotta a jódos preparátumba és gyors mozdulatokkal megtisztított egy körülbelül 30x30 cm-es részt Harvey jókora pocakján. Ezután beleejtette a tampont egy előre odakészített tálba, majd az egész műveletet friss tamponnal újra megismételte, végül ismét letakarta a lepedővel Harvey egész testét, amelyből így csupán egy kéttenyérenyi rész maradt fedetlenül. Ezután a hasmetszésnél használatos kendőt is elhelyezte az előkészített bőrfelü léten, s ezzel a beteg készen is állt a műtetre.

- Szikét!

Jean-Pierre Robin kinyújtott tényerébe helyezte azt a tárgyat, melyet magában ő mindig csak egyszerűen késnek nevezett. Mozdulata a futók stafétabot-átadására emlékeztetett. James aggodalommal teli tekintete a műtőasztal felett találkozott Jean-Pierre-ével, miközben Stephen lélegzetvételének ritmusára irányította minden figyelmét. Robin egy másodpercnyi habozás után egy 10 cm hosszú vágást ejtett a hasfalon, amelynek során azonban a szike csupán mintegy 3 centi mélyen hatolt be a vastag zsírpárnába. Robin életében ritkán látott ennél hatalmasabb pocakot. Minden valószínűség szerint akár nyolc centi mélyen is bevághatott volna anélkül, hogy elérte volna a hasfa izomzatát. Mindent elborított a vér, s Robin diathermiával állította el a vérzést. Alighogy túl volt a vágáson és a vérzés elállításán, 3/0-ás fonallal, tíz öltéssel máris összevarrta a sebet.

- Ez egy héten belül fel is fog szívódni - magyarázta.

Azután 2/0-ás selyemmel és automatikus varróberendezéssel összehúzta a seb széleit. Ezután megtisztította a vágás környékét, letörölte a még megmaradt vérfoltokat, majd egy közepes vastagságú, öntapadó sebtapasszal takarta el kézímunkáját.

James leszedte a lepedőket a betegről, s bedobta az odakészített tartályba, miközben Robin és Jean-Pierre egy kórházi köntösbe bujtatták Metcalfe-ot, és gondosan összehajtogatott ruháját is belerakták egy szürke műanyag zsákba.

- Kezd magához térni - szólalt meg Stephen.

Robin egy steril fecskendővel ezúttal 10 mg diazepant adott be neki.

- Ettől még legalább egy félórát aludni fog - mondta -, de még három óra múlva is kába lesz, és nem nagyon emlékszik majd, hogy mi is történt vele. James, szaladj ki a kocsihoz, és állj azonnal ide, a kórház bejáratához.

James kilépett a műtőből, és visszabújt saját ruhájába. Pillanatokkal később már kint is volt a kórház mögötti parkolóban.

- Most pedig ti is gyorsan öltözzetek át, aztán Harveyt nagyon óvatosan rakjátok be a kocsiba, s te, Jean-Pierre, maradj is mindjárt vele. Stephen, te pedig láss hozzá a következő feladat végrehajtásához.

Stephen és Jean-Pierre gyorsan átöltözött, magukra húzták a hosszú, fehér köpenyeket, és kitolták a csendesen szendergő Harvey Metcalfe-ot a mentőautóhoz. Amikor a beteget biztonságba helyezték, Stephen odasietett a kórház bejáratánál lévő telefonfülkéhez, megnézett egy számot a tárcájában, aztán tárcsázott.

- Halló, Mice Marin? Terry Robards vagyok a New York Timestól. Itt töltöm a szabadságomat, de most van egy érdekes kis sztorim a maguk számára...

Robin visszatért a műtőbe, betolta a műszereszközt a sterilizálóba, s ott is hagyott mindent - majd reggel a műtő személyzete mindent szépen ügyis elrendez. Felkapta a Harvey holmiját tartalmazó műanyag zsákot, átment az öltözőbe, ledobta magáról az operációnál használt köpenyt, maszkot és sapkát, s gyorsan belebújt saját ruhája ba. Megkereste a műtősnővért, és kedvesen rámosolygott.

- Kész is vagyok, nővérke. A műszereket a sterilizálóban hagytam. Kérem, még egyszer mondjon köszönetet a nevemben monsieur Bartise-nak.

- Természetesen, örülök, hogy segítségére lehettem. Tájékoztatom még, uram, hogy az ápolónő, akit kértek, megérkezett.

Néhány perccel később Robin a felfogadott ápolónő kíséretében ott is volt a mentőautónál. Felsegítette az ápolónőt a beteg mellé a kocsiba.

- Vezess nagyon lassan és óvatosan a kikötőbe.

James bólintott, s egy temetési menet lassúságával nekiindult.

- Faubert nővér!

- Docteur Barker!

A nővér szabályosan a kék pelerin alatt összekulcsolt kézzel ült, s elbűvölő volt a franciás kiejtése. Harvey minden bizonnyal nem veszi majd rossz néven a közreműködését.

- A páciensem éppen most esett át egy operáción. Az epekövet kellett eltávolítani, és nagyon sok pihenésre van szüksége.

Robin ezután előhúzott a zsebéből egy narancs nagyságú epekövet, melyen a ráerősített kórházi címke a „Harvey Metcalfe” nevet hirdette. A hatalmas követ Robin a St. Thomasból szerezte be, s eredeti tulajdonosa egy 190 centinél is magasabb nyugat-indiai autóbushalauz volt, aki jelenleg is a 14-es buszon kezeli a jegyeket. Stephen és Jean-Pierre elképedve bámulták a követ. A nővér ellenőrizte újdonsült betegének a pulzusát és lélegzetvételének ritmusát.

- Ha én lennék a betege, Faubert nővér - bókkolt Jean-Pierre -, isten bizony gondoskodnék róla, hogy soha ne gyógyuljak meg.

Mire elértek a jachthoz, Robin tájékoztatta a nővért a szükséges étrendről és napi tennivalókról, majd közölte, hogy másnap 11 óra tájban meglátogatja páciensét. A hatalmas kabinjában nyugodtan alvó Harveyt ezután ott is hagyták, s a többi a sutyorgó stewardok és a személyzet gondjaira bízták. James másik három társát visszafuvarozta a kórházhoz, letette a mentőautót a parkolóban, és leadta a kulcsokat a portán. Ezután mind a négyen külön-külön útvonalon elindultak a szálloda felé. Robin érkezett utolsónak a 217-es szobába. Az óra pontosan fél négyet mutatott. Lerogyott a legközelebbi fotelba.

- Megengedsz egy whiskyt, Stephen?
- Persze, természetesen.
- Édes Istenem, hát ezen is túl vagyunk - mondta Robin, s lehajtott egy jókora adag Johnny Walkert, majd az üveget továbbadta Jean-Pierre-nek.
- Ugye, minden rendben lesz, meg fog gyógyulni? - érdeklődött James.
- Látom, nagyon aggódsz miatta. Igen, a varratot egy héten belül el is lehet távolítani, s nem marad más, mint egy csúnya sebhely, mellyel dicsekedhet majd a barátai előtt. Most szeretnék egy kicsit lepihenni. Holnap délelőtt tizenegykor meg kell látogatnom áldozatunkat, és lehet, hogy ez a találkozó nehezebb lesz, mint maga a műtét. Ma éjszaka mindnyájan nagyszerűek voltatok. Milyen jól tettük, hogy annyit gyakoroltunk a St. Thomasban! Ha valaha is munka nélkül maradtok, s nekem szükségem lenne egy krupiéra, egy sofőrre és egy altatóorvosra, már tudni fogom, kihez fordulhatok.

Amikor mindnyájan elhagyták a szobát, Robin kimerülten ájult be az ágyába. Azonnal mély álomba merült, s csak reggel nyolckor, ébredés után vette észre, hogy le sem vetkőzött. Ilyen nem fordult elő vele gyakornok kora óta, amikor egy alkalommal egy tizennégy órás munkanap után még azonnali éjszakai ügyeletre is beosztották. Ezúttal is hosszan elüldögélt a tűzforró vízzel megtöltött kádban. Tiszta inget vett fel, ruhát váltott, s felkészült a szemtől szembeni találkozásra Harvey Metcalfe-fal. Frissen növesztett bajuszkájával, keret nélküli szemüvegével, a sikeres operáció után valóban kezdte magát úgy érezni, mint az a híres sebész, akit megszemélyesít.

A következő egy órában a többiek is bekukkantottak hozzá, sok sikert kívántak, s úgy döntöttek, hogy a 217-es szobában várják meg majd a visszaérkezését. Közben azonban Stephen felmondta a szállodai szobákat, és megvette a jegyeket a késő délutáni londoni járatra.

A „Kifutófiú”

Robin kevéssel 11 előtt lépett ki a szobájából, s ezúttal is inkább a lépcsőn sétált le. Nem szerette a liftet. A szállóból kiérve, egy rövid útszakaszt gyalog tett meg, majd leintett egy taxit, és kérte, hogy vigye a kikötőbe.

A Messenger Boyt, Harvey jachtját, melyet pályája kezdete iránti nosztalgiából nevezett el „Kifutófiú”-nak, nem volt nehéz megtalálnia. A frissen festett, csillogó, harmincöt méter hosszú jacht a kikötő keleti végében horgonyzott. Hatalmas panamai zászló lengett a főárboc csúcsán - Robin alapos gyanúja szerint adóügyi meggondolásokból. Felsétált a hajóhídon, s ott azonnal Faubert nővérrel találta magát szemközt.

- Bonjour, docteur Barker.
- Jó reggelt, nővérke. Hogy van Mr. Metcalfe?
- Nagyon nyugodt éjszakája volt, elfogyasztott egy könnyű reggelit, és lebonyolított néhány rövid telefont. Kívánja látni?
- Igen, szeretném.

Robin belépett az elegáns kabinba - és most szemtől szemben állt azzal az emberrel, aki ellen nyolc héten keresztül forralták összeesküvésüket. Éppen telefonon térsalgott valakivel.

- Igen, kitűnően érzem magamat, drágám. Tegnap este viszont nagyon kritikus volt az állapotom. Ne nyugtalankodj, életben maradok - mondta, s azzal le is tette a kagylót.

- Doktor Barker, éppen most beszéltem Massachusettsben a feleségemmel, s megmondtam neki, hogy magának köszönhetem az életemet. Bár ott hajnali öt óra van, de még így is nagyon örült a hírnek. Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy privát alapon végezte az operációt, privát alapon jött értem a mentőautó, de a fő, hogy sikerült megmentenie az életemet! Legalábbis így írja le az esetet a Nice Matin.

A lapban a Robin által a dossziéjából már jól ismert kép szerepelt, amint Harvey bermudanadrágban feszít a Messenger Boy fedélzetén.

„Hová lett a Casinóból a milliomos?” - harsogta öles betűkkel a szalagcím, majd alatta ez állt: „A vakációzó amerikai milliomos életét csak a drámai gyorsasággal végrehajtott operáció tudta megmenteni.”

- No, Stephen most igazán elégedett lehet - gondolta Robin.

- Mondja, doktor - érdeklődött Harvey szinte kéjelegve -, valóban veszélyben forgott az életem?

- Hát az állapota valóban aggodalomra adott okot, s komoly következményekkel járhatott volna, ha ezt nem vesszük ki a hasából - mondta Robin, s előhúzta zsebéből az autóbuzskalauz hatalmas epekövét.

Harvey szemei akkorára tágtak, mint egy csészealj.

- Jé, hát én tényleg ezzel járkáltam a hasamban? Ez már valami, ugye? Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Ha bármikor tehetek magáért valamit, hívjon csak fel nyugodtan - mondta, s egy fürt szőlővel kínálta Robint. - Ugye, elvállalja az utókezelést is, doktor? Nem hinném, hogy a nővér teljesen tudatában lenne az eset súlyosságának.

Robin agyában egymást kergették a gondolatok.

- Tartok tőle, hogy ezt nemigen tudom megtenni, Mr. Metcalfe. A szabadságom éppen ma ér véget, s vissza kell mennem Kaliforniába. Nincs ugyan különösebben sürgős dolgom, de azért vár rám néhány kisebb műtét, és tele vagyok előre lekötött előadásokkal - mondta, s tettetett közönnyel megvonta a vállát. - Nem valami világrengető dologról van szó, de mindenesetre hozzájárulnak ahhoz, hogy tarthassam a már megszokott életvitelemet.

Harvey felült az ágyában, miközben fájdalmas arccal szorította tenyerét az operáció helyére.

- Ide figyeljen, doktor Barker! Engem egyáltalán nem érdekelnek a maga diákjai, se az ócska vakbélműtétei. Beteg vagyok, és szükségem van magára, míg teljesen fel nem gyógyulok. Ne nyugtalankodjon, nem fog ráfizetni, ha itt marad. Soha nem érdekelt a pénz, amikor az egészségemről volt szó, és - ha ez mond valamit önnek - mindig készfizető csekket állítok ki.

Robin diszkréten köhécselt, s közben azon tűnődött, hogy lám-lám, az amerikai orvosok milyen egyszerűen intézik el pácienseikkel a honorárium kényes témáját.

- Mr. Metcalfe, kötelességem tájékoztatni, hogy a költségek meglehetősen nagyok lehetnek, ha a saját zsebemre kell itt maradnom. Elérhetik akár a 80 000 dollárt is - bökte ki Robin, és egy mély lélegzetet vett.

Harveynek a szeme sem rebbent.

- Ez nem érdekes... Hiszen maga a legjobb. Végére is nem olyan nagy ár azért, hogy életben maradtam.

- Nos, rendben van. Akkor most visszamegyek a szállodámba, és megnézem, át tudom-e szervezni a programomat.

Robin ezzel magára hagyta betegét, s a fehér Rolls-Royce visszavitte a szállodába. A 217-es szobában mindhárman hitetlenkedve bámultak rá, amikor befejezte a történetet.

- Stephen, hiszen ez az ember egy örült hipochonder. Azt akarja, hogy mellette legyek, amíg a sebe be nem gyógyul. Erre egyikünk sem számított.

Stephen hűvös józansággal hordozta körbe tekintetét.

- Szépen itt maradsz, és tovább folytatod a játékot. Kapjon csak első osztályú kiszolgálást a pénzéért. Természetesen ez is az ő zsebére megy. Menj vissza hozzá, és közöld vele, hogy minden délelőtt tizenegy órakor szépen megsimogatom a kezét. Nekünk ezek szerint nélkülöd kell visszatérnünk. Szíveskedj óvatosan inni a medve bőrére, már ami a szállodai számlát illeti!

Robin felemelte a telefonkagylót...

Három fiatalember hagyta el az Hotel de Paris-t, miután komótosan végigettek a 217-es szobában egy kiadós ebédet, és még egy üveg 64-es Krug elfogyasztását is engedélyezték maguknak. Taxival mentek ki a nizzai repülőtérre, és a BA 16.10-kor induló 012-es járatával indultak vissza a londoni Heathrow-ra. Ismét igyekeztek egymástól távol helyet foglalni. Robin beszámolójából egyetlen mondat motoszkált Stephen agyában, nevezetesen az a kijelentés, hogy „ha bármikor tehetek magáért valamit, hívjon csak fel nyugodtan”.

Robin az érte küldött elegáns, fehér Chomiche-on, a fehér uniformist viselő sofőr kíséretében naponta meglátogatta Harveyt. Flancolni is csak Harvey tudhat ennyire, gondolta. A harmadik napon Faubert nővér egy kis magánjellegű beszélgetésre jelentkezett nála.

- A betegem - kezdte kicsit zavartan - egyetlen ajánlatokat tesz, amikor átöltöztetem.

Robin most megengedte Dr. Wiley Barkernek, hogy szakmájához képest egy kicsit szabados megjegyzést tegyen.

- Tudja, ezért én nem tudom teljes mértékben elítélni. Mindenesetre, tartson ki, nővérke! Biztos vagyok benne, hogy pályafutása során nem először találkozik ilyen ajánlatokkal.

- Naturellement, de soha nem egy olyan beteg részéről, aki három nappal ezelőtt esett át egy nagyobb műtéten. A szervezete minden bizonnyal kifogástalanul működik.

- Mondok magának valamit! Katéterezze két napon keresztül. Ez talán egy kicsit visszafogottabbá teszi majd a stílusát.

A nővér elmosolyodott.

- Elég unalmas lehet itt magának egész nap - folytatta Robin. - Jöjjön el velem vacsorázni ma este, ha már Mr. Metcalfe nyugovóra tért.

- Ezer örömmel, doktor! Hol találkozunk?

- Az Hotel de Paris 217-es szobájában - bökte ki pirulás és habozás nélkül Robin. - Mondjuk este kilenckor.

- Várom a találkozást, doktor!

- Még egy kis Chablis-t, Angeline?

- Nem, nem, köszönöm, Wiley, nem kérek többet. A vacsora csodálatos volt. De azt hiszem, eddig még nem kapott meg mindent, amit szeretett volna.

A nővér felállt, meggyújtott két cigarettát, s egyiket átnyújtotta Robinnak. Ezután ismét ellépett az asztaltól, hosszú szoknyája kissé lecsúszott a csípőjéről. Rózsaszín blúza alatt nem hordott melltartót. Mélyet szippantott cigarettájából és Robinra függesztette tekintetét. Robin egy pillanatig az éppen Ausztráliában járó ártatlan doktor Barkerra, saját Newburyben lévő feleségére és gyermekeire, valamint az azóta már Londonba érkezett barátaira gondolt.

- Nem fog panaszt emelni Mr. Metcalfe-nál, ha illetlen ajánlatot teszek magának?

- Tőled, Willie - mosolyodott el a lány -, ez egyáltalán nem lesz illetlen.

Harvey állapota bámulatos gyorsasággal javult, s a hatodik napon Robin meglehetősen szomorúan távolította el a varratokat.

- Úgy tűnik, a sebe nagyon szépen begyógyult, Mr. Metcalfe. Kicsit még vigyázzon magára, s a jövő hét közepére már minden a legteljesebb rendben lesz.

- Nagyszerű! Azonnal át kell mennem Angliába az ascoti versenyekre. Tudja, Rosalie, az én lovam a favorit ebben az évben. Remélem, vendégül láthatom a páholyomban! Jaj, de mi lesz akkor, ha a sebem újra kinyílik?

Robin elfojtott egy arcára kiülő mosolyt.

- Emiatt ne nyugtalankodjon! Nagyszerűen javul az állapota. Kár, hogy nem tudok tovább maradni s megnézni, hogyan szerepel Rosalie Ascotban.

- Én is igazán sajnálom, doktor! Mindenesetre még egyszer nagyon köszönöm. Még soha nem volt dolgom ilyen nagyszerű sebésszel!

És nem is lesz, gondolta Robin, s már alig tudta továbbra is magára erőltetni az amerikai akcentust. Nagy megkönnyebbüléssel búcsúzott el Harveytől, nagyon sajnálta, hogy el kell köszönnie Angeline-től, a sofőrrel pedig a szállodából visszaküldött egy rézmetszettel díszített számlát a következő szöveggel:

Dr. Wiley Franklin Barker

*tisztelettel üdvözlését küldi
Mr. Harvey Metcalfe-nak,
s bátorodik tájékoztatni arról,
hogy az általa nyújtott szakmai
szolgáltatások, a sebészi
beavatkozás és utókezelés
számláinak összege
80 000 dollár*

A sofőr egy órán belül visszatért a készfizető csekkel. Robin diadalittasan érkezett meg Londonba.

A második megvolt, jöhet a harmadik.

13.

Egy kis pihenő – számvetéssel

Másnap, pénteken a Harley Streeten Stephen, Robin vizsgálóasztalán ülve, beszédet mondott.

- Robin hidegvérének köszönhetően a monte-carlói hadművelet minden szempontból sikeresnek tekinthető. A költségek viszont meglehetősen magasak voltak. A megszerzett 80 000 ellenében a kórház és a szállodai számlák összesen 11 351 dollárt tesznek ki. Eddig összesen 527 560 dollárt vételeztünk be. Ennek megfelelően Mr. Metcalfe még mindig 494 970 dollárunkkal tartozik. Kíváncsi vagyok ellenőrizni a számításaimat?

Általános mormogás volt a válasz: feltétlenül megbíztak Stephen matematikai képességeiben. Bár az igazság az, hogy a legtöbb algebrával foglalkozó szakemberhez hasonlóan, a számokat ő is rendkívül unalmasnak tartotta.

- Különben, Robin, hogy sikerült szerdán este potom 73,50 dollárból megvacsoráznod? Mit rendeltél? Kaviárt és pezsgőt?

- Hát... a szokásostól kissé eltérő dolgot - ismerte be Robin. - Úgy éreztem, hogy nagy szükségem van rá.

- Monte-Carlóban többet nyertem, mint amennyit veszítettem, és most is megnyerném a fogadást, ha azt állítanám, hogy az a szokásostól eltérő dolog nem csupán az asztalát osztotta meg veled - jegyezte meg Jean-Pierre, és zsebéből előhúzta tárcáját.

- Stephen, itt van 219 frank, ennyit nyertem szerdán este a Casinóban. Ha még egy kis ideig békén hagyatok volna, talán nem is kellett volna Robinnek azt a mézáros munkát elvégeznie Metcarfe-on, mert az egész összeget vissza tudtam volna nyerni. Azt hiszem, a legkevesebb, amit megérdemelnék, az Faubert nővér telefonszáma.

Jean-Pierre megjegyzését Stephen egyszerűen eleresztette a füle mellett.

- Kitűnő, Jean-Pierre. Ezzel is csökkenthetjük a költségeket. A mai árfolyamon a 219 frankod... - mondta és kis szünetet tartva zsebéből előhúzta a számológépet
- ...az ...megfelel 46,76 dollárnak, s ezzel a költségek 22 483.24 dollárra csökkennek.

Stephen elégedetten fejezte be a számadást, majd így folytatta:

- Nos, az ascoti tervem rendkívül egyszerű. James 10 dollár ellenében beszerzett két belépőt a tagok számára fenntartott szektorba. Tudjuk, hogy Harvey Metcarfe, mint minden tulajdonos, szintén rendelkezik ilyen belépővel, amennyiben tehát jól időzítünk, minden a legtermészetesebben fog hatni, és ismét szépen be fog sétálni a csapdánkba. James a megérkezésétől a távozásáig állandóan Metcalfe nyomában fog maradni, és folyamatosan tájékoztat bennünket rádión keresztül. Jean-Pierre a tagok szektorának bejáratánál várja Metcalfe-et, s vele együtt bemegy a szektorba. Délután egy órakor Robin a Heathrow repülőtérrel felad egy táviratot, amelyet Harveynek ebéd közben, a saját páholyában kell megkapnia. A tervnek ez a része viszonylag egyszerű. Ha aztán egyszer sikerül őt Oxfordba csalogatni, akkor kezdődik a neheze. Be kell vallanom, hogy sokkal jobban érezném magamat, ha már túl lennénk az ascoti akción.

Stephen szélesen elmosolyodott.

- Ebben az esetben ugyanis rendelkezésünkre állna még egy kis idő, hogy újra átvegyük az oxfordi tervet. Van valakinek kérdése?

- Az oxfordi terv első részének végrehajtásánál nincs ránk szükséged, ugye? Csupán a másodikban kell közreműködnünk... - kérdezte Robin Stephen jegyzeteit tanulmányozva.

- Pontosan így van. Az elején magam is elboldogulok. Tulajdonképpen az lenne a legjobb, ha azon az estén mindnyájan eltűnnétek szem elől, és Londonban maradnátok. A következő legfontosabb feladatunk az, hogy valamit kitaláljunk James számára is, mert ha nem vigyázunk, még ő is ki fog találni valamit. A dolog kezd meglehetősen nyugtalanítani - folytatta Stephen -, mert ha Harvey időközben haza talál térni Amerikába, akkor hazai pályán kell felvennünk ellene a harcot. Eddig szerencsére minden esetben mi választottuk meg a küzdelem színhelyét. James viszont olyan feltűnést keltene Bostonban, mint a fehér holló, még akkor is, ha négyünk közül ő van megáldva a legnagyobb színészi tehetséggel. Az ott teljesen más mérkőzés lenne.

James gyászos képpel felsóhajtott, és mélázva tovább tanulmányozta a szőnyeg mintázatát.

- Ne búsulj, öregfiú, úgy vezetted azt a mentőautót, mint egy vérbeli autóversenyző — vigasztalta Robin.

- Talán megtanulhatnál repülőgépet is vezetni, és akkor elrabolhatnánk a gépét - ízetlenkedett Jean-Pierre.

Miss Meikle-nek egyáltalán nem tetszett a doktor Oakley szobájából kihallatszó nevetés, és nagy megkönnyebbüléssel vette tudomásul a furcsán

összeválogatott trió távozását. Mikor végre becsukta James mögött az ajtót, bement Robin szobájába.

- Fogadja most már a betegeit, doktor Oakley?

- Igen, ha nagyon muszáj, Miss Meikle.

Miss Meikle nem válaszolt, csak ajkait préselte keskenyebbre. Vajon mi történhetett a doktorral? Valószínűleg azok miatt a rémes alakok miatt van az egész, akikkel az utóbbi időben barátkozik. Nagyon megbízhatatlanná vált azóta. - Mrs. Ventworth-Brewster, doktor Oakley várja önt. Mire végez, elő is készítem a tablettákat az olaszországi utazására.

Stephen néhány napos pihenésre visszatért a Magdalen College-ba. Az egész terv pontosan nyolc héttel ezelőtt fordult meg először az agyában, és négyük közül kettőnek az ötlete eddig ragyogóan bevált. Nyilvánvaló volt számára, hogy társai erőfeszítéseit olyasmivel kell megkoronáznia, ami hosszú időre bevonul az oxfordi legendáriumba.

Jean-Pierre folytatta tevékenységét a Bond Street-i galériában. Mivel Ascotban neki csupán egyetlen mondatot kell elmondania, ez nem ígérkezett túlzott megterhelésnek. Stephen oxfordi tervének második része viszont arra készítette, hogy a nagy tükör előtt éjszakákon keresztül próbálgassa szerepét.

James a hétvégét Anne-nel együtt Stratford-on-Avonban töltötte. A Királyi Shakespeare Társulat a hely szelleméhez és hírnevéhez méltó kiváló előadásban mutatta be a Sok hűhó semmiért című darabot. Az előadás után az Avon partján sétálva James megkérte Anne kezét. A lány válaszát csak a folyón úszkáló királyi testtartású hattyúk hallgatták. Az a gyémántgyűrű, melyet James akkor pillantott meg a Cartier kirakatában, amikor arra várt, hogy Harvey Metcatfe betérjen Jean-Pierre galériájába, most még sokkal jobban mutatott a lány karcsú ujján, mint akkor az üzletben. James maradéktalanul boldognak látszott. Ha még valami olyasmit is tudna kitalálni, amivel a többieket sokkolhatná, akkor már valóban minden vágya teljesülne. Éjszaka újból megemlítette a dolgot Anne-nek. Ismét megvitatták töviről hegyire az összes eddig fölmerült ötletet, és bár egyelőre semmire sem jutottak, a lány fejében elkezdett valami motoszkálni.

14.

Fácánsült és eper Ascotban

Hétfőn reggel James visszavitte Anne-t Londonba. A legelegánsabb öltönyét vette fel. A lánynak vissza kellett térnie a munkájához, és bármennyire is szerette volna James, ha elkíséri Ascotba is, Anne úgy érezte, hogy a többiek esetleg kifogásolhatnák a jelenlétét, netán gyanút is fognának, hogy James őt is beavatta a terveikbe. Bár James nem mesélte el a monte-carlói kaland részleteit, de Anne az ascoti terv minden egyes lépésével tökéletesen tisztában volt, s azt is látta, hogy James mennyire ideges. Este mindenesetre ismét találkoznak majd, s

ráér megtudni az esetleges rossz híreket. Jamesen, úgy látszik, teljesen eluralkodott a pánik. Anne igazán hálás volt Stephennek, Robinnak és Jean-Pierre-nek, hogy mindvégig kezükben tartották az események irányítását. Abban viszont biztos volt, hogy az ő fejében kialakuló elképzelés nagyon meg fogja lepni a többieket.

Stephen már korán reggel felkelt, s egy darabig saját szürke haját csodálta a tükörben. Meglehetősen sokat fizetett érte az előző napon a Debenhams fodrászszalonban. Gondosan felöltözött, elegáns szürke ruháját vette fel, és kék, kockás nyakkendőt kötött hozzá. Ezt a ruháját viselte minden ünnepélyes alkalommal, egyetemi előadástól az amerikai nagykövettel elköltött ebédig. Senki sem világosította fel, hogy a nyakkendő nem illik az öltönyhöz, amelynek szabása divatjamúlt volt, könyökén és térdén pedig minden tartás nélkül lógott, fgy aztán Stephen szemében öltönye az elegancia csúcsát jelentette. Oxfordból vonattal érkezett Ascotba, Jean-Pierre pedig kocsival jött Londonból. A pályától több mint egy mérföldnyire, a Belvedere Armsnál találkoztak Jamesszel, pontosan tizenegy órakor. Stephen azonnal felhívta Robint és közölte, hogy mindhárman szerencsésen megérkeztek, majd kérte, hogy olvassa be nekik a távirat szövegét.

- Ez tökéletes, Robin! - hagyta jóvá a szöveget, majd újabb utasítást adott: - most pedig menj ki a Heathrow-ra és pontosan egy órakor add fel a táviratot.

- Sok szerencsét, Stephen! Taposd bele azt a szemetet a betonba.

Stephen visszatért a többiekhez és közölte, hogy Robinnal Londonban minden a legteljesebb rendben van.

- Nos, James, indulj és szólj azonnal, ha Harvey feltűnik a színen.

James magába öntött egy üveg Carlsberget és elindult. Legnagyobb problémája az volt, hogy állandóan valamelyik barátjába ütközött, és fantáziájának teljes latbavetésével tudott csak megszabadulni tőlük - ami Jamestől nem volt kis teljesítmény.

Harvey nem sokkal déli tizenkettő után érkezett meg mosóporreklámként csillogó fehér Rolls-Royce-án a tagok számára fenntartott parkolóba. A jelenlévők angolos, lekicsinylő megvetéssel bámulták az autót, melyet Harvey természetesen csodálatnak fogott fel. Sleppjével együtt elindult a páholya felé. Vadonatúj öltönye Bernard Weatherill legzseniálisabb alkotása volt. A gomblyukába tűzött vörös szegfűvel s a kopaszságát eltakaró kalappal szinte felismerhetetlenné vált, s James bizony könnyen szem elől veszthette volna, ha nem a fehér Rolls-Royce-szal érkezik. James tisztes távolságból követte a kis csoportot egészen a páholyig.

- Bent van a páholyában - közölte James.

- És te hol vagy? - érdeklődött Jean-Pierre.

- Pontosán a páholya alatt a földszinten, ennek a hiéna Sam O'Flahertynek a fogadóirodájánál.

- Ne szidd az íreket, James - jegyezte meg Jean-Pierre. - Különben mindjárt mi is ott leszünk.

James felnézett a hatalmas, fehér tribünre, melyen kényelmesen elfért akár tízezer néző is, és ahonnan kitűnően be lehetett látni az egész versenypályát. Nagyon nehezen tudott a feladatára koncentrálni, hiszen közben barátait és

ismerőseit is állandóan kerülgetnie kellett. Először Halifax Earljébe botlott bele, majd abba a borzalmas lányba, akit a múlt tavasszal olyan ostoba meggondolatlansággal elvitt magával Charlotte hercegnő báljára. Most miniszoknyát viselt, ami már jó négy éve kiment a divatból, s hozzá egy olyan kalapot, ami viszont soha nem fog divatba jönni. James szemébe húzta saját kalapját, és a másik irányba bámulva csevegett Sam O'Flahertyvel a 3.20-kor kezdődő VI. György- és Erzsébet királyné-futamról. O'Flaherty emelt hangon harsogott:

- A Rosalie-nek 6 a 4-hez az esélye. Az amerikai Harvey Metcalfe a tulajdonosa, és Pat Eddery lovagolja.

Eddery a legjobb úton volt afelé, hogy minden idők legfiatalabb bajnokzsokéja legyen, és Harvey - most is, mint mindig - a győztesek mellé tette le a garast. Stephen és Jean-Pierre O'Flaherty irodájánál csatlakozott Jameshez. Az iroda mellett egy felfordított narancsosládán O'Flaherty reklámembere olyan széles gesztusokkal csalogatta a kuncsaftokat, mintha egy süllyedő hajóról adna le zászlójelzéseket.

- Önök melyikre tesznek, uraim? - fordult feléjük Sam.

James figyelemre sem méltatta Stephen rosszalló pillantását.

- Kétszer öt fontot Rosalie-re - mondta, és átnyújtott egy ropogós tízfontos bankjegyet, amelyért cserébe egy sorszámmal és Sam O'Flaherty pecsétjével ellátott kis zöld színű kártyát kapott.

- Azt kell feltételeznem, James, hogy ez szerves része a velünk még mindeddig nem közölt tervednek - jegyezte meg Jean-Pierre. - Csupán azt szeretném tudni, hogy ha bejön, akkor ezen mennyit fogunk nyerni?

- Kilenc font és tíz pennyt az adó levonása után, ha Rosalie győz - kotyogott bele Sam O'Flaherty, miközben a szájában le s föl járkált a szivarcsutka.

- Ez aligha nevezhető valami komoly hozzájárulásnak az egymillióhoz, James. No de induljunk. Azonnal szólj, ha Harvey kilép a páholyából. Szerintem erre úgy háromnegyed kettő felé fog sor kerülni, akkor nézi majd meg a kétórás futamon induló lovakat és zsokékat. Addig még bő egy óra áll rendelkezésünkre.

A pincér egy újabb 1964-es Krugot bontott, és töltött Harvey vendégeinek. Két bankár, két neves közgazda, két hajótulajdonos és egy jó nevű újságíró alkotta a páholy közönségét.

A híres és befolyásos vendégeket kedvelő Harvey mindig olyanokat hívott meg, akik nem voltak abban a helyzetben, hogy a meghívást visszautasítsák, hiszen Harvey az üzleti életben könnyen borsot törhetett volna az orruk alá. Harvey rendkívül elégedettnek látszott, hogy ilyen neves publikumot sikerült páholyába összecsiszítani erre a nevezetes napra. Közülük a rangidős Sir Howard Dodd, a hasonnevű, de valójában a dédnagyapjáról elnevezett kereskedelmi bank elaggott elnöke volt. A százkilencven centi magas Sir Howard olyan egyenesen tartotta magát, mintha karót nyelt volna, s inkább hasonlított egy testőrtisztre, mint egy bankárra. Csupán egyetlen vonatkozásban, a frizurája, illetve a frizura hiánya tekintetében hasonlított Harveyre. A versenyre elkísérte fiatal helyettese,

Jamie Clark is. Az alig harmincéves, ragyogó képességekkel megáldott fiatalember azért jött el, hogy a már kissé szenilis elnök el ne kötelezze a bankot esetleg olyan kérdésben, amit később nagyon megbánna. Bár titokban csodálta Harveyt, Clark mégsem látta volna szívesen bankja ügyfelei között. Ezzel együtt egyáltalán nem volt ellenére, hogy jelen legyen a versenyeken.

A két közgazda, Mr. Colin Emson és dr. Michael Hogan, mindketten a Hudson Intézetből, azért volt jelen, hogy tájékoztassa Harveyt a brit gazdasági élet helyzetéről. Két ember nem különbözhet jobban egymástól, mint ők. Emson az autodidakta tökéletes mintapéldánya volt, ki, miután tizenöt éves korában abbahagyta a tanulást, mindent a saját erejéből ért el. Társadalmi kapcsolatait felhasználva kiépített magának egy adóügyekkel foglalkozó vállalatot. A vállalat rendkívül sikeres volt, hála a brit kormánynak, amely minden második héten újabb és újabb adótörvényt léptetett életbe. A száznolcvan centi magas, robusztus termetű, zseniális ötletekkel sziporkázó Emson mindenképpen lelke volt a társaságnak.

Hogan ezzel szemben végigjárt minden előkelő iskolát. Megjárta Winchestert, az oxfordi Trinity College-ot és a pennsylvaniai Wharton Közgazdasági Intézetet. A McKinsey üzleti tanácsadó céggel való együttműködése eredményeképpen egyike volt Európa legjobban tájékozott közgazdászainak. Aki alaposan szemügyre vette szikár, inas alkatát, egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy mindemellett nemzetközi hírű squash-játékosként is számon tartották. A sötét hajú Hogan alig vette le szemét Harveyről, s nagyon nehezen tudta palástolni iránta érzett megvetését, hiszen ez már az ötödik meghívása volt Ascotba, és úgy látszik, Harvey már soha nem hajlandó tudomásul venni a meghívásra adott nemleges választ.

A második nemzedékhez tartozó görög Kundas fivéreket, akik majdnem annyira szerették a lóversenyt, mint a hajóikat, alig lehetett egymástól megkülönböztetni. A fekete hajú, kreol bőrű, vastag, bozontos szemöldökű görögök kora szinte meghatározhatatlan volt, s aligha tudta volna bárki is megmondani, hogy mennyi lehet a vagyonuk. Valószínűleg ők maguk sem tudták. A társaság utolsó tagja, Nick Lloyd, a News of the Worldtól csak azért jött el, hogy minden pletykát összeszedjen házigazdájáról. A hatvanas évek közepén már nagyon közel járt ahhoz, hogy Metcalfe-ot leleplezze, de egy másik botrány abban az időben néhány héten keresztül kiszorította a kevésbé szaftos történeteket az első oldalról, így hát Harvey megúsza a dolgot. Lloyd egy gondolatnyi tonic kíséretében magába döntötte az elmaradhatatlan tripla adag ginjét, s azután már nyugodt érdeklődéssel szemlélte a zagyva társaságot.

- Távirata érkezett, uram.

Harvey azonnal feltépte a borítékot. Minden szempontból hiányzott belőle a gondosság.

- A lányomtól, Rosalie-tól érkezett. Igazán kedves tőle, hogy minden jót kíván. De meg is érdemlem, a pokolba is, hiszen a lovamat róla neveztem el. No, itt az ideje, hogy harapjunk valamit!

Mindnyájan leültek a hideg Vicy-mártással tálalt fácánsült mellé, melyet eper követett Harvey ezúttal a szokásosnál is szószátyárabb volt, de vendégei ezt betudták annak, hogy nagyon ideges a futam előtt, hiszen ezt a trófeát sokkal jobban áhította, mint bármely másikat Amerikában. Harvey mellel magának sem tudta a dolgot megmagyarázni. Valószínűleg az ascoti versenyek sajátos légköre ragadta meg ennyire. Biztosan a sziporkázóan smaragd zöld gyeppel, az elegáns környezet, az előkelő közönség, a tökéletes szervezés tette irigyeltté Ascotot a világ lóverseny-társadalmában.

- Ebben az évben jobbak az esélyeid, mint korábban bármikor, Harvey - szólalt meg az idős bankár.

- Nos, tudod. Sir Howard... Lester Piggott a devonshire-i herceg lovát, a Koronahercegnőt és a királynő lovát, a Highclere-t lovagolja. Ezek mindketten esélyesek, úgyhogy egyáltalán nem vagyok abban a helyzetben, hogy túlbecsülhetném az esélyeimet. Ha az ember korábban már két alkalommal is a harmadik helyre szorult, aztán pedig, amikor biztos esélyesnek kiáltották ki, még helyezést sem ért el, akkor már kételkedik abban is, hogy lesz-e valaha nyertes lova az életben.

- Újabb távirata érkezett, uram.

Harvey ismét felszakította rövid, tömzsi ujjával a borítékot. „Minden jót és sok szerencsét a VI. György király- és Erzsébet királyné futamokra!”

- Ez a te bankod munkatársaitól érkezett. Sir Howard... Igazán nagyszerűen érzem magam! Pezsgőt mindenkinek!

Újabb táviratot hoztak.

- Ha ilyen sűrűn kapsz táviratot, külön irodát fognak nyitni neked a postán, Harvey!

Az öreg Sir Howard gyengén sikerült tréfálkozását általános nevetés kísérte. Harvey ismét fennhangon olvasta fel a szöveget.

„Sajnálom, hogy nem lehetek önnel Ascotban. Hamarosan indulok Kaliforniába. Hálás lennék, ha megkeresné régi barátomat, Rodney Porter Nobel-díjas oxfordi professzort. Ne hagyja, hogy az angol bukmékek túljárjanak az eszén. Wiley B., Heathrow-i Repülőtér.” Ez Wiley Barkertől érkezett. Ő az a fickó, aki összefoltozott Monte-Carlóban. Szó szerint megmentette az életemet. Akkora epekövet vett ki belőlem, mint az a zsemle, melyet most eszik, doktor Hogan. De hogy a fenébe találjam meg ezt a Porter professzort? - Harvey odaintette a főpincért. - Keresse meg a sofőrömet!

Néhány másodperc elteltével az elegáns egyenruhába öltözött sofőr szolgálatkészzen jelentkezett.

- Itt van valahol Rodney Porter, oxfordi professzor. Menjen és keresse meg!

- Hogy néz ki, uram?

- Honnan az ördögből, tudnám - mordult fel Harvey. - Úgy, ahogy egy professzor szokott kinézni.

A sofőr bánatos arccal vette tudomásul, hogy nem töltheti a délutánt a pálya szélén, de már el is indult, Harvey és vendégei pedig tovább élvezték az epret, a pezsgőt és a táviratok szünni nem akaró áradatát.

- Tudja, hogy ha megnyeri a futamot, a kupát maga a királynő adja majd át? - kérdezte Nick Lloyd.

- Hát persze hogy tudom! Életem legnagyobb perce lenne, ha megnyerném és alkalmam lenne találkozni őfelségével, a királynővel. Ha Rosalie győz, akkor a lányomat férjhez adom Charles herceghez. Nagyjából azonos korúak.

- Azt hiszem, hogy ezt még te sem tudod megoldani, Harvey.

- Mit csinálna azzal a szép kis summával, a 81 000 fontos díjjal, Mr. Metcalfe? - érdeklődött Jamie Clark.

- Jótékonysági célokra fordítanám - válaszolta Harvey, és élvezte szavainak a környezetre gyakorolt hatását.

- Ez nagyon gavalléros cselekedet lenne, Harvey. Méltó a hírnevéhez - jegyezte meg Nick Lloyd egy Michael Hoganra vetett sokat mondó pillantás kíséretében.

Ha mások nem is, de ők tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy mi lenne igazán méltó Harvey hírnevéhez. A sofőr visszatért és sajnálkozva jelentette, hogy nyomát sem látta magányos professzornak, pedig megnézte a pezsgőbárban, az emeleti étteremben és a lenti büfében is. A professzor ezek szerint nyilvánvalóan nem tudott bejutni a tagok számára fenntartott szektorba.

- Hát persze hogy nem - jegyezte meg Harvey nagyképűen. - Úgy látszik, magamnak kell megtalálnom. Igyanak és érezzék jól magukat!

Harvey ezzel fel is állt a helyéről, és a sofőr társaságában az ajtó felé indult. Amint vendégei hallótávolságán kívül került, dühösen ráfordult a sofőrre:

- Takarodjon a szemem elől, és többet nekem ne jöjjön olyan hülyeségekkel, hogy nem tudja megtalálni, mert akkor kénytelen lesz saját magának találni valamit... egy új munkahelyet!

A sofőr meghunyászkodva elkotródott. Harvey ezután mosolyogva visszafordult vendégeihez:

- Megyek, megnézem a kétórás futam indulóit.

Rosalie, a kanca

- Most lépett ki a páholyából - jelentette James.

- Hát te mit csinálsz? Magadban beszélgetsz, James? - harsogta egy ismerős, tekintélyt parancsoló hang.

James a 185 centi magas, tiszteletre méltó Lord Somersetre bámult, aki még mindig teljes életnagyságban ki tudott egyenesedni annak ellenére, hogy a tengerészetnél már az I. világháborút is végigharcolta. Még mindig elpusztíthatatlan energia áradt belőle azzal együtt, hogy arcán a ráncok már azt bizonyították, hogy messze túljutott azon a koron, amit a teremő egy emberi létre kiszabott.

-Az ördögbe is! Nem, uram, hm... csak éppen köhögtem...

- Kit tartasz esélyesnek a VI. György- és Erzsébet királynő-futamon? - érdeklődött az idős arisztokrata.

- Kétszer öt fontot tettem Rosalie-ra, uram.
- Úgy látszik, kilépett a vonalból - jegyezte meg Stephen.
- Hívd újból - válaszolta Jean-Pierre.
- Mi ez a zaj, James? Hallókészüléket használsz, vagy mi a szösz?
- Nem... nem... uram! Ez... ez... ez egy tranzisztoros rádió.
- Be kellene tiltani ezeket a holmikat! Ezek betörnek még az ember magánéletébe is!
- Tökéletesen igaza van, uram!
- Vajon mit szórakozhat ez ott, Stephen?
- Fogalmam sincs. Biztosan történhetett valami.
- Édes istenem! Harvey egyenesen felénk tart. Menj be a tagok szektorába, majd én is megyek. Végy egy mély lélegzetet, és ne idegeskedj. Eddig még nem vett észre bennünket.

Harvey a tagok szektorának bejárata felé tartott.

- Harvey Metcalfe vagyok. Rosalie tulajdonosa. Itt van a belépőm.

A kapus minden további nélkül beengedte Harveyt. Harminc évvel ezelőtt, gondolta, akkor sem engedték volna be a tagok részére fenntartott szektorba, ha a versenyen résztvevő összes ló az övé lett volna. Akkor még az ascoti versenyek minden évben csak négy napig tartottak, és mindenekelőtt rangos társadalmi eseményt jelentettek. Most már huszonnégy versenynap van egy évben, s az egészen eluralkodott az üzlet. Hiába, változnak az idők! Jean-Pierre szorosan Harvey nyomában maradt, megmutatta belépőjét, de semmit sem mondott a kapusnak.

Hirtelen egy fényképész vált ki az Ascotot híressé tevő rettenetes kalapok tömegéből, és csinált egy képet Harveyről, számítva arra az eshetőségre, hogy esetleg Rosalie nyeri meg a futamot. A vaku villanása után máris a másik bejárat felé iramodott, ahol Linda Lovelace, a Londonban betiltott, de New Yorkban telt házak előtt menő Deep Throat sztárja próbált bejutni a tagok szektorába. Annak ellenére, hogy bemutatták a tagok szektorába éppen belépő Richard Sapirónak, a közismert londoni bankárnak, a hölgynek mégsem sikerült bejutnia. Linda cilindert és csak egy hosszú köpenyt viselt, s ennek eredményeként Harveyvel senki nem is foglalkozott addig, amíg ő a környéken tartózkodott. Miután Miss Lovelace megbizonyosodott arról, hogy a környék összes fotográfusának sikerült lefényképeznie sikertelen bejutási kísérletét a szektorba, még egy darabig fennhangon átkozódott, majd ezzel a nyilvánosságnak szánt szerepe véget is ért.

Harvey tovább mustrálgatta a lovakat, Stephen pedig közben néhány lépésnyire megközelítette.

- Nos, akkor rajta! - bátorította magát Jean-Pierre franciául és határozottan odalépett Stephenhez.

Egészen közel álltak Harveyhez. Jean-Pierre hosszan megrázta Stephen kezét, s az előre jól begyakorolt hangon szólalt meg.

- Üdvözlöm, Porter professzor! Nem is tudtam, hogy érdeklődik a lóverseny iránt!

- Tulajdonképpen nem túlságosan, de éppen visszafelé tartok Londonba egy konferenciáról, s úgy gondoltam, hogy itt a kedvező alkalom a...

- Porter professzor! - kiáltott fel Harvey. - Nagy megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem, uram. A nevem Harvey Metcalfe. Massachusetts államból, Bostonból érkeztem. Az egyik jó barátomtól, az életemet megmentő Wiley Barker doktortól üzenetet kaptam, hogy ma ön is itt lesz. Örülnék, ha nagyon jól érezné magát.

Jean-Pierre észrevétlenül távozott. El sem akarta hinni, hogy az egész ilyen könnyen sikerült. A távirat varázslatosan működött.

- Őfensége a királynő, Ő Királyi Fensége, Edinburgh hercege, Ő Királyi Fensége Erzsébet anyakirályné, a királynő édesanyja, és Ő Királyi Fensége Anne hercegnő most lépnek a királyi páholyba.

A testőrség egyesített zenekara rázendített a nemzeti himnuszra. A huszonötezer fős tömeg felemelkedett a helyéről, s rettentő hamisan énekelni kezdett.

- Ilyesvalaki kellett volna nekünk is Amerikában - fordult Harvey Stephen felé -, akivel Richard Nixont felválthattuk volna. Akkor biztosan nincs semmiféle Watergate-ügy.

Stephen fejében egy pillanatig az fordult meg, hogy honfitársa egy kicsit igazságtalan ebben a kérdésben, hiszen Richárd Nixon Harvey Matcatfe erkölcsi mércéje szerint szinte szentnek számított.

- Jöjjön, csatlakozzon hozzánk a páholyomban, professzor! Bemutatom a vendégeimnek. Ez az átkozott páholy 750 fontomba került, ezért a pénzért igazán meglökhethjük, nem? Ebédelt már?

- Igen. Egy kitűnő ebéden vettem részt, köszönöm - hazudta folyékonyan Stephen.

Erre is Harvey tanította meg. Egyébként kopogott a szeme az éhségtől, mert már legalább egy órája ácsorgott a szektor előtt. Idegességében egy szendvicset sem tudott magába erőltetni, s mostanra kegyetlenül megéhezett.

- Nos, jöjjön akkor és élvezze a pezsgőt! - harsogta Harvey.

Éhgyomorral nagyszerű lesz, gondolta Stephen.

- Köszönöm. Mr. Metcalfe. Most egy kicsit zavarban vagyok. Először vagyok itt Ascotban, amikor a királyi pár is itt van.

- Igen, igen... a királyi család mindig eljön, hogy megnézze a György király- és Erzsébet királyné-futamot, úgyhogy ilyenkor mindenki kiritttyenti magát.

- Aha, értem - válaszolta bátortalanul Stephen.

Harvey galléron ragadta legújabb szerzeményét és betuszkolta a páholyába.

- Jöjjön mindenki! Szeretném, ha megismerkednének kitűnő barátommal, Rodney Porterrel. Tudják, ő az a Nobel-díjas! Mi is a szakterülete, Rod?

- Biokémia.

Stephen kezdte érezni Harvey stílusát. Ha bátran játszik, akkor a bankárok és hajótulajdonosok, de még az újságírók sem fogja kétségbe vonni, hogy Einstein óta ő a világ legokosabb embere. Kicsit elengedte magát, sőt még arra is volt ideje, hogy amikor a többiek nem figyeltek oda, magába tömjön néhány lazacos

szendvicset. Lester Piggott megnyerte a kétórás futamot az Olympic Casinóval, majd fél háromkor is győzött a Roussalkával, s ezzel elérte a háromezredik győzelmét. Harvey egyre idegesebbnek látszott Minden ok és értelem nélkül egyfolytában fecsegett. A fél hármas futamot úgy nézte végig, hogy az eredmény egy cseppet sem érdekelte, s közben egyre több és több pezsgőt döntött magába. Három óra előtt tíz perccel szólt mindenkinek, hogy kövessék a tagok szektorába, és nézzék meg a híres kancáját. Stephen, a többiekhez hasonlóan, ott loholt mögötte ezen a királynak szánt felvonuláson.

Jean-Pierre és James tisztos távolból szemlélte a kivonulást.

- Most már túlságosan mélyen belemászott a dologba ahhoz, hogy ki tudjon belőle keveredni - jegyezte meg Jean-Pierre.

- Én elég fesztelennek látom - mondta James. - De az lesz a legjobb, ha most eltűnünk innen, még mielőtt összeakadnánk velük. Elindultak a pezsgőbár felé, melyet kipirult arcú férfiak népesítettek be, akiket nyilvánvalóan jobban érdekelt a pezsgő a versenyeknél.

- Hát nem gyönyörű, professzorom? Majdnem olyan szép, mint a lányom. Ha ma nem győz, akkor soha.

Harvey ezután otthagyta kis társaságát, hogy néhány szót váltson a zsokéval, Pat Edderyvel, és sok szerencsét kívánjon neki. Peter Walwyn, az edző kiadta az utolsó instrukciókat, mielőtt a zsoké felszállt a lóra. A tíz ló lovasával együtt egy kis felvonulást tartott a díszpáholy előtt. Ez is egy tipikus ascoti szokás volt, melyet csak a VI. György király- és Erzsébet királyné-futam előtt rendeztek meg. Őfelsége a királynő aranyba, bíborba és skarlátpirosba öltöztetett lova, a Highclere vezette a sort, ezt követte a Lester Piggottnak egy kis problémát okozó Koronahercegnő, majd a nyugodtnak, frissnek s kitűnően felkészítettnek látszó Rosalie. Ezután Boy és Dankaro következén, s a teljesen esélytelen Mesopotamia, Ropey és Minnow zárta a sort. A nézőközönség a helyéről felemelkedve köszöntötte a lovakat és a lovasokat, s közben Harvey képe úgy sugárzott, mintha a versenyen induló összes ló az övé volna.

- ...és itt áll mellettem a ló amerikai tulajdonosa, a kitűnő Harvey Metcalfe is - fordult a kamera felé Julian Wilson, a BBC riportere. - Szeretném megkérdezni tőle, hajlandó lenne-e elmondani véleményét a VI. György király- és Erzsébet királyné-futam esélyeiről, melyen éppen az ő lovát, a Rosalie-t övezi felfokozott várakozás. Üdvözljük Angliában, Mr. Metcalfe! Hogy látja a nagy verseny esélyeit?

- Nagyszerű érzés újra itt lenni s újra részt venni a versenyen. Rosalie-nek kitűnőek az esélyei. Ennek ellenére nem a győzelem, hanem a részvétel a fontos.

Stephen egész testében összerándult. Coubertin báró, aki először az 1896-os olimpia megnyitóján mondta el a nevezetes szállóigét, most biztosan megfordult a sírjában.

- A legfrissebb értékelések szerint Rosalie egyenlő eséllyel indul őfelsége, a királynő Highclere nevű lovával. Mi erről a véleménye?

- Engem még a devonshire-i herceg lova, a Koronahercegnő is nyugtalanít egy kicsit. Nagy versenyeken mindig nehéz megverni Lester Piggottot. Az előző két

futamot már megnyerte, s most készül a harmadik győzelmére. A Koronahercegnő csodálatos kis kanca!

- Rosalie-nek kedvező a másfél mérföldes távolság?
- Az ez évi eredmények azt mutatják, hogy ez a táv fekszik neki a legjobban.
- És mit csinálna a 81 240 fontos nyereménnyel?
- A pénz ebből a szempontból nem érdekes, erre még nem is gondoltam.

Stephen gondolatai viszont nagyon is a pénz körül forogtak.

- Köszönöm a beszélgetést, Mr. Metcalfe, és sok sikert kívánok. Most pedig nézzük meg még egyszer a fogadóirodák legfrissebb jelentéseit!

Harvey visszatért csodálói közé s javasolta, hogy menjenek vissza a páholyba és az erkélyről nézzék végig a futamot.

Stephen csodálkozással vegyes meglepetéssel figyelte közvetlen közeli közelről Harvey viselkedését. Egyre idegesebbé vált. A szokásosnál is nagyobbakat mondott, és egyáltalán nem az a jéghideg fejű működő ember bújt elő belőle, akitől annyira tartottak. Kiderült, hogy ő is ember, ő is esendő és sebezhető, tehát legyőzhető.

A korlátra támaszkodva mindnyájan a rajthelyeken gyülekező lovakat nézték. Koronahercegnő tovább makrancoskodott, a többiek azonban nyugodtan várták az indítást. Szinte tapintani lehetett a levegőben vibráló feszültséget.

- Elindultak - harsogta a hangosbemondó.

Huszonötezer ember szinte vezényszóra emelte szeméhez a messzelátóját

- Jó volt a rajtja - jegyezte meg Harvey. - Sikerült jó pozícióba kerülnie - folytatta, s be nem állt a szája egészen addig, amíg egy mérföldön belül nem kerültek a lovak.

Akkor aztán hirtelen elhallgatott. A többiek is néma csendben figyelték a hangosbemondót.

- Egy mérföldön belül vannak... Minnow vezeti a mezőnyt a kanyarban... a frissnek és pihentnek látszó Buoy és Dankaro alig valamivel maradt le tőle... őket követi Koronahercegnő, Rosalie és Highclere...

- Az ezerkétszáz méteres távnál Rosalie és Koronahercegnő kijön a külső sávba, mögöttük közvetlenül Highclere...

- Még ezer méter van hátra... Minnow még tartja az iramot, de már fáradni látszik... Koronahercegnő és Buoy egyre jobban ráfut...

- Még fél mérföld... Minnow még mindig az élen, Buoy a második helyen, de úgy tűnik, mintha egy kicsit korán nyitotta volna meg a hajrát...

- Hatszáz méter a célig... a mezőny kicsit felgyorsít... Minnow továbbra is a korlát mellett fut... Buoy és Dankaro már egy teljes hosszal lemaradt... őket követi Rosalie, Lester Piggott Koronahercegnővel, majd a királynő kancája fut rá egyre jobban az élbolyra...

- Az utolsó négyszáz méteren belül vagyunk... Highclere és Rosalie fokozatosan megelőzi Buoyt... úgy látszik, Koronahercegnő teljesen lemarad...

- Még kétszáz méter... - hangzott a megafonban, s ahogy a kommentátort is elragadták az izgalmak, hangja egyre élesebbé és erősebbé vált. - A Highclere-t lovagoló Joe Mercer alig egy gondolattal előzi meg Pat Edderyt a Rosalie-val...

még száznyolcvan méter... fej fej mellett haladnak... bármelyikük megnyerheti... közelednek a célhoz... már csak a célfotó döntheti el, hogy őfelsége a királynő arany, bíbor és skarlátpiros színekben futó lova vagy a fekete és zöld kockás színekben indult Rosalie a győztes... Rosalie tulajdonosa az amerikai Harvey Metcalfe... M. Moussac Dankarója a harmadik helyen...

Harvey szinte bénultan várta az eredményt. Most még Stephen is együtt érzett egy kicsit vele. Harvey vendégei közül senki sem mert megszólalni, mindenki félt, hogy valami rosszat talál mondani.

- A VI. György király- és Erzsébet királyné-futam győztese... - szólalt meg ismét a hangosbemondó, s egyszerre néma csend szakadt az egész versenypályára. - ...a győztes az ötös rajtszámmal induló Rosalie!

A további eredményeket soroló hangosbeszélő hangját elnyomta a tömeg moraja és Harvey diadalüvöltése. Vendégeivel a sarkában rohant a legközelebbi lifthez, egy egyfontos bankjegyet nyomott a lifteslány markába és ráordított:

- Indítsa már el ezt a vacakot!

Vendégeinek csupán fele tudott vele lépést tartani és vele együtt beugrani a liftbe, Stephen is ezek közé tartozott. A földszintre érve a lift ajtaja kitárult, s Harvey szinte esztét vesztve rohant a tagok szektorán keresztül a befutók szektorába. Átkarolta lova nyakát, s közben majdnem lerántotta a zsokét is a nyeregéből. Néhány perc elteltével sugárzó arccal, diadalittasan vezette Rosalie-t az „Első” feliratot viselő alacsony, fehér oszlophoz. Jókora tömeg gyűlt köréje, mindenki gratulálni akart neki.

A pálya igazgatója, Beaumont kapitány Harvey mellett állva tájékoztatta a díjátadás ceremóniájának menetéről. Lord Abergavennynek, a királynő ascoti személyes képviselőjének kíséretében hamarosan maga a királynő is megérkezett a díjkiosztás színhelyére.

- A VI. György király- és Erzsébet királyné-futam győztese Mr. Harvey Metcalfe Rosalie nevet viselő kancája!

Harvey szinte nem is ezen a földön járt! Vakuk villantak és kamerák tucatjai követték lépéseit a királynő felé. A csodálatosan szép, türkizkék kosztümöt és ugyanolyan színű turbánt viselő királynő - ilyen összeállítást is csak a zseniális Norman Hartnell tudott kitalálni - ezután néhány szót szolt, de Harvey most életében először nem tudott egyetlen hangot sem kinyögni. Egy lépést tett hátra, ismét mélyen meghajolt és tapsvihar kíséretében visszatért a helyére.

A páholyban ezután patakokban folyt a pezsgő, és mindenki Harvey barátjává lépett elő. Stephen felmérte, hogy most nem alkalmas a pillanat arra, hogy bármi értelmes dologba is belekezdjen. Várnia kell, s közben figyelni, hogyan viselkedik ellenfele a mostani körülmények között. Csendesen álldogált az egyik sarokban, hagyta, hogy kicsit alábbszálljon a hangulat, s közben árgus szemekkel figyelte Harveyt. Még egy futamnak el kellett múlnia, mire Harvey visszatért a viszonylag normális kerékvágásba, Stephen ekkor úgy döntött, hogy eljött a cselekvés ideje. Úgy tett, mintha távozni készülné.

- Máris megy, professzorom?

- Igen, Mr. Metcalfe. Vissza kell mennem Oxfordba, mert holnap reggelig még meg kell írnom valamit.

- Mindig is bámultam magukat, fiúk, ahogy el tudnak merülni a munkájukban. Remélem, jól érezte magát?

Stephen visszanyelte az ajkára toluló. Bernard Shaw-tól eredő szellemes választ: „Kénytelen voltam, hiszen más nem volt, amit élvezhettem volna.”

- Igen, nagyon köszönöm, Mr. Metcalfe. Igazán csodálatos! Gratulálok a győzelméhez!

- Igen, igen. Köszönöm. Hosszú időt kellett vámom rá, de most úgy érzem, hogy megérte... Olyan kár, hogy itthagyt bennünket, Rod! Nem tudna még egy kicsit maradni s eljönni este a Claridge's-ben tartott fogadásomra?

- Kész örömmel megtenném, ha módom lenne rá, Mr. Metcalfe, de inkább ön látogasson meg engem Oxfordban, szeretném önnek megmutatni az egyetemet.

- Kitűnő ötlet! Ascot után úgyis lesz néhány üres napom, s mindig is szerettem volna látni Oxfordot, de valahogy soha nem volt rá időm.

- A jövő héten szerdán rendezik meg az egyetemi garden partyt. Vacsorázzon velem kedden este az egyetemen, másnap aztán körbenézünk és részt veszünk a fogadáson! - mondta Stephen s egy kártyára felírta a címet.

- Fantasztikus! Kiderül a végén, hogy ez lesz a legnagyobb szabadságom, amit valaha is Európában töltöttem. Hogy megy vissza Oxfordba, professzorom?

- Vonattal.

- Nem, nem, szó sem lehet róla! - tiltakozott Harvey. - Majd a Rolls-Royce-om visszaviszi. Mire az utolsó futam véget ér, bőven visszatér.

Mielőtt Stephennek tiltakozni lett volna ideje, már hívta is a sofőrjét.

- Vigye el Porter professzort Oxfordba, aztán jöjjön vissza! Jó utat, professzorom! Várom a találkozásunkat a jövő héten, kedden este nyolckor. Nagyon örülök, hogy megismerhettem!

- Köszönöm a csodálatos napot, Mr. Metcalfe, és még egyszer gratulálok a nagyszerű győzelemhez.

A fehér Rolls hátsó ülésén Stephen megkönnyebbülten mosolygott magában Robinon, aki azzal dicsekedett, hogy ő és csakis ő ült közülük Harvey kocsijában. Elővette noteszét és néhány szót papírra vetett. „Levonni 98 pennyt a költségekből, az Ascotból Oxfordig szóló másodosztályú jegy árát!”

15.

A fényképhamisító csodái

- Bradley - jegyezte meg a rangidős professzor -, erősen őszül a halántéka, édes fiam. Talán túl sokat dolgozik itt az egyetemen?

Stephen már korábban kíváncsi volt rá, vajon a professzori társalgóban észreveszi-e valaki megváltozott hajszínét. (A professzorok ugyanis nagyon ritkán veszik észre a furcsaságokat, amiket a kollégáik mondanak vagy csinálnak.)

- Az apám is nagyon hamar és gyorsan őszült, professzor úr, és az öröklött dolgokon bizony nehezen tud változtatni az ember...

- Ne is törődjön vele, édes fiam, legalább tekintélyesebb lesz a külseje a jövő heti garden partyn.

- Igen, a garden party, persze... Szinte teljesen ki is ment a fejemből - válaszolta Stephen, aki persze gondolatban mással sem foglalkozott már napok óta.

Nem sokkal később visszatért a szobájába, ahol a többiek már összegyűttek a soron következő megbeszélésre.

- Szerdán van az emlékünnepest és a garden party - vágott bele Stephen azonnal a dolgok közepébe, s annyit sem mondott, hogy „jó reggelt, uraim”. Hallgatósága ezúttal nem tiltakozott a modortalanság ellen. - Milliomos barátunkról eddig sikerült megtudnunk annyit, hogy számára ismeretlen környezetben is rendkívül magabiztosan viselkedik. Most megmutathatjuk neki, hogy mennyit ér a blöffölése, ha mi tudjuk, hogy mi következik, ő viszont nem. Ugyanezt használta ki ő is ellenünk a Prospecta Oilnál. Mindig előttünk járt egy lépéssel. Most mi két lépéssel előzzük meg, mert ma is elpróbáljuk az akciót, holnap pedig egyenesen kosztümös főpróbát tartunk.

- A felderítésre fordított idő ritkán vész kárba - motyogta James.

Talán ez volt az egyetlen mondat, amire még harrow-i katonai tanulmányaiból emlékezett.

- Nem fordítasz te túlságosan is sok időt a felderítésre a saját javaslatod kidolgozása helyett? - csipkelődött Jean-Pierre.

Stephen figyelemre sem méltatta a közjátékot, zavartalanul folytatta:

- Az adott napon az akció számomra hét, számotokra pedig mintegy négy órát vesz igénybe, beleértve a maszkírozáshoz szükséges időt is. Ezt különben Jamesszel az akciót megelőző napon még külön elismételjük.

- Hányszor van szükség a két fiam közreműködésére? - érdeklődött Robin.

- Csupán egyszer, szerdán. Ha többször is színre lépnének, az már kicsit furcsa és feltűnő lenne.

- Mit gondolsz, Harvey mikor akar majd visszamenni Londonba? - érdeklődött Jean-Pierre.

- Felhívtam Guy Salmont, hogy megtudjam az időbeosztásukat, s abból kiderült, hogy hétre a Claridge's-ben kell lennie. Az idő fél hétig áll rendelkezésünkre.

- Kitűnő - jegyezte meg Robin.

- Borzalmas - jegyezte meg Stephen. - Már-már azt hiszem, hogy kezdem megkedvelni ezt az embert. No, de vegyük át még egyszer a teljes forgatókönyvet! Vegyük elő a piros dossziét, s a tizenhatodik oldal közepénél kezdjük! Mikor kilépek az All Souls kapuján...

Hétfőn ismét elpróbálták elejétől végig a teljes akciót. Keddre már kívülről ismerték az összes létező útvonalat, melyen Harvey haladhat, s percnyi

pontossággal meg tudták mondani, hogy reggel kilenctől délután fél hatig egy adott időpontban hol tartózkodhat. Stephen nagyon bízott benne, hogy minden váratlan eseményt is számításba vett. Nem is volt más választása. Csupán egyetlen alkalmuk volt a cselekvésre. A legkisebb olyan hiba, mint ami Monte-Carlóban is előfordult, itt végzetes lehet, hiszen az alkalom nem ismétlődhet meg még egyszer. A kosztümös próba következett.

- Hatéves korom óta nem viseltem ilyen maskarát, akkor is csak a jelmezbálban - jegyezte meg Jean-Pierre. - Ebben aztán igazán nagy feltűnést fogok kelteni.

- Azon a napon a környéken mindenki vörösbe, kékbe és feketébe fog öltözni - válaszolta Stephen. - Úgy fog festeni az egész, mint a pávák bevonulása a cirkuszban. Senki sem fog alaposabban megnézni bennünket, még téged sem, Jean-Pierre.

Mindnyájukon ismét eluralkodott az idegesség, és türelmetlenül várták a függöny felgördülését. Stephen örült is ennek a feszültségnek. Az biztosnak látszott, hogy ha egy pillanatig is félvállról veszik Harvey Metcalfe-et, akkor az ügy eleve bukásra van ítélve.

A hétvégét csendesen töltötték. Stephen az egyetem színjátszó társulatának előadását nézte meg a Magdalen Kertben, Robin elvitte a feleségét Glyndebourne-be, és a szokásosnál is sokkal figyelmesebb volt hozzá, Jean-Pierre a Goodbye Picasso című David Douglas-könyvet olvasgatta, James pedig levitte Anne-t a lincolnshire-i Tathwell Hallba, hogy bemutassa apjának, az ötödik Earl-nek.

- Harry...

- Parancsoljon, doktor Bradley.

- Ma este velem vacsorázik egy amerikai vendégem a lakosztályomban. Harvey Metcalfe a neve. Fogadja, ha megérkezik, s kérem, kísérje fel hozzám.

- Ahogy óhajtja, uram.

- És még egy apróság... A vendégem olykor összekever Porter professzorral a Trinity College-ból. Ne akadékoskodjon vele. Észre se vegye a tévedését.

- Ahogy óhajtja, uram!

Harry szomorúan csóválta a fejét, mikor visszatért a portásfülkébe. Az teljesen természetes dolog, hogy előbb-utóbb minden tudós egy kicsit megháborodik, de hogy ezen a doktor Bradleyen már ilyen fiatalon kitört a hülyeség...?

Harvey pontosan nyolckor érkezett. Angliában mindig kínosan ügyelt a pontosságra. A főportás a Kolostoron keresztül egy ősi, durva kövekkel kirakott lépcsőn vezette fel Stephen lakosztályába.

- Mr. Metcalfe, uram!

- Üdvözlöm, professzorom!

- Örülök, hogy látom, Mr. Metcalfe. Kedves öntől, hogy ilyen pontos.

- A pontosság a hercegek udvariassága.

- Azt hiszem, hogy inkább a királyok udvariassága, s az adott mondás esetében konkrétan XVIII. Lajosé - mondta Stephen egy pillanatra megfeledkezve arról, hogy nem valamelyik hallgatójával beszél.

- Biztosan igaza van, professzorom!

Stephen egy dupla adag whisky-t töltött neki. Harvey végigmustrálta a szobát, majd tekintete megállapodott az íróasztalon.

- Húha! Ez aztán nagyszerű fényképgyűjtemény! Itt együtt van Kennedy elnökkel, ezen a királynővel... aztán még a pápával is!...

Ez az apró kis részlet Jean-Pierre ötlete volt, aki összehozta Stephent egy fotográfussal (e helyütt pontosabb talán fényképhamisítónak nevezni), aki együtt ült a börtönben festő barátjával, David Steinnel. Stephen már alig várta, hogy elégethesse ezeket a fényképeket s mindenki előtt letagadhassa, hogy valaha is léteztek.

- Hadd adjak én is valamit önnek, amivel kiegészítheti a gyűjteményét! - mondta Harvey, s belső zsebéből előhúzott egy levelezőlap nagyságú fényképet, melyen a királynőtől átveszi a VI. György király- és Erzsébet királyné-futam győztesének kijáró trófeát.

- Ha óhajtja, dedikálom is magának.

A választ meg sem várva a királynő képmásán keresztül cirkalmas betűkkel aláírta a nevét.

- Nagyon köszönöm - véne át a képet Stephen. - Biztosíthatom, hogy a többihez hasonló becsben fogom tartani. Őszintén hálás vagyok, hogy időt szakított és ellátogatott hozzám, Mr. Metcalfe.

- Inkább számomra megtiszteltetés, hogy itt lehetek Oxfordban, ebben a csodálatos, ősi épületben.

Stephen elhitte, hogy őszintén így is gondolja a dolgot, s alig tudta visszatartani magát, hogy el ne mondja a megboldogult Lord Nuffield Magdalenben rendezett vacsorájának történetét. Nuffieldnek az egyetem iránt megnyilvánuló bőkezűsége ellenére egyáltalán nem volt zavartalannak nevezhető a kapcsolata a patinás oktatási intézménnyel. Amikor az ünnepi vacsora után az inas kikísérte a vendéget, Nuffield barátságtalanul vette át a feléje nyújtott kalapot.

- Ez az enyém? - kérdezte mogorván.

- Azt nem tudhatom, mylord - hangzott a válasz -, mindenesetre ide ezzel érkezett.

Harvey egy kicsit üres tekintettel pásztázta végig a Stephen könyvespolcán sorakozó köteteket. A két téma közötti ellentmondás, a tiszta matematika és az állítólagos biokémikus Porter professzor érdeklődésének ellentmondása, úgy látszik, egyáltalán nem zavarta.

- Kérem, mondjon már nekem valamit a holnapi napról!

- Természetesen - válaszolta Stephen.

És miért is ne mondott volna. Már a többieknek is „mondott valamit erről”. Nem is egyszer a próbák folyamán.

- De előbb hadd rendeljem meg a vacsorát. Aztán majd szépen sorjában elmondom a holnapi programot. Ön pedig, hogy egyetért-e az elképzeléseimmal.

- Én mindenben benne vagyok. Mióta Európába érkeztem, tíz évvel fiatalabbnak érzem magamat. Biztosan az operáció tett jót. Egyszerűen lenyűgöző, hogy itt lehetek Oxfordban.

Stephennek közben az járt az eszében, hogy vajon ki fog-e bírni hét teljes órát Harvey Metcalfe társaságában. De ahogy eszébe jutott a még hátralévő 250 000 dollár és a többiek előtti tekintélye... A szobapincér feltálalta a rákkoktételt.

- Ez a kedvencem - lelkesedett Harvey. - Hát ezt meg honnan tudta?

Stephen alig tudta megállni, hogy azt ne válaszolja: „nagyon kevés dolgot nem tudok én magáról” - de aztán mégis inkább egy kegyes hazugsággal ütötte el a dolgot.

- Csupán szerencsés véletlen. Nos, ha holnap délelőtt tízkor találkozunk, akkor részt vehetünk az egyetem életében legérdekesebbnek tartott éves rendezvényen, az Emlékünnepségen.

- Hát ez meg micsoda?

- Nos, évente egy alkalommal, a harmadik szemeszter végén, ez az amerikai egyetemeken megfelel a nyári kurzusnak, megünnepeljük a tanév befejezését. Az ünnepélyes ceremóniákat egy nagyszerű garden party zárja, amelyen részt vesz az egyetem kancellárja és alkancellárja is. A kancellár jelenleg a volt miniszterelnök, Harold Macmillan, az alkancellár pedig Mr. Habakukk. Remélem, hogy lesz alkalma mindkettőjükkel találkozni. Lesz mindenre időnk bőven, s még vissza is tud érni este hétre Londonba.

- Honnan tudja, hogy hétre vissza kell érnem?

- Ön figyelmeztetett erre Ascotban - tudott most már gyorsan és szemrebbenés nélkül hazudni Stephen.

Már komolyan tartott attól, hogy ha sürgősen nem szerzik vissza az egymillió dollárjukat, hamarosan kemény, harcedzett bűnöző válik belőle.

Harveynek nagyon ízlett a vacsora, melyet Stephen talán egy kicsit túlságosan is körültekintően állított össze, mivel minden fogásként Harvey kedvenc ételeit szolgálták fel. Miután Harvey a vacsora után jókora mennyiségű konyakot fogyasztott el (üvegje 7,25 font - gondolta Stephen), végigsétáltak a kihalt Magdalen Kolostoron. Amikor elhaladtak a konzervatórium mellett, az épületben a kórus éppen a Gábiel-miséét próbálta, s a melódiák finom hullámokban lebegtek az esti csendben. Harveyt nem zavarta különösebben a zene, de azért megjegyezte:

- Jé, de furcsa, hogy ilyen későn megengedik a hangos magnózást.

Stephen elkísérte vendégét a Randolph Hotelbe, s megmutatta neki a Balliol College mellett a Broad Streeten lévő vaskeresztet, mely azon a helyen áll, ahol Cranmer érseket 1556-ban máglyán elégették. Harvey ezúttal elmulasztotta megemlíteni, hogy sohasem hallotta az illető úr nevét.

Stephen és Harvey a Randolph lépcsőinél vett búcsút egymástól.

- Akkor reggel találkozunk, professzorom. Köszönet a nagyszerű estéért!

- Nagyon szívesen. Tízkor önért jövök. Aludjon jól - holnap eseménydús nap vár önre.

Stephen visszatért a Magdalenbe s azonnal felhívta Robint.

- Minden a legnagyobb rendben van, csak egy kicsit majdnem túllőttem a célon. Az étrendet túlságosan is gondosan állítottam össze. Még a vacsora utáni konyak is a kedvence volt. Holnap viszont nagyon észnél kell lennem. Ha lehet, el kell kerülnünk a túlbiztosítást. Holnap találkozunk, Robin!

Stephen ugyanezeket elmondta Jean-Pierre-nek és Jamesnek is, mielőtt kimerültén bezuhant volna az ágyba. Holnap ilyenkor már sokkal okosabb lesz, de vajon gazdagabb is? Ez itt a kérdés!

16.

Talárok és nyakfodrok

Hajnali ötkor, mikor a nap a Cherwell fölé emelkedett, a korán kelő oxfordiak minden kétséget kizáróan megbizonyosodhattak afelől, hogy a szakértő vélemények nem hiába tartják Magdalent a legszebb college-nak egész Oxfordban, de még Cambridge-ben is. A folyó partján húzódó gótikus épületkomplexum látványnak is nagyszerű és megnyugtató. VII. Edward király, Henry herceg, Wolsey bíboros, Edward Gibbon és Oscar Wilde is ezeket a lépcsőket koptatták. Stephen gondolatait viszont azon a reggelen még az ágyban is csak a Harvey Metcalfe-nak adandó lecke foglalta le.

Szinte hallani vélte saját szívdobogását, s csak most tudta meg igazán, hogy Jean-Pierre és Robin miken mehetett keresztül. Mintha egy örökkévalóság telt volna már el a három hónappal ezelőtti, első találkozásuk óta. Magában el is mosolyodott, ha arra gondolt, hogy milyen közel hozta őket egymáshoz a közös cél, Harvey Metcalfe legyőzése. Bár Stephen is - Jameshez hasonlóan - titokban kezdte csodálni ezt az embert, de egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy a hazai pályáról kimozdítva ki lehet játszani még őt is. Stephen két órán keresztül szinte mozdulatlanul, mélyen elgondolkodva feküdt az ágyban, s még egyszer átgondolta az előtte álló napot. Mikor a nap már a legmagasabb fa csúcsán is felülemelkedett, ő is felkelt, lezuhanyozott, megborotválkozott, lassan és gondosan felöltözött, de gondolatai még akkor is az előtte álló nap körül forogtak.

Gondosan kikészítette arcát, aminek következtében legalább tizenöt évvel idősebbnek látszott a koránál. Ez meglehetősen hosszú időt vett igénybe, s közben azzal a gondolattal játszadozott, hogy vajon a nők számára ugyanennyi időt vesz igénybe - hogy az ellenkező hatást elérjék? Magára öltötte a tudományok doktorainak az oxfordi egyetemen kijáró csodálatos skarlátvörös köpenyt. Hosszasan tanulmányozta magát a tükörben.

- Ha ez nem lesz hatással Harvey Metcalfe-ra, akkor semmi - jegyezte meg csak úgy magának.

Ráadásul teljes joggal viselheti is ezt az öltözetet. Leült, s még egyszer utoljára átolvasta a vörös dosszié tartalmát. Már annyiszor elolvasta a sűrűn telegépzelt oldalakat, hogy szinte kívülről tudta az egészet.

A reggelit ezúttal is kihagyta, mert tartott tőle, hogy legalább ötvenévesre maszkírozva némi feltűnést keltene kollégái körében. Bár az idősebb professzorok feltehetően ebből sem vennének észre semmit.

Stephen kilépett a college-ból és rátért a High Streetre. Körülötte legalább ezerfős tömeg, legtöbbjük színpompás, a XIV. századbéli főpapokéra emlékeztető, tiszteletet keltő és tekintélyt sugárzó köpenyekben, talárokban és egyéb maskarákban. Az inkognitó megőrzése ezen a napon különösen könnyű feladatnak ígérkezett. De hiszen éppen ez volt a fő oka annak, hogy Stephen azt a napot, az Emlékünnepség napját választotta ki az ütközet megvívására. No meg az a körülmény, hogy Harveyt elbűvölik a patinás egyetem hagyományai. Tíz előtt öt perccel érkezett a Randolph-hoz. Közölte az egyik szállodai boyjal, hogy ő Porter professzor és azért jött, hogy magával vigye Mr. Metcalfe-ot. Ezután leült a szálloda halijában és várakozott. A boy elsietett, s néhány perccel később Harvey társaságában tért vissza.

- Mr. Metcalfe, Porter professzor!

- Köszönöm - mondta Stephen, s elhatározta magában, hogy tisztes borraivalót fog adni a fiúnak.

Ez hasznosnak látszott még akkor is, ha a boy csak a kötelességét teljesítette.

- Jó reggelt, professzor - üdvözölte Harvey, s maga is helyet foglalt. - Mondja már meg, hogy tulajdonképpen mibe is keveredtem.

- Nos - kezdte Stephen -, az Emlékünnepség hivatalosan akkor kezdődik, amikor az egyetem összes előkelősége leül reggelizni a Jesus College-ban, ahol pezsgőt és tejszínhabos epret szolgálnak fel. Ezt nevezik „Lord Nathaniel Crewe adományának”.

- Ki ez a fickó, ez a Lord Crewe? Ő is ott lesz a reggelin?

- Csupán lélekben, mivel ez a nagyszerű férfiú már vagy háromszáz éve halott. Lord Nathaniel Crewe az egyetem doktora és egyben Durham püspöke is volt, és évi 200 fontot hagyott az egyetemre adományként a reggeli és a prédikáció költségeinek fedezésére. A prédikációt egyébként mi is meg fogjuk hallgatni. Természetesen az adományozott összeg a mai árak és infláció mellett nem fedezi a költségeket, úgyhogy az egyetem kénytelen a saját zsebébe nyúlni, hogy folytatni lehessen a hagyományt. A reggeli befejeztével kezdődik a felvonulás és a parádé a Sheldonian Színházban.

- És azután mi következik?

- A parádét követi a nap legérdekesebb eseménye, a tiszteletbeli címek adományozása.

- Az meg micsoda?

- A tiszteletbeli címet - folytatta Stephen - azok a tiszteletre méltó urak és hölgyek nyerik el, akiket az egyetem vezetősége érdemesnek tart arra, hogy érdemeik fejében formailag az Oxfordi Egyetem professzori karába fogadja.

Amolyan kitüntetésféle - válaszolta Stephen s az órájára pillantott. - De most már indulnunk is kell, hogy jó helyünk legyen az út mentén, ahol a felvonulás elhalad.

Stephen ezzel fel is állt, s vendégével együtt elindult a Randolph Hotelből. Lesétáltak a Broad Streeten, és a Sheldonian Színházzal szemben hamarosan találtak is egy nagyszerű helyet, ahol skarlátszínű köpenyének köszönhetően a rendőrök egy kis helyet szorítottak Stephennek és vendégének. Néhány perc elteltével a menet kifordult a Turl sarkán. Amint látótávolságba kerültek, a rendőrök lezárták a forgalmat, s a közönséget a járdákra tessékelték.

- Kik azok a fickók, azokkal a nagy botokkal? - érdeklődött Harvey.

- Azok az egyetemi rendfenntartók és jogarvivők. Azért van náluk az a bot, hogy biztosítsák a rendet és biztonságot az egyetem kancellárja előtt.

- Jézusom, hát hogyan lenne itt biztonságban, hiszen nem a New York-i Central Parkban vagyunk!

- Persze, persze - bólogatott Stephen -, de háromszáz éve még más világot éltünk, s a hagyományok Angliában nehezen halnak ki.

- És kik mennek a rendfenntartók mögött?

- Az az aranyszegélyű, fekete köpenyt viselő férfiú az egyetem kancellárja, akit az apródjai kísérek. A kancellár jelenleg Harold Macmillan, aki az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején Nagy-Britannia miniszterelnöke volt.

- Ó, igen! Emlékszem is a nevére. Próbálta a briteket bevinni Európába, de De Gaulle-nak nem tetszett a dolog.

- Nos, gondolom, erről is meg lehet jegyezni a nevét. A kancellárt az alkancellár, Mr. Habakukk követi, aki egyben a Jesus College igazgatója is.

- Teljesen összezavar, professzorom!

- Nos, a kancellár mindig egy Oxfordban végzett, kiemelkedő angol közéleti személyiség, az alkancellár azonban már ténylegesen az egyetem vezető embere. Általában a college-igazgatók közül szokták megválasztani.

- Azt hiszem, már kezdem kapiskálni a dolgot.

- Őket követi az egyetem jegyzője, Mr. Caston, aki jegyzői tisztsége mellett oktat is a Merton College-ban. Ő az egyetem hivatalainak a főnöke, gyakorlatilag ő irányítja az egyetem életét. Közvetlenül az alkancellárnak és a hetente összeülő Egyetemi Tanácsnak tartozik felelősséggel. Ez valahogy úgy működik, mint egy állam vezetésében a kabinet. Őket követi a főproktor, Mr. Campbell, a Worcester College-ból és az alproktor, Főtisztelendő doktor Bennett, a New College-ból.

- Mi az, hogy proktor?

- Több mint hétszáz éve a proktorok felelnek az egyetem fegyelméért és hírnevének megőrzéséért.

- Micsoda? Ez a két öreg ember tart rendet kilencezer rakoncátlan fiatalember között?

- Nos, ebben segítenek nekik a bulldogok - mondta Stephen.

- Aha, így már jobban hangzik. Néhány harapás egy jó öreg angol bulldogtól, azt hiszem, mindenkit észhez térít.

- Nem, nem erről van szó - tiltakozott Stephen, miközben kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta visszatartani nevetését. - Bulldognak nevezik azokat, akik

segítenek a proktornak a rend fenntartásában. Végül aztán ott az a tarkabarka társaság a menet végén, ők a college-ok igazgatói, akik egyben az egyetem doktorai is. Őket követik az egyetem doktorai, akik nem college-igazgatók, majd utánuk következnek a college-igazgatók, akik viszont nem az egyetem doktorai.

- Ide hallgasson, Rod! Számomra az, hogy „doktor”, azt jelenti, hogy „fájdalom és pénz”.

- Ezek nem ilyen doktorok - próbálta megmagyarázni Stephen.

- Ne fáradjon a dologgal! Minden rémesen tetszik, de ne várja el tőlem, hogy megértsem, mi értelme van az egésznek!

- Ez a hosszú sor elmegy a Sheldonian Színházba, s a menet összes résztvevője elfoglalja helyét a félkörben.

- Már megbocsásson, milyen körben?

- A félkör tulajdonképpen egy körben futó padsor, amelynek az a nevezetessége, hogy egész Európában itt lehet a legkényelmetlenebbül ülni. Persze nem kell nyugtalankodnia, nekünk kényelmes helyünk lesz. Annak köszönhetően, hogy annyira szívén viseli a Harvard Egyetem sorsát, sikerült két helyet szereznem az erkélyen, s még arra is van időnk, hogy elfoglaljuk, mielőtt a tömeg odaérne.

- Vezessen akkor, Rod. Itt valóban tudják, hogy mi folyik a Harvardon?

- Hogyne tudnák, Mr. Metcalfe, Egyetemi körökben önt olyan bőkezű emberként ismerik, aki nagylelkű adományokkal egyengeti a tudományos élet kiválóságainak pályafutását.

- Hogy maga miket nem tud rólam!

Meglehetősen keveset nem tudok, gondolta Stephen. Harveyt ezek után az erkélyen foglalt helyre vezette. Nem akarta, hogy vendége túlságosan is közelről megfigyelhesse az egyes arcokat. Persze az igazság az, hogy a félkörben ülő egyetemi vezetők annyira be voltak bugyolálva tetőtől talpig azokba a köpenyekbe, talárokba, szalagos kalapokba és hatalmas nyakfodrokba, hogy még saját szülőanyjuk se nagyon ismert volna rájuk, nemhogy Metcalfe. A vendégek már mind elfoglalták a helyüket, s az orgonista is eljutott a záróakkordokig.

- Az orgonista - jegyezte meg Stephen -, az én college-omban dolgozik. Ő a kórus vezetője és a zenei tanszék helyettes vezetője.

Harvey egy pillanatra sem tudta levenni tekintetét a félkörről és a bíborba, skarlátba öltözött alakokról. Még életében nem volt ilyen látványban része. A zene hirtelen elhallgatott, a kancellár felemelkedett helyéről és ékes latinsággal köszöntötte az összegyűlteket.

- Causa hujus convocationis est ut...

- Mi az ördögöt magyaráz ez itt?

- Arról beszél, hogy miért vagyunk most itt - magyarázta Stephen. - Megpróbálom majd tolmácsolni az eseményeket.

- Itte Bedelli - szórt fennhangon a kancellár, mire a hatalmas ajtók kitárultak, s a jogarvivők elindultak a jövőendő tiszteletbeli doktorokért, akik a Divinity Schoolban várakoztak.

Egy pissenésre mindenki elcsendesedett, amikor a főszónok, Mr. J. G. Griffith egyenként bemutatta őket az egyetem kancellárjának, és - ő is ékes latinsággal - elsorolta a bemutatottak érdemeit, valamint pályafutásuk kiemelkedő állomásait.

Stephen megengedett magának egy kis szabadosságot a fordításban, s arra igyekezett a hangsúlyt helyezni, hogy ezeket a doktori címeket főként a pénzadományoknak, nem pedig tudományos sikereiknek köszönhetik a kitüntetettek.

- Ő például Lord Armory. Az oktatásügy érdekében kifejtett tevékenységéért ítelték neki oda a címet.

- Mennyit adott?

- Ööö... hát valamikor ő volt a pénzügyminiszter. A következő Lord Hailsham. Nyolc alkalommal is tagja volt a kormánynak, volt oktatásügyi miniszter is, legutoljára pedig az igazságügyi tárca volt az övé. Lord Armoryval együtt a jogtudományok doktora címet kapják meg.

Harvey felismerte Flora Robson, a híres színésznőt is, aki színpadi életművéért kapta a kitüntető címet. Stephen elmagyarázta azt is, hogy a színésznő a költő Sir John Betjemannal együtt az irodalomtudományok doktora címet kapta. A kancellár mindnyájuknak átnyújtotta az összetekert, pecsétellátott, pergamenre írt oklevelet, kezét fogott velük, majd leültették őket a félkör első sorában szabadon hagyott helyekre.

A legutolsó kitüntetett Sir George Porter, a Királyi Intézet Nobel-díjas igazgatója volt. Ő a természettudományok doktora címet kapta.

- A névrokonom, de nincs semmi közünk egymáshoz. Lassan azonban végére is érünk az egésznek - jelentette ki Stephen. - Még egy rövid kis beszéd van hátra, melyet az irodalomtudományok professzora, John Wain intéz az egyetem mecénásaihoz.

Mr. Wain ezután elmondta a Crewe-émlékbeszédet, amely tizenkét percet vett igénybe, és Stephen egy kicsit fellelegezhetett, hogy végre mindkettőjük számára érthető nyelven hangzott el egy szónoklat. A különböző díjakat nyert hallgatók előadása zárta az ünnepséget, de Stephen erre már alig figyelt oda.

Amikor mindezen túl voltak, a kancellár felemelkedett a helyéről, és kivezette a menetet a teremből.

- Ezek most hova mennek? - érdeklődött Harvey.

- Most mindnyájan átmennek ebédelni az All Souls College-ba, melyen részt vesznek az ünnepség hírességei is.

- Istenem, mit nem adnék, ha én is ott lehetnék!

- Már minden meg van szervezve - válaszolta Stephen.

Harvey teljesen el volt bűvölve.

- Hát ezt meg hogyan sikerült elintéznie, professzorom?

- Az egyetem jegyzőjére mély benyomást tett az, hogy mennyire szívén viseli a Harvard ügyeinek alakulását, s azt hiszem, remélik, hogy megtalálja majd a módját annak is, hogy Oxfordot szerény támogatásban részesítse, különösen a nagyszerű ascoti győzelme után.

- Kitűnő ötlet! Nem is értem, hogy ez eddig miért nem jutott eszembe?

Stephen megpróbált közömbösnek mutatkozni a témát illetően, de nagyon bízott benne, hogy a nap folyamán egyre jobban megérlelődik majd Harveyben a gondolat. Tanult a leckéből, hogy nem szabad semmit túllihegni. Az igazság persze az volt, hogy a jegyző még életében sem hallotta a Harvey Metcalfe nevet, de mivel Stephennek ez volt az utolsó szemesztere Oxfordban, így az egyik All Soulsban dolgozó professzor barátjának köszönhetően ő is a meghívottak listájára került.

Macmillan kézszorítása

Mindketten átsétáltak az úttesten, a Sheldonian Színházzal pontosan szemközt lévő All Soulsba. Stephen meglehetősen sikertelenül megpróbálta elmagyarázni az All Souls lényegét Harveynek. S ez már csak azért sem volt túl könnyű feladat, mert még az oxfordiak nagyobb része is talánynak tartja ezt az egész intézményt.

- Ez valójában egy gyűjtőnév - próbálkozott Stephen a magyarázattal -, s azokra utal, akik hűségben váltak el Oxfordtól. Egyben emléket állít az agincourt-i győzteseknek. Itt mondtak misét értük, hogy lelkük megpihenjen. A modern tudományos közéletben sajátos szerepet tölt be az intézmény. Az All Souls jelenleg egy olyan társaság, melynek tagjai az Oxfordban végzett, főleg a tudomány területén kiemelkedő eredményeket elért külföldi és hazai személyiségek, de azok is tagjai lehetnek, akik más területen alkottak valami maradandót. Ennek a college-nak nincsenek hallgatói, viszont a külvilág előtt úgy ismeretes, hogy - hatalmas pénzügyi és szellemi tartalékainak köszönhetően - mindent el tud érni, amit csak akar.

Stephen és Harvey elfoglalták helyüket a hosszú asztalnál a száznál is több vendég között, a patinás Codrington Könyvtárban. Stephen egész idő alatt teljes erejével arra törekedett hogy Harvey minden percét lefoglalja, de ezt ne csinálja túl feltűnően. Magában hálát adott a sorsnak, hogy ilyen alkalmakkor az emberek soha nem emlékeznek vissza, kivel is találkoznak és mit beszélnek velük, s ezért örömmel mutatta be mindenkinek Harveyt, a tudományok kiemelkedő amerikai pártfogójaként. Szerencsére meglehetősen távol ültek az alkancellártól, a jegyzőtől és a kincstárnoktól is.

Harvey teljesen a friss élmények hatása alá került, s tökéletesen elégedett volt már azzal is, hogy a hírességeket hallgathatta maga körül. Ez kellemes meglepetést okozott Stephennek, aki attól tartott, hogy egész idő alatt be nem áll majd a szája. Az ebéd végeztével, amikor a vendégek felálltak a helyükről, Stephen vett egy mély lélegzetet, s kijátszott egy meglehetősen kockázattal járó kártyát. Határozottan odavezette Harveyt a kancellárhoz.

- Kancellár úr! - szólította meg Harold Macmillant.

- Tessék, fiatalember!

- Szeretném önnek bemutatni Mr. Harvey Metcalfe-ot Bostonból. Mr. Metcalfe, mint ahogy ön előtt is ismeretes, kancellár úr, a Harvard Egyetem egyik bőkezű mecénása.

- Igen, hát persze. A tőke, mindig az a tőke! Mi szél hozta hozzánk Angliába, Mr. Metcalfe?

Harvey alig jutott szóhoz a megtiszteltetéstől.

- Nos, uram, azaz bocsánat... kancellár úr, azért jöttem, mert a lovam, Rosalie indult a György király- és Erzsébet királyné-futamon.

Stephen ekkor már Harvey háta mögött állt és jelezte a kancellárnak, hogy Harvey lova nyerte meg a versenyt. Harold Macmillannek soha nem volt ellenére egy kis játék, és belement a beszélgetésbe.

- Bizonyára nagyon elégedett lehet az eredménnyel, Mr. Metcalfe.

- Azt hiszem, uram, hogy nagy szerencsém volt.

- Nem olyan embernek látszik, aki a dolgait a szerencsére bízza.

Ezután Stephen határozottan kézbe vette a beszélgetés irányítását.

- Megkísérlem Mr. Metcalfe érdeklődését felkelteni, hogy pénzügyi támogatást adjon bizonyos kutatásokhoz, melyeket itt, Oxfordban folytatunk, kancellár úr!

- Nagyszerű ötlet!

Miután hét évet eltöltött egy politikai párt élén, Harold Macmillannál senki sem volt jobban tisztában azzal, hogy miként kell egy ilyen alkalmat felhasználni mások hiúságának legyezgetésére.

- Buzgólkodjon csak, fiatalember. Ugye, Bostont említette, Mr. Metcalfe? Kérem, adja át üdvözetemet a Kennedyeknek.

A díszes tógába öltözött Macmillan ezzel már tovább is lépett.

- Milyen nagy ember! És milyen ünnepi alkatom! Úgy érzem, részese lettem a történelemnek! Minden vágyam, hogy megérdemelten legyek itt jelen.

Miután a feladatot végrehajtotta, Stephen igyekezett minél hamarabb eltűnni innen Metcalfe-fal együtt, még mielőtt valami hibát követhetne el. Tisztában volt azzal, hogy Harold Macmillan több mint ezer emberrel fog kezét rázni és szót váltani a nap folyamán, s minimális az esélye annak, hogy egyáltalán emlékezni fog Harveyre. Bárhogy is legyen, ha emlékszik rá, az sem túl sokat számít. Harvey végső soron ténylegesen a Harvard egyik mecénása.

- Az előkelőségek előtt illik távoznunk, Mr. Metcalfe.

- Természetesen, Rod. Itt maga a főnök.

Az utcára kiérve Harvey jókora órájára pillantott. Pontosan fél három volt.

- Kitűnő! - örvendezett Stephen, aki már háromperces késésben volt a következő találkozóra. - A garden partyig még több mint egy óránk van. Nézzünk meg talán addig néhány college-ot!

Lassan elsétáltak a Brasenose College mellett. Stephen elmagyarázta, hogy a név eredetileg a „brass nose”, a rézorr szóból származik, s az eredeti rézorr, egy tizenharmadik századi kopogtató, ma is ki van állítva a haliba. Megtettek még vagy száz métert. Ekkor Stephen Harvey-vel együtt jobbra fordult.

- Lefordultak jobbra, Robin, s most a Lincoln College felé tartanak - közölte a Jesus College bejáratánál rejtőzködő James.

- Kitűnő! - nyugtázta a hírt Robin, és még egyszer végignézett két kisfián.

A hét- és kilencéves kislányok kényelmetlenül feszengtek jelmezükben, de azért mindketten készen álltak az apródszerep eljátszására, bár nem nagyon értették, hogy apa mit is akar ezzel a játékkal.

- Készen vagytok?

- Igen, apa - válaszolták kórusban.

Stephenék lassan elsétáltak a Lincoln College felé, s már alig néhány lépés választotta el őket az épülettől, amikor a főbejáratnál megjelent Robin, az alkancellár hivatalos, szalagokkal, magas gallérral, fehér nyakkendővel s minden egyébvel ékesített öltözkéiben. Legalább tizenöt évvel idősebbnek látszott, s igyekezett a lehető legjobban hasonlítani Mr. Habakukkra. Talán lehetne egy kicsit kopaszabb is, gondolta Stephen.

- Akarja, hogy bemutassam az alkancellárnak? - kérdezte Stephen.

- Az lenne még csak az igazi!

- Jó napot, alkancellár úr! Szeretném önnek bemutatni Mr. Harvey Metcalfe urat.

Robin levette a jelmezhez tartozó fura kalapját és meghajolt. Stephen hasonló mozdulattal viszonzta az üdvözlést. Mielőtt Stephen folytathatta volna, Robin szótárt meg:

- Nem a Harvard Egyetem jeles mecénása?

Harvey elpirult, és rámosolygott az alkancellár köpenye szélét tartó két kislányra. Robin folytatta:

- Örülök, hogy megismerhettem Mr. Metcalfe. Remélem, tetszett önnek ez a kis oxfordi kirándulás! Meg kell azonban jegyezni, hogy nem mindenki olyan szerencsés, hogy egy Nobel-díjas legyen az idegenvezetője.

- Nagyon élveztem... minden csodálatos volt, alkancellár úr, és igazán nagyon szeretném, ha valamivel segíthetném az egyetem munkáját.

- Nos, ez valóban nemes szándék.

- Nézzék, uraim, itt szálltam meg a Randolph Hotelben. Igazán nagy öröömre szolgálna, ha később, a délután folyamán meghívhatnám önöket egy teára.

Robinon és Stephenen egy pillanatra eluralkodott a döbbenet. Ismét előrukkolt valami váratlan dologgal. Biztosan még annyit sem képes belátni, hogy az Emlékünnepség napján az alkancellárnak vajmi kevés ideje lehet, hogy valakivel műsoron kívül teázgasson. Robin tért először magához.

- Tartok tőle, hogy erre most nincs lehetőség. Egy ilyen napon az embernek olyan sok a tennivalója... De ön ezt bizonyára megérti... Inkább ön látogasson meg engem az irodámban a Clarendon Buildingben. Ott aztán elbeszélgethetnénk egy kicsit.

Stephen azonnal tovább folytatta a beszélgetés megkezdett fonalát.

- Milyen kedves öntől, alkancellár úr! Fél öt esetleg megfelelne?

Robin legszívesebben világga szaladt volna. Bár még csak alig öt perce álldogáltak az épület előtt, de neki már ez is örökkévalóságnak tűnt. Semmi kifogása nem volt az újságíró vagy az amerikai sebész szerepköre ellen, de

őszintén utált alkancellár lenni. Bármelyik pillanatban megjelenhet valaki, aki felismerheti, s a család azonnal lelepleződik. Még rosszabbul kezdte magát érezni, amikor a turisták fényképezni is kezdték.

Harvey most is feje tetejére állította elképzeléseiket. Stephen egyre csak Jean-Pierre-re és Jamesre gondolt, két legjobb „színészükre”, akik most maskarájukban hasztalanul ácsorogtak a garden partyn felállított teázósátor mögött, a Trinity College-ban, és már türelmetlenül várják őket.

- Nem lenne célszerű alkancellár úr, ha erre a beszélgetésre meghívnánk a jegyző és a kincstárnok urakat is?

- Első osztályú az ötlete, professzor úr! Megkérem őket is, hogy legyenek jelen. Elvégre nem mindennap tesz látogatást nálunk egy ilyen neves mecénás. Sajnos, magukra hagyom önöket, uraim, vissza kell mennem a garden partyra. Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Metcalfe. És várom fél ötkor.

Melegen kezet ráztak, Stephen pedig tovább gardírozta Harveyt az Exeter College irányába. Amikor eltűntek szem elől, Robin úgy rohant vissza a Lincolnban szerzett kis szobájába, mint akit puskából lőttek ki. Lerogyott a legközelebbi székbe.

- Jól vagy, papa? - érdeklődött William, az idősebb kisleány.

- Igen, igen, minden rendben van.

- Megkapjuk a fagyit és a kólát, amit ígértél, ha nem szólunk egy szót sem?

- Hát persze hogy megkapjátok - válaszolta Robin.

Aztán gyorsan kibújt a jelmezéből, a köpenyből, a tógából, letette a nyakkendőt és a szalagokat, s gondosan visszarakta őket a bőröndbe. Még éppen időben ért ki újra az utcára, hogy tanúja legyen, amikor az igazi alkancellár, Mr. Habakkuk az utca túlsó oldalán kilép a Jesus College ajtaján s elindul a garden partyra. Robin az órájára pillantott. Ha csak öt percet is késnek, az egész tervük csúfos kudarcba fullad.

Harvey díszdoktori maskarában

Stephen közben Harvey társaságában megtett egy teljes kört, s éppen a Shepherd and Woodward szabóság felé tartottak. Ez a szabóság látta el mindig ünnepi ruházattal az egész egyetemet. Egész idő alatt az a gondolat foglalkoztatta, hogy vajon miképpen értesíthetné Jamest a fejleményekről. Harvey hirtelen megállt az egyik kirakat előtt.

- Milyen csodálatos ez a köpeny!

- Ezt a talárt viselik az irodalomtudományok doktorai. Nem akarja felpróbálni?

- Nagyszerű lenne! De megengedik, hogy felpróbáljam? - bizonytalankodott Harvey.

- Biztos vagyok benne, hogy nem lesz ellene kifogásuk.

Beléptek az üzletbe. Stephen még mindig a filozófiai tudományok doktorainak kijáró ünnepi öltözéket viselte.

- Tiszteletre méltó vendégem szeretné megnézni az irodalomtudományok doktorának díszruháját.

- Azonnal, uram - válaszolta készségesen a fiatal eladó, aki nem mert vitába szállni az egyetem egyik professzorával.

Eltűnt az üzlet hátsó traktusában, és hamarosan megjelent a szürke galléros, bő, fekete kámzsás, csodálatos vörös köpennyel a kezében. Stephen erőt vett magán és fapofát kényszerített magára.

- Próbálja fel, Mr. Metcalfe! Hadd lássam, hogyan fest, mint tudós!

Az eladó arcára enyhe döbbenet ült ki.

- Lenne szíves átfáradni, uram, a másik helyiségbe?

Harvey eltűnt az ajtó mögött, Stephen pedig egy szemvillanás alatt kisurrant az utcára.

- James! Hallasz engem? Az ördögbe is, az isten szerelmére, válaszolj már, James.

- Csillapodj, öregfiú! Pokolian érzem magam ebben a röhejes maskarában, és különben is a találkozóig még pontosan tizenhét percünk van.

- Nem lesz találkozó!

- Nem lesz találkozó?

- Nem. És mondd meg Jean-Pierre-nek is. Mindketten jelentkeztek Robinnál olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tudtok! Ő majd tájékoztat benneteket a legújabb fejleményekről.

- Új terv született? Minden rendben van különben, Stephen?

- Igen. Sokkal nagyobb rendben, mint álmodni mertem volna.

Stephen kikapcsolta a készüléket, s már rohant is vissza az üzletbe. Kisvártatva Harvey is megjelent, az irodalomtudományok doktorának díszruhájában. Bizarrabb látványban Stephennek évek óta nem volt része.

- Nagyszerűen áll önnek!

- Mennyibe kerül?

- Azt hiszem, úgy száz font körül lehet.

- Nem, nem úgy értem. Mennyit kellene adnom érte?...

- Fogalmam sincs. Ezt az alkancellárral kellene megbeszélnie a garden party után.

Harvey hosszasan nézegette magát a tükörben, majd visszatért a próbahelyiségbe. Stephen megköszönte az eladó készséges közreműködését, majd megkérte, hogy csomagolja be a díszruhát és küldje el a Clarendon Buildingbe. Hozzátette még, hogy a csomagot Sir John Betjeman nevére hagyja a portásnál. Ott helyben készpénzzel fizetett. Az eladó még tágabbra meresztette a szemét.

- Értettem, uram.

Szegény teljesen meg volt zavarodva, és csak azért imádkozott, hogy a főnöke minél előbb érkezzen vissza az ebédről. Imái alig tíz perccel később meghallgatásra is találtak, de Stephen és Harvey akkor már úton voltak a Trinity College és a garden party felé.

- Mr. Venables, éppen most kértek meg, hogy egy teljes, az irodalomtudományok doktorának járó díszruhát küldjék Sir John Betjeman nevére a Clarendon Buildingbe.

- Furcsa... Pontosan egy héttel ezelőtt küldtük el neki a díszruhát a mai ünnepségre. Vajon miért van szüksége most egy másikra is?

- Készpénzzel fizetett.

- Nos, akkor küldje el a Clarendon-ba, de az ő nevére hagyják ott a csomagot.

Amikor Stephen Harvey társaságában nem sokkal fél négy után megérkezett a Trinity College-ba, az elegáns, makulátlan zöld pázsitot már több mint ezer ember népesítette be. Az egyetemi emberek furcsa hibrid öltözetet viseltek. Elegáns öltönyökre köpenyeket, talárokat húztak, fejükbe furcsa fejfedőket biggyesztettek. Gyorsan fogyott a tea, a tömértelen eper és az uborkás szendvics.

- Milyen csodálatos ez a fogadás! - lelkesedett Harvey, s hanglejtésével akaratlanul is Frank Sinatrát utánozta. - Maguk itt mindent stílusosan csinálnak, professzorom!

- Igen, a garden party mindig is érdekes eseménynek számított. Ez az egyetemi tanév legkiemelkedőbb társadalmi eseménye, s mint említettem, a tanév éppen most fejeződött be.

Stephen közben árgus szemekkel követte az alkancellár, a jegyző és a kincstárnok mozgását, s Harveyt mindig gondosan eltérítette az útból. Közben annyi tekintélyes egyetemi embernek mutatta be, amennyinek csak tudta, s abban bízott, hogy azok nem fogják túlságosan emlékezetesnek találni ezt a találkozást. Majdnem háromnegyed órát töltöttek azzal, hogy ide-oda járkáltak az emberek között, és néhány közömbös szót váltottak az újdonsült ismerőseikkel. Stephen úgy érezte magát, mint egy villámhárító, akit azért adnak egy ostoba előkelőség mellé, hogy a diplomáciai bonyodalmak elkerülése érdekében ne hagyja szóhoz jutni. Miközben Stephen szinte remegett a nyugtalanságtól, Harveynek élete egyik legnagyobb élményében volt része.

- Robin, Robin, hallasz?

- Igen, James.

- Most hol vagy?

- Itt, az Eastgate étteremben. Gyere azonnal ide, és hozd magaddal Jean-Pierre-t is!

- Rendben van. Öt perc múlva ott vagyunk. Nem, inkább tíz perc múlva. A jelmezemben jobb, ha lassabban megyek.

Robin kifizette a számlát. A gyerekek is bekebelezték már a jutalomfagylaltot és a kólát. Robin kivitte őket az épület előtt várakozó kocsizhoz, és meghagyta a külön erre a napra bérelt kocsit sofőrjének, hogy vigye őket vissza Newburybe. Ők már eljátszották szerepüket, s ezután már csak útban lennének.

- Nem jössz velünk haza, apu? - érdeklődött Jamie.

- Nem, ma este későn érek haza. Mondjátok meg anyunak, hogy csak hét óra után számíton rám.

Robin visszament az étterembe, hogy megkeresse Jean-Pierre-t és Jamest, akik éppen feléje tartottak.

- Miért változott a terv? - háborgott Jean-Pierre. - Egy teljes órámba telt, amíg felöltöztem és felkészültem.

- Ne is törődj vele! Pontosan az alkalomhoz illően vagy öltözve. Ránk mosolygott a szerencse! Néhány szót váltottam Harveyvel az utcán, s az a szentelen disznó meghívott, hogy teázzam vele a Randolph Hotelban. Közöltem vele, hogy ez nem áll módomban, de kértem, hogy látogasson meg a Clarendonban. Stephen azt javasolta, hogy benneteket szintén meg kellene hívni.

- Ügyes! - jegyezte meg James. - Nincs semmi szükség arra, hogy a garden partyn bukjunk meg.

- Bízunk benne, hogy nincs túlszervezve a dolog - tette hozzá Jean-Pierre.

- Nos, legalább a piszkos munkát zárt ajtók mögött tudjuk elvégezni, s ez megkönnyíti a dolgot - jegyezte meg Robin.

Neki soha nem tetszett igazán az az ötlet, hogy Harvey társaságában menjen végig az utcán.

- Harvey Metcalfe-fal semmi nem megy egyszerűen - tette hozzá Jean-Pierre.

- Én pontosan negyed ötkor ott leszek a Clarendon Buildingben - folytatta Robin. - Valamivel negyed öt után te is legyél ott, Jean-Pierre, majd öt perc múlva jelenjen meg a színen James is. De ami a legfontosabb, mindenki tartsa magát az eredeti forgatókönyvhöz, mintha az egészre az eredeti terveknek megfelelően, a garden partyn kerülne sor, s együtt sétáltunk volna át a Clarendonba.

James nagy alakítása

Stephen felhívta Harvey figyelmét, hogy ideje visszatérni a Clarendonba, mivel udvariatlanság lenne elkésni az alkancellártól.

- Persze, persze - helyeselt Harvey, majd az órájára pillantott. - Jézusom, már fél öt van...

Sietősen otthagyták a garden partyt, és gyors léptekkel indultak a Broad Street végén lévő Clarendon Buildingbe. Útközben Stephen elmagyarázta, hogy a Clarendon itt bizonyos értelemben a Fehér Ház szerepét tölti be; ebben az épületben vannak az egyetem fő hivatalai. A tizennyolcadik században épült, lenyűgöző, hatalmas Clarendont a tájékozatlan látogató könnyen összetévesztheti bármelyik college-dzsal. Néhány lépcsőn lehet feljutni az impozáns előcsarnokba, s ahogy belép a látogató, azonnal láthatja, hogy ezt a nagyszerű, ősi épületet a létező legkevesebb változtatással tették alkalmassá hivatali célokra. Amikor beléptek, a portás tisztelettudóan köszöntötte őket.

- Az alkancellár vár bennünket - közölte Stephen.

A portás kicsit meglepődött, amikor negyedórával azelőtt Robin megérkezett és közölte, hogy Mr. Habakukk arra kérte, hogy a szobájában várjon rá. Bár Robin teljes ünnepi díszben jelent meg az épületben, a portás mégis nagy szemeket meresztett rá, hiszen nem számított arra, hogy az alkancellár vagy

bárki a kíséretéből egy órán belül visszatér a garden partyről. Stephen megjelenése némileg megnyugtatta. (Még jól emlékezett arra az egyfontos bankjegyre, melyet akkor kapott, amikor az épületet megmutatta.)

A portás elvezette Stephent és Harveyt az alkancellár rezidenciájához, s ott egyedül hagyta őket, miután a kapott újabb egyfontost begyűrte a zsebébe.

Az alkancellár hivatalának berendezése semmiképpen sem volt hivalkodónak nevezhető, hiszen ha a márványkandalló fölött nem függött volna Wilson Steernek egy francia falu főterét ábrázoló nagyszerű képe, akkor a drapp szőnyeggel borított, megfakult tapétájú helyiség inkább egy közepeszerű kishivatalnak irodájára emlékeztetett volna.

Robin éppen a Bodleian Könyvtárra néző hatalmas ablakon bámult kifelé.

- Jó napot, alkancellár úr!

- Ó, üdvözlöm, professzor! - fordult meg a tengelye körül Robin.

- Biztosan emlékszik még Mr. Metcalfe-ra.

- Ó, persze, emlékszem, örülök, hogy ismét láthatom - borzongott meg Robin.

Abban a pillanatban egyetlen vágya volt, hogy már otthon legyen. Néhány percet üres fecsegéssel ütöttek el, amikor kopogtak az ajtón, Jean-Pierre lépett a szobába.

- Üdvözlöm, jegyző úr!

- Jó napot, alkancellár úr, professzor Porter!

- Szeretném önnek bemutatni Mr. Harvey Metcalfe-ot.

- Jó napot, uram!

- Jegyző úr, nem óhajtana, hogy...

- Hol van ez az ember, ez a Metcalfe?

Mindhárman döbbsen emelkedtek fel a helyükről, amikor botrányoskodva egy legalább kilencven évesnek látszó öregember lépett a szobába. Odabicegett Robinhoz, az arca megrendült, majd meghajolt előtte.

- Jó napot, alkancellár - harsogta reszelős hangon.

- Jó napot, Horsley.

James odasántikált Harveyhez, megbökte botjával, mintha csak azt akarta volna ellenőrizni, hogy valóban élő emberrel áll-e szemben.

- Hallottam már magáról, fiatalember...

Harveyt legalább harminc éve nem szólította senki sem fiatalembernek. A többiek döbbsen bámultak Jamesre. Persze egyikük sem tudta, hogy az egyetemen utolsó éves korában James éppen A fősvényben szerepelt nagy sikerrel. A kincstárnoki szerepkör csupán ennek egy változata volt, de olyan sikeres, hogy azzal még Moliére is elégedett lett volna. James zavartalanul játszotta tovább szerepét.

- Maga elég bőkezű volt a Harvarddal.

- Nagyon kedves öntől, hogy említést tesz az ügyről, uram - válaszolta tiszteletteljesen Harvey.

- Ne urazzon engem, fiatalember! Maga tetszik nekem! - hívjon csak Horsleynak.

- Igenis; Horsley, uram - válaszolta zavartan Harvey.

A jelenlévők alig tudták megőrizni komolyságukat.

- Nos, alkancellár - folytatta James -, minek cibált engem ezzel az egészséggel a fél városon keresztül? Miről van szó? És hol van a sherry?

Stephen kicsit aggódott, hogy nem játssza-e túl James a szerepet, de Harveyra pillantva nyilvánvaló volt, hogy teljesen a hatalmába kerítette a színjáték. Hogy létezik az, hogy egy ember, aki egy bizonyos területen olyan tapasztalt, egy másikon ennyire tapasztalatlan lehet, gondolta. Most már kezdte megérteni, hogyan adhatták el legalább négy alkalommal is az elmúlt húsz év alatt a Westminster Bridge-t az amerikaiaknak.

- Reméljük, fel tudjuk kelteni Mr. Metcaife érdeklődését az egyetem munkája iránt, s úgy éreztem, hogy célszerű, ha az egyetem kincstárnoka is részt vesz ezen a tárgyaláson.

- Mit jelent az, hogy kincstár? - érdeklődött Harvey.

- Ez az egyetem pénztára - harsogta James öreges, de nagyon meggyőző hangon. - De miért nem olvassa el ezt? - kérdezte, s azzal Harvey markába nyomott egy példányt az Oxfordi Egyetem Évkönyvéből (amelyet Harvey két fontért ugyanúgy megvehetett volna a Blackwell-féle könyvesboltban, mint James is tette). Stephen kicsit elbizonytalanodott, hogy vajon mi legyen ezután a következő lépés, amikor szerencsére Harvey vette át a szót.

- Uraim, nem is tudom elmondani, mennyire büszke vagyok, hogy a mai napon önök közt lehetek. Nagyszerű évem volt az idei. Amerikai sikernek voltam tanúja Wimbledonban, és végre sikerült megvásárolnom egy Van Goghot. Monte-Carlóban egy csodálatos sebész megmentette az életemet, most pedig itt vagyok Oxfordban, és úgy érzem, hogy a történelem kellős közepébe csöppentem. Uraim, igen nagy megtiszteltetést jelentene számomra, ha valahogy kapcsolatba kerülhetnék ezzel a híres intézménnyel.

Ismét James vette át a kezdeményezést.

- Mire gondol? - mordult rá Harvey-re, és megigazította nagyothalló készülékét.

- Nos, uraim, életem vágya vált valóra, amikor az önök királynője átnyújtotta nekem a György király- és Erzsébet királyné-trófeát. S most ezt, a trófeával járó pénzdíjat szeretném az egyetemnek adományozni.

- De hisz ez nyolcvanezer fontnál is több - hűledezett Stephen.

- A pontosság kedvéért 81 240 font, uram. De talán... legyen 250 000 dollár... Ha úgy gondolja.

Stephen, Robin és Jean-Pierre szóhoz sem tudott jutni. Innen egyedül James irányíthatta az eseményeket. Ez volt az a nagyszerű alkalom, amikor megmutathatta, hogy dédapja miért is lehetett Wellington egyik leghíresebb tábornoka.

- Elfogadjuk. De a névtelenségét meg kell őriznie - folytatta James. - A körülményeket figyelembe véve, azt hiszem, garantálhatom, hogy az alkancellár tájékoztatni fogja Mr. Harold Macmillant és az Egyetemi Tanácsot, de nem szeretnénk, ha az egész túlságosan nagy port verne fel. Alkancellár úr,

gondolom, semmi akadály, hogy fontolóra vegye egy díszdoktori cím adományozásának a lehetőségét is.

Robin látta, hogy James teljesen kézben tartja az események irányítását, s ezért meg merte kérdezni.

- Mit javasol, mi legyen a következő lépés, Horsley?

- Készpénzre beváltható csekk, hogy senki se tudja a szálakat visszavezetni Mr. Metcalfe-hoz. Nem szeretnénk, ha azok az átkozott cambridge-iek egy életen át nem szállnának le a nyakáról. Ugyanúgy kell eljárunk, mint Sir David esetében. Minden feltűnést mellőzni kell!

- Egyetértetek - szólt közbe Jean-Pierre, akinek halvány fogalma sem volt, hogy James miről beszél. Ami a dolgok lényegét illeti, Harvey sem sokat értett belőle. James Stephen felé bólintott, aki erre lement a portásfülkéhez és megkérdezte, hogy nem hagytak-e itt valamilyen csomagot Sir John Betjeman nevére.

- De igen, uram. Fogalmam sincs, hogy miért éppen ide hozták. Sir John egyáltalán nem jelezte szándékát, hogy ide kíván jönni.

- Ne nyugtalankodjon miatta - mondta Stephen. - Engem kért meg, hogy vegyem át és vigyem el neki.

Stephen arra érkezett vissza, hogy James még mindig az adomány szerepéről beszél, amely mostantól kezdve Harveyt az egyetemhez köti. Stephen kibontotta a csomagot, és előhúzta az irodalomtudományok doktorának díszes ünnepi öltözékét. Harvey elpirult a zavartól és a büszkeségtől, amikor Robin a vállára terítette a köpenyt és éneklő hangon elkántálta az ünnepélyes latin avatószöveget: „De mortuis nisi bonum. Dulce et decorum est pro patria mori. Per ardua ad astra. Nil desperandum.”

- Őszintén gratulálok! - harsogta James. - Kár, hogy nem tudtuk ezt már a mai ünnepségre megszervezni, de egy ilyen nagyszerű gesztus, mint az öné, nem enged meg még egy év várakozást!

Egyszerűen briliáns alakítás - állapította meg magában Stephen. - Ezt még Laurence Olivier sem tudta volna különben csinálni.

- Részemről minden a legteljesebb rendben - mondta Harvey, miután leült s hozzálátott a készfizető csekk kiállításához. - A szavamat adom, hogy a dolgot soha, senkinek nem fogom említeni.

Ezt természetesen senki sem hitte el. Mindnyájan némán állva figyelték, ahogy Harvey a csekket átnyújtani készült Jamesnek.

- Nem, uram - tiltakozott James, miközben a tekintetével szinte kiszuggerálta Metcalfe kezéből a csekket.

A többiek döbbenten bámultak rá.

- Az alkancellárnak!

- Ó, persze - hebegte Harvey zavartan. - Természetesen, uram.

- Köszönöm - mondta Robin, és remegő kézzel átvette a csekket. - Igazán nemes lelkű ajándék, s biztosíthatom, hogy az összeget méltó módon fogjuk felhasználni.

Hangos kopogás hallatszott az ajtón. Mindnyájan rémülten pillantottak egymásra, csak James nem zavartatta magát. A diadalérzés, úgy látszik, teljesen

elnyomta benne még a veszélyérzetet is. Harvey sofőrje lépett be az ajtón. James mindig is utálta a hivalkodó fehér egyenruhát és a fehér tányérsapkát.

- Ó, a pontos és lelkiismeretes Mr. Mellor! - szólalt meg Harvey. - Uraim, abban biztosak lehetnek, hogy ő például a mai napon is mindig a nyomunkban volt.

A többieknek egy pillanatra ismét megállt a szívverése, de rövidesen kiderült, hogy a szakadatlan gondos megfigyelés a sofőrben a leghalványabb gyanút sem keltette.

- A kocsija készen áll, uram. Tisztelettel emlékeztetem, hogy hétre vissza kíván érni a Claridge's-be, mert el kell érnie a tervezett vacsorára.

- Fiatalember! - bömbölte James.

- Igen, uram! - fordult felé megszeppenve a sofőr.

- Tisztában van azzal, hogy az egyetem alkancellárja itt van a helyiségben?

- Nem, uram... Nagyon sajnálom, uram...

- Vegye le azonnal a sapkáját!

- Igenis, uram.

A sofőr kezében tartott sapkával, bajsza alatt káromkodva kotródott vissza a kocsihoz.

- Alkancellár úr, mélységesen sajnálom, hogy meg kell bontanom a társaságot, de mint ahogy az imént hallották is, már van egy előre megbeszért kötelezettségem...

- Természetesen. Természetesen megértjük, hogy nagyon elfoglalt ember. Szeretném még egyszer hivatalosan megköszönni a nemes és bőkezű adományt, amely számos érdemes ember javát fogja szolgálni.

- Kellemes utat kívánunk vissza az Államokba, s reméljük, ugyanolyan jó szívvel emlékezik majd meg rólunk, mint ahogy mi emlékezünk önre - mondta Jean-Pierre búcsúzóul.

Harvey elindult az ajtó felé.

- Én is elköszönök öntől, uram - ordította James. - Nekem húsz percembe is beletelik, amíg lemegyek ezeken az átkozott lépcsőkön. Maga nagyszerű és nagyon nemes lelkű férfiú!

- Ó, semmiség az egész - nagylelkűsködött Harvey.

Ez akár igaz is lehet, gondolta James. Magának semmiség, de számunkra minden.

Stephen, Robin és Jean-Pierre lekísérték Harveyt a Clarendonból a várakozó Rollsig.

- Professzor - szólalt meg Harvey. - Nem mindent értettem világosan, amit az öregúr mondott - jegyezte meg, s közben nagyon öntudatosan kihúzta magát a súlyos palást alatt.

- Egy kicsit süket és nagyon öreg is, de a szíve azért a helyén van. Azt kívánta az ön tudtára adni, hogy ajándékának névtelen adománynak kell maradnia itt Oxfordban, bár természetesen az egyetem vezetése megkapja róla a részletes tájékoztatást. Ha nyilvánosságra hoznánk, a legközelebbi Emlékünnepségre méltatlan emberek tömege csődülne ide, akik a tudomány

oltárán eddig egyetlen fillért sem áldoztak, csak azért, hogy tiszteletbeli címet vásároljanak maguknak.

- Hát persze, érthető. Teljesen megérttem. Részemről így rendben is van a dolog - mondta Harvey. - Most pedig szeretném önnek megköszönni ezt a csodálatos napot, Rod, és nagyon sok szerencsét kívánok a jövőben is. Milyen kár, hogy közös barátunk Wiley Barker nem osztozhatott velünk a mai nap eseményeiben.

Robin alig észrevehetően elpirult. Harvey bemászott a Rolls-Royce-ba s lelkesen integetett a London irányába könnyedén nekilendülő kocsni után bámuló három férfinak. A harmadik megvolt, jöhet a negyedik.

A meglepetés: James jutalma

- James csodálatos volt - állapította meg Metcalfe távozása után Jean-Pierre. - Amikor belépett a szobába, először valóban nem tudtam, hogy ki az ördög lehet az.

- Én is így voltam vele - bólintott elismerően Robin. - De menjünk, és gyorsan szabadítsuk ki onnan az irodából, hiszen valóban ő a nap hőse.

Mindhárman teljesen meglepedtek arról, hogy ötven-hatvan évesnek kellene látszaniuk, kettesével véve a lépcsőfokokat rohantak fel az alkancellár hivatalába, hogy gratuláljanak Jamesnek. Ő csak csendesen hevert a szoba közepén. Az izgalomtól elvesztette az eszméletét.

Egy órával később a Magdalenben két dupla whisky segítségével James újra visszanyerte életerejét.

- Egyszerűen fantasztikus voltál - jegyezte meg Stephen. - És szerencsére éppen akkor érkezél felmentősereggént, amikor az én idegeim már kezdtek felmondani a szolgálatot.

- Ha ezt a jelenetet felvették volna, megkapnád érte az Oscar-díjat - jelentette ki Robin. - Egy ilyen alakítás után apád is biztosan beleegyezne, hogy színpadra lépj.

Három hónap óta Jamesnek először volt alkalma dicsfényben sütkérezni. Alig várta, hogy örömét megoszthassa Anne-nel.

- Anne! - kiáltott fel hirtelen a fejéhez kapva. - Már fél hét! Azt a... Azonnal indulnom kell. Nyolckor Anne-nel kell találkoznom. Akkor hétfőn Stephennél, a vacsorán... Addig megpróbálom elkészíteni a saját tervemet is.

James ezzel már ki is viharzott a szobából.

- James - szólt valaki utána.

James arca ismét megjelent a nyitott ajtóban. Mindnyájan kórusban kiáltották feléje:

-Fantasztikus volt!

James elvigyorodott, lerohant a lépcsőn, beugrott Alfa Rómeójába. (Ezek után úgy érezte, hogy mégis megtartja magának.) Csikorgó gumikkal száguldott London felé. Oxfordból egy óra alatt ért el a Kings Roadra. Az egyetemista kora

óta megépült új autópálya lényegesen lerövidítette az utat. Akkoriban az út még legalább másfél-két órát vett igénybe.

Sietségének tulajdonképpen az volt az oka, hogy az Anne-nel való találkozásnak ezúttal különös jelentősége volt, és most semmilyen körülmények között nem késhetett el. Ma kellett találkoznia a lány apjával. James csupán annyit tudott róla, hogy „a papa a washingtoni diplomáciai testület egyik vezető tagja” - ahogy Anne mondta. A diplomaták pedig mindig is nagyon sokat adnak a pontosságra. Feltett szándéka volt, hogy igyekszik a legkedvezőbb benyomásokat tenni Anne apjára, különösen azok után, hogy olyan kitűnően sikerült a Tathwell Hallban töltött hétvége. Az öreg James apja azonnal a szívébe zárta a lányt, s egy tapodtat sem volt hajlandó elmozdulni mellőle. Már az esküvő napjában is megállapodtak, természetesen azzal a feltétellel, ha Anne szülei is beleegyezésüket adják.

James vett egy gyors, hideg zuhanyt, és lemosta arcáról a festéket. A művelet során legalább hatvan évet fiatalodott. Abban állapodtak meg Anne-nel, hogy a Myfair Les Ambassadeurs termében találkoznak egy vacsora előtti italra. Amikor felvette a szmokingját, már csak azon idegeskedett, hogy tizenkét perc alatt elér-e a Hyde Park Cornerhez. Most megint úgy kell majd vezetnie, mint Monte-Carlóban. Még be sem csapta maga mögött a kocsiját, máris beindította a motort, végigszáguldott a Sloan és az Eaton Square-en. Maga mögött hagyta a St. George kórházat, félig megkerülte a Hyde Parkot, s a Park Lane-en két perccel nyolc előtt meg is érkezett.

- Jó estét, mylord! - üdvözölte Mr. Mills, a klub tulajdonosa.

- Jó estét! Együtt vacsorázom Miss Summertonnal, de nem tudtam leparkolni a kocsimmal. Szíveskedjék beállni vele valahová - mondta James, s a kocsikulcsait egy egyfontos bankjegy kíséretében a kapus fehér kesztyűs markába ejtette. - Kész örömmel, mylord! - udvariaskodott a kapus.

- Kérem, vezesse Lord Brigsleyt a különterembe - szólt a tulajdonos a főportásnak.

James követte a főportást a piros plüssszőnyeggel borított lépcsőn a különterembe, ahol már három főre meg is terítették. Anne hangját hallotta a szomszédos helyiségből. Egy pillanat elteltével a lány is megjelent. Rövid zöld ruhájában a szokásosnál is szebb volt.

- Hello, drágám. Gyere, hadd mutassalak be apának!

James követte Anne-t a szomszéd helyiségbe.

- Apa, ő James. James, ő az én apukám!

James elvörösödött, majd elsápadt, aztán úgy érezte, hogy arcszíne kifejezetten zöldre vált.

- Üdvözöllek, fiam! Annyit hallottam rólad Rosalie-tól, hogy alig vártam már a találkozást!

17.

A meglepetés: James büntetése

IPM 1989/9 – JEFFREY ARCHER – SE TÖBB, SE KEVESEBB

- Szólíts csak egyszerűen Harvey-nek!

James döbbsenten állt, és egy hangot sem tudott kinyögni. Anne törte meg a csendet.

- Kérsz egy kis whiskyt, James?

James csak nehezen talált rá a hangjára.

- Igen, nagyon köszönöm...

- Na, mesélj fiam. Mindent tudni akarok rólad – folytatta Harvey.

- Hogy mit csinálsz... főképpen pedig azt, hogy miért találkozhattam olyan keveset az utóbbi hetekben a kislányommal. Bár a választ tulajdonképpen már sejtem.

James egy hajtásra magába döntötte a whiskyt. Anne gyorsan utánaötöltötte a poharát.

- Azért láttad olyan ritkán a lányodat, mert állandóan dolgoztam, és nagyon keveset tartózkodtam Londonban - szólalt meg ismét Anne.

- Tudom, tudom, Rosalie...

- James Anne-nek ismer, apa!

- Rosalie-nek kereszteltünk. Ez a név tökéletesen megfelelt az anyádnak is, nekem is, csak neked nem felel meg! - válaszolt Harvey durcásan.

- Ugyan, apa, hogy lehet valaki az európai élvonalban egy olyan névvel, mint Rosalie Metcalfe? Minden barátom Anne Summertonnak ismer.

- Mi a véleményed, James?

- Már kezdtem azt hinni, hogy valójában én sem ismerem - válaszolta James, miután lassan visszanyerte a hangját.

Nyilvánvaló volt, hogy Harvey egy szemernyit sem gyanakszik. A galériában nem találkozott szemtől szembe Jamesszel, s Monte-Carlóban meg Ascotban sem akadtak össze. Néhány órával ezelőtt, Oxfordban viszont James legalább kilencvenévesnek látszott. Már kezdte azt hinni, hogy ennyivel meg is úszta az egészet. De most aztán hogy az ördögbe mondja a többieknek a hétfői találkozón, hogy a végső terv, az ő saját terve nem Harvey Metcalfe, hanem a jövőendő apósa ellen irányul?

- Akár hozzá is láthatunk a vacsorához! - javasolta Harvey, s a választ meg sem várva elindult a másik helyiség felé.

- Rosalie Metcalfe - sziszegte James a foga között -, azt hiszem, néhány dolgot majd meg kell magyaráznod!

Anne válasz helyett gyengéden arcon csókolta.

- Te vagy az első ember életemben, aki módot adott arra, hogy valamiben is legyőzzem az apámat. Ugye, megbocsátasz?... Nagyon szeretlek...

- Hát, ti ott ketten! Olyanok vagytok, mintha ezer éve nem találkoztatok volna!

Anne és James leült Harvey mellé a vacsoraasztalhoz. James meglepetten vette tudomásul a felszolgált rákkoktélt, és eszébe jutott, hogy Stephen mennyire bosszankodott az apró hiba miatt, amikor a Magdalenben adott vacsorát Harvey tiszteletére, és a menü kiválasztásában gyanúsan pontos ismeretekről tett tanúbizonyságot.

- Nos, James, ha jól tudom, akkor Anne-nel már meg is állapodtatok az esküvő napjában.

- Ó, igen, igen... ha ez az ön egyetértésével is találkozok.

- Hát persze hogy egyetértetek. Bár miután megnyertem a György király- és Erzsébet királyné-futamot, azt reméltem, hogy Anne Charles herceghez megy férjhez, de egyetlen lányomnak azért egy Earl is megteszi.

Mindketten hangosan felnevettek, s egyikük sem gondolt arra, hogy a tréfa elég otrombára sikerült.

- Milyen jó lett volna, ha az idén ott vagy Wimbledonban, Rosalie! Képzeld el, egy vén svájci bankár volt az egyedüli társaságom.

Anne Jamesre nézett és rákacsintott.

A pincér leszedte az asztalt, s egy tálalókocsin csodálatos báránysültet tolt be, melyet Harvey azonnal élénk érdeklődéssel kezdett tanulmányozni.

- Azért igazán kedves volt tőled - szólalt meg újra Metcalfe -, hogy Monte-Carlóban felhívtál, drágám! Tudod, már valóban arra gondoltam, hogy meg fogok halni. James, el sem hinnéd az egészet! Akkora epekövet vettek ki belőlem, mint egy teniszlabda. Hála istennek a műtétet a világ egyik leghíresebb sebésze, Wiley Barker, az elnök orvosa végezte. Megmentette az életemet!

Harvey ezzel se szó, se beszéd kigombolta az ingét, s hatalmas pocakján megmutatta a tízcentis sebhelyet.

- No ehhez mit szólnsz, James?

- Valóban tekintélyes vágás!

- Ugyan, apa! Most vacsorázunk!

- Ne nyűgösködj, édesem! James nem most látja életében először egy másik férfi hasát.

Valóban nem először, gondolta James. Ezt a hasat is láttam már egyszer.

Harvey visszagyűrte az ingét a nadrágjába és folytatta:

- Akkor is nagyon kedves volt tőled, hogy felhívtál - hajolt oda lányához, és megsimogatta a kezét. - Én is jó fiú voltam. Megfogadtam a tanácsodat, és még egy hétig ott tartottam azt a nagyszerű doktor Barkert, nehogy valami komplikáció adódjon. De tudod, ezek az orvosi költségek...!

James feldöntötte a poharát. A kiömlő bor jókora vörös foltot hagyott az abroszon.

- Nagyon sajnálom!...

- Mi baj van, James?

- Ó, semmi, semmi...

James néma felháborodással nézett Anne felé. Harvey egyáltalán nem zavartatta magát.

- Hozzon egy tiszta abroszt s még egy kis bort Lord Brigsleynek!

A pincér egy újabb üveg vörösbort bontott, s akkor James úgy döntött, hogy most már igazán itt az ideje, hogy ő is jól érezze magát. Anne három hónapig nevetett rajta egyfolytában. Most tehát ő is kötekedhet egy kicsit, ha már Harvey ilyen kitűnő alkalmat adott rá. Harvey zavartalanul tovább folytatta:

- Érdekel a lóverseny, James?

- Igen, persze. Több okból is nagy örömömre szolgált a győzelme a VI. György király- és Erzsébet királyné-futamon.

A pincér sürgését-forgását kihasználva Anne odasúgta Jamesnek:

- Vigyázz vele, egyáltalán nem olyan buta, mint amilyennek látszik!

- Nos, mi a véleményed róla?

- Bocsánat, uram? Miről?

- Csodálatos volt!

- Igen, az én számomra is.

- Kár, hogy ezt kihagytad, Rosalie, mert találkozhattál volna a királynővel.

Meg egy kitűnő fickóval az oxfordi egyetemről, Porter professzorral.

- Porter professzorral? - kérdezett rá James, és a borospoharát az ajkához emelte.

- Igen, Porter professzorral. Ismered talán?

- Nem, uram, azt nem mondhatnám, de nem ő kapott véletlenül Nobel-díjat?

- Dehogynem kapott. És kitűnő programot csinált nekem Oxfordban. Olyan nagyszerűen éreztem magamat, hogy a végén adtam az egyetemnek egy 250 000 dolláros csekket valamilyen kutatásra, úgyhogy most boldogok lehetnek.

- De apa, erről nem szabad senkinek beszélned!

- Így is van, de James most már a családhoz tartozik.

- És miért nem mondhatja ezt el, uram?

- Nos, a történet elég hosszú. James. Mindenesetre nagy megtiszteltetés volt a számomra. Biztosan megérted, hogy ez nagyon bizalmas dolog, de Porter professzor vendége voltam az Emlékünnepségen. Az All Soulsban ebédeltem Harry Macmillannel, a volt kedves miniszterelnökökkel, majd részt vettem egy garden partyn, azután pedig a dolgozószobájában találkoztam az alkancellárral. A találkozáson részt vett a jegyző és a kincstárnok is. Jártál már Oxfordban, James?

- Igen, uram. Az az Alma Materem.

- Alma Mater? - kérdezett rá csodálkozva Harvey.

- Igen, uram, a Christ Church.

- Soha nem fogom megérteni Oxfordot - legyintett Harvey.

- Elég bonyolult is, uram!

- Már mondtam, hogy szólíts egyszerűen Harveynek. Mint ahogy említettem is, a Clarendonban találkoztunk, mindegyik dadogott, levegő után kapkodott, kivéve egy fura öreg fickót, aki legalább kilencvenéves lehetett. Az az igazság, hogy ezek az emberek nem is tudják, hogy kell egy milliomosból pénzt kicsikarni. Ezért, látva a zavarukat, én vettem át az események irányítását. Egész nap szeretett Oxfordjukkal kellett bíbelődniünk, úgyhogy rövidre fogtam az egészet, s egyszerűen kiírtam nekik egy 250 000 dolláros csekket.

- Nagyon gavalléros adomány volt, Harvey.

- Adtam volna nekik félmilliót is, ha az öregfiú kéri... James, milyen sápadt vagy! Biztosan nincs semmi bajod?

- Bocsánat... de valóban nincs semmi baj. Jól érzem magamat. Csak egészen az oxfordi emlékek hatása alá kerültem.

Anne tovább tódította:

- Apa! Te megállapodtál az alkancellárral, hogy ezt titokban tartod. Megígérted, hogy nem meséled el senkinek!

- Azt hiszem, először akkor fogom viselni a talárt, amikor ősszel majd a Harvardon megnyitom az új Metcalfe-könyvtárat.

- Nem, uram, nem lehet - dadogott James. Ijedtében megfélekedett a szükséges óvatosságról. - Ez nem illene ahhoz az alkalomhoz. A talárt csak Oxfordban és ünnepélyes alkalommal viselheti.

- Ó, milyen kár! De jó! Tudom, ti angolok mennyire odáig vagytok az etikettért. Erről jut eszembe: meg kellene beszélnünk az esküvőtök részleteit. Azt hiszem, ti Angliában szándékoztok letelepedni.

- Igen, apa, de minden évben meglátogatunk, s ha a szabadságodat Európában töltöd, akkor majd nálunk leszel.

A pincérek újra leszedték az asztalt és behozták Harvey kedvenc eprét. Anne megpróbálta a beszélgetést az elmúlt két hónap eseményeiről a családi ügyekre terelni, James pedig mindent megtett, hogy a témánál maradjanak.

- Kávét, konyakot, uram?

- Nem, köszönöm - hárította el a kínálást Harvey. - Csak a számlát hozza! Majd a lakosztályomban, a Claridge's-ben iszunk, Rosalie. Meg akarok mindkettőtöknek mutatni valamit. Egy kis meglepetés!

- Alig várom, apa! Imádom a meglepetéseket. Te nem, James?

- Általában igen, de őszintén szólva mára elég volt belőlük.

James ezután elvált tőlük, s levitte az Alfa Rómeóját a Claridge's garázsába, így Anne néhány percre kettesben maradt az apjával. Kart karba öltve sétáltak végig a Curzon Streeten.

- Igaz, milyen drága, apa?

- Igen, rendes fickó. Kezdetben elég mamlasznak látszott, de aztán vacsora közben egy kicsit felengedett. Furcsa, hogy a kislányomból egy igazi angol lady lesz! Anyád odáig lesz a boldogságtól, s én is örülök, hogy végre abbamarad ez az ostoba vitánk.

- Ó, te nagyon sokat segítettél, apa!

- Valóban? - csodálkozott Harvey.

- Igen, az elmúlt hetekben sikerült ismét józanul látni a dolgokat. Most pedig mesélj arról a kis meglepetésről!

- Várj egy kicsit. Majd időben meglátod, drágám. Ez lesz a nászajándékok!

James a Claridge's bejáratánál várta őket. Ahogy Anne-re pillantott, azonnal látta, hogy Harvey atyai beleegyezését adta a frigyhez.

- Jó estét, uram. Jó estét, mylord!

- Üdv, Albert! Csináljanak egy kávét, és küldjenek fel egy üveg Remy Martint a lakosztályomba!

- Azonnal, uram!

James korábban még sohasem járt a királyi lakosztályban. A nem túl nagy bejárati ajtótól jobbra nyílt a hálószoba, balra pedig a szalon. Harvey egyenesen a szalonba tessékelte őket.

- Gyerekek, akkor most lássátok a nászajándékokat! Színpadias mozdulattal kitárta előttük az ajtót, s szemben a falon ott díszelgett előttük a Van Gogh. Mindketten csak bámulták, s egyszerűen nem tudtak szóhoz jutni.

- Rám is pontosan ilyen hatással volt - jelentette ki Harvey. - Egyszerűen nem kaptam levegőt.

- De apu - nyelt egy nagyot Anne. - Ez egy Van Gogh! És annyira vágytál rá. Évekig arról álmodoztál, hogy egyszer majd neked is lesz egy képed tőle. Nem fogadhatjuk el. És különben sem tudom elképzelni, hogy ilyen értékes holmi legyen a lakásomban. Biztonsági szempontból is kockázatos lenne otthon tartani. Nekünk nem lesz olyan riasztóberendezésünk, mint neked - dadogta Anne. - Egyszerűen nem mehetünk bele, hogy a gyűjteményed féltett kincsét feláldozd értünk! Igaz, James?

- Szó sem lehet róla! - jelentette ki James határozottan, és nagy megkönnyebbüléssel. - Nem lenne egyetlen nyugodt percem sem, ha egy ilyen darab lenne a lakásomban.

- Pedig én azt gondoltam, hogy örülni fogsz neki, Rosalie.

- Örülök, örülök, hát hogyan örülnék, apa. De egyszerűen nem bírnám elviselni a felelősséget. És különben is szeretném, ha anyu is nap mint nap élvezhetné a látványát. Később is bármikor nekünk adhatod, ha nagyon akarod.

- Nagyszerű gondolat, Rosalie. Így mindnyájunknak része lesz belőle. Majd kitalálok valami más nászajándékot... Nem is vitás, hogy a legjobb tulajdonságaimat örökölte tőlem ez a lány. Csak ez eddig, a huszonhárom év alatt nem nagyon jött ki belőle.

- Azért az utóbbi időben volt egy-két alkalom, apa! És bízom benne, hogy még lesz is.

Harvey oda sem figyelt Anne válaszára, csak hajtogatta a magáét.

- Ez a György király- és Erzsébet királyné-futam trófeája - mutatott egy nagyszerű bronzszoborra, amely egy lovat ábrázolt, rajta a zsokéval.

A zsoké lovaglópálcája és sapkája gyémántokkal volt kirakva.

- A verseny olyan jelentős, hogy minden évben új trófeát adnak át, úgyhogy ez most már mindörökre az enyém.

James őszintén örült, hogy legalább a trófea igazi. Behozták a kávé és a konyakot. Leültek, hogy részletesen megbeszéljék az esküvőt.

- Neked, Rosalie, a jövő héten haza kell repülnöd Lincolnba, hogy segíts anyának az előkészületekben. Különben pánikba esik, és semmi sem lesz elintézve. James, te pedig megmondod, hogy hány ember jön majd át az esküvőre, s őket a Ritzben fogom elhelyezni. Az esküvőt a Copley Square-en a Trinity Church-ben tartjuk, s ezt követi majd egy igazi, angol stílusú fogadás a lincol-ni házamban. Egyetértesz, James?

- Nagyszerűen hangzik. Kitűnő szervező vagy, Harvey!

- Mindig is az voltam, James. Rájöttem, hogy hosszú távon ez nagyon kifizetődik. Most pedig Anne elutazásáig beszéljétek meg együtt a részleteket. Mert lehet, hogy nem tudjátok, de én holnap már elutazom.

39/A oldal a kék dossziében, gondolta James. James és Anne még több mint egy órán keresztül az esküvő részleteiről csevegtek, s alig valamivel éjfél előtt hagyták magára Harveyt.

- Holnap reggel első utam ide vezet, apa - búcsúzott Anne.

- Jó éjszakát, uram - búcsúzott James, és már indult is.

Anne még egyszer bedugta a fejét az ajtón:

- Ugye, mondtam neked, hogy csodálatos - súgta apjának.

- Kitűnő fiatalember. Anya is nagyon fog örülni.

Lefelé a liftben James egy szót sem szólt Anne-hez, mivel rajtuk kívül még két férfi is volt a fürkében. Mikor aztán kettesben maradtak az Alfa Rómeóban, James a nyakánál fogva a térdére fektette a lányt, s olyan keményen megpaskolta a hátsó felét, hogy az nem is tudta, hogy sírjon vagy nevéssen.

- Hát ezt meg miért kaptam?

- Csak azért, hogy ha feleségül jössz hozzám, akkor mindig tudd, ki az úr a házban!

- Igazán disznó vagy. Én csak segíteni akartam.

James bősziűt sebességgel hajtott egészen Anne lakásáig.

- És hogy állunk azzal az úgynevezett családi háttérrel? „A szüleim Washingtonban élnek, az apám a diplomáciai testület tagja...” - mondta csúfolódva és a lány naiv ábrázatát utánózva James. - Méghogy diplomata!...

- Tudom, drágám, de ki kellett valamit találnom, amikor megtudtam, hogy ki ellen is készülődtek.

- De az isten szerelmére, most mi a fenét mondok a többieknek?

- Semmit! Meghívod őket az esküvőre. Magyarázatul elég annyi, hogy az anyám amerikai, és ezért Bostonban tartjuk az esküvőt. Sokért nem adnám a látványt, hogy milyen képet vágnak, ha megtudják, ki is az apósod. Mindenesetre neked még hátravan a saját terved kidolgozása. Nem hagyhatod őket cserben.

- De a körülmények megváltoztak...

- De ők nem változtak. Az az igazság, hogy nekik mindnyájuknak sikerült, neked pedig nem, úgyhogy legjobb lesz, ha kieszel valamit, mire Amerikába érsz.

- Az nyilvánvaló, hogy a te segítséged nélkül nem sikerülhetett volna az egész.

- Butaság, drágám! Nekem semmi közöm sem volt a Jean-Pierre-féle akcióhoz. Én csak imitt-amott, a háttérben adtam egy kis színt az eseményeknek, ígérd meg, hogy soha többé nem fenekelsz el!

- De mindig: ahányszor csak arra a képre gondolok. Most azonban drágám, inkább...

- James, te egy igazi szexmániás vagy..

- Tudom, drágám. Különben hogyan tarthatná fönn a Briggsley nevet egy sereg apró lord?

Anne másnap korán reggel a lakásban hagyta Jamest, hogy még egy kis időt együtt tölthessen az apjával, majd mindketten kikísérték a repülőtérre a déli, bostoni járáthoz. Anne visszafelé a kocsiban nem tudott ellenállni a

kíváncsiságának, hogy meg ne kérdezze Jamestől: mire jutott, mit fog mondani a barátainak.

- Várj türelemmel. Majd megtudod időben. Nem hagyom, hogy a hátam mögött mindent a feje tetejére állíts. Csak annak örülök, hogy hétfőn már Amerikában leszel.

18.

James, a társaság hőse

A hétfői nap kétszeresen is pokol volt James számára. Először is reggel ki kellett Anne-t kísérnie a TWA bostoni járatához, a nap hátralévő részében pedig illett volna végre kitalálnia valamit a többiekkel való esti találkozóra. A hármuk által tervezett akciókat már végrehajtották - nem is akármilyen eredménnyel, s most mindnyájan nyilvánvaló kíváncsisággal várják, hogy ő mivel áll vajon elő. Most már kétszeresen is nehéz volt számára a feladat, miután megtudta, hogy az áldozat a saját jövőendő apósa. De magában igazat kellett adnia Anne-nek, és belátta, hogy mentegetőzéssel semmiképpen sem lehet elintézni az ügyet. Akárhogy is álljanak a dolgok, Harveyt még meg kell szabadítani 250 000 dollárjától. Ha arra gondolt, hogy Oxfordban csak egyetlen szavába került volna... Ez aztán megint abba a tárgykörbe tartozik, amit nem mondhat el a többieknek. Oxford Stephen hatalmas győzelmét hozta, s ezért a győzelmi vacsorát a Magdalenben tartották. James a csúcsforgalom elcsendesedése után indult el Londonból, elhajtott a White City Stadion mellett, s rátért az Oxfordba vezető 40-es főútvonalra.

- Mindig te vagy az utolsó, James - fogadta Stephen enyhe szemrehányással.
- Ne haragudjatok, de nyakig voltam a tennivalókban...
- Remélem, akkor sikerült is egy jó elképzelést kidolgoznod - mondta Jean-Pierre.

James egy szóval sem válaszolt. Milyen jól ismerik már egymás gondolatait is, állapította meg magában. Úgy érezte, hogy a tizenkét hét során sokkal közelebb került ehhez a három emberhez, mint sok, úgynevezett barátjához, akikkel már több mint húsz éve ismerik egymást. Most értette meg először, hogy apja miért is emlegeti olyan gyakran a háború alatt szövődött barátságokat olyan emberekkel, akikkel más körülmények között csak elmentek volna egymás mellett. Kezdett rájönni, mennyire fog neki hiányozni Stephen is, ha majd végleg visszatér Amerikába. A siker, bármilyen furcsa, ismét elválasztja majd őket egymástól. Stephen képtelen volt - még ebben a helyzetben is - megtartóztatni magát a lázas tevékenységtől, s amikor a pincérek behozták az első fogást, kanálával megkopogtatta az asztalt, majd bejelentette, hogy a tanácskozást megnyitja.

- Ígérj meg nekem valamit - szólalt meg Jean-Pierre.
- Éspedig? - kérdezte Stephen.

- Miután az utolsó pennynket is visszaszereztük, hozzájárulsz, hogy én üljek az asztalfőre, s addig egy szót sem szólsz, amíg engedélyt nem kapsz. Jó?

- Rendben van - egyezett bele Stephen -, de majd csak akkor, ha már az utolsó penny is a kezünkben van. A jelenlegi állapotok szerint eddig 777 560 dollárt vételeztünk be. A legutóbbi akció költségei 5178 dollárt tesznek ki, így az összköltségek 21 661 dollár és 76 centre rúgnak. Ennek értelmében Metcalfe még mindig 250 101 dollár és 24 centünkkel tartozik.

Stephen körbeadta a pénzügyi egyenleget tartalmazó kimutatás másolatait.

- Ezeket a lapokat a 63/C oldalszám alatt rakjátok be a dossziétokba. Van valakinek kérdése?

- Igen. Miért voltak olyan magasak ennek az akciónak a költségei? - érdeklődött Robin.

- Nos, túl a nyilvánvaló dolgokon - kezdte Stephen -, az az igazság, hogy az elmúlt időszakban komolyan sújtott bennünket a font dollárral szembeni meglehetősen ingatag árfolyama. Az akció kezdetekor egy font 2,44 dollárt ért. A jelenlegi árfolyam már csak 2,32. Mi fontot költünk, Metcalfe-nak azonban dollárban számolunk, mindig az aktuális árfolyamon.

- Egyetlen pennyt sem akarsz benne hagyni, igaz? - kérdezte James.

- Egyetlen pennyt sem! Nos, mielőtt tovább folytatnánk, szeretném hivatalosan rögzíteni...

- Egyre inkább kezdünk hasonlítani az angol alsóházra - jegyezte meg Jean-Pierre.

- Hagyd már abba a huhogást, te bagoly!

- Ide figyelj, te Harley Street-i szépfiú!

Általános hangzavar tört ki. A college járőrei, akiknek annak idején volt néhányszor részük zajos összejövetelekben, már feltehetően azon tanakodtak, nem lesz-e szükség a közbelépésükre még a vacsora befejezése előtt.

- Csendet! - csattant a társaságra éles, sztentori hangon Stephen, mire nagy nehezen helyreállt a nyugalom. - Tudom, hogy mindnyájan nagyon lelkesek vagytok, de ennek ellenére még meg kell szereznünk a hátralévő 250 101,24 dollárt.

- Semmi esetre se feledkezz meg a 24 centről, Stephen!

- Egyáltalán nem volt ilyen nagy a szád, amikor először vacsoráztál nálam, Jean-Pierre. Nem célszerű előre inni a medve bőrére!

Az asztalnál egyszerre csend lett.

- A pénzünk egynegyede még mindig Harvey zsebében van, s azt éppen olyan nehéz lesz kivenni belőle, mint amilyen nehéz volt az első hármat. Mielőtt átadnám a szót Jamesnek, ismét jegyzőkönyvileg szeretném kijelenteni, hogy közreműködése a Clarendonban egyenesen briliáns volt.

Robin és Jean-Pierre egyetértésük jeléül dobolni kezdtek az asztalon.

- Nos, James, mindenki csupa fül!

A szobára ismét csend szállt.

- A tervem már majdnem teljesen összeállt - kezdte James.

A többiek hitetlenkedve bámultak rá.

- De mindenekelőtt közölnöm kell veletek valamit, ami talán biztosít számomra egy kis haladékot a végrehajtásban.

- Megnősülsz, igaz?

- Pontosan eltaláltad, Jean-Pierre, mint mindig.

- Abban a pillanatban tudtam, amikor beléptél. Mikor találkozhatunk vele, James?

- Csak ha már túlságosan késő lesz, hogy megváltoztassa az elhatározását, Jean-Pierre.

Stephen belepillantott a naptárjába.

- Mennyi haladékot akarsz?

- Nos, az esküvőnk augusztus 3-án lesz Bostonban. Anne édesanyja amerikai - magyarázta James -, s bár Anne Angliában él, az édesanyjának az a kívánsága, hogy ott kössünk házasságot. Ezután következik a nászút. A tervek szerint augusztus 25-e táján térünk vissza Angliába. A Mr. Metcalfe elleni tervemet szeptember 15-én, a tőzsde havi zárásának napján hajtjuk végre.

- Azt hiszem, az elfogadható. James. Mindenki egyetért vele?

Robin és Jean-Pierre bólintással adta beleegyezését. James ezután belefogott terve ismertetésébe.

- Egy telexre és hét telefonkészülékre van szükségem. Ezeket a lakásomon kell felszerelni. Jean-Pierre-nek a párizsi Bourse-ban, Stephennek a chicagói árutőzsdén, Robinnak a londoni Lloydsonál kell lennie. Amint visszatérek a nászutamról, mindenki megkapja a maga kék dossziéját.

Mindnyájan döbbsen hallgattak a meglepetéstől és a csodálattól. Ráadásul James, a drámai hatás fokozásának kedvéért, kis szünetet is tartott.

- Nagyszerű, James - szólalt meg először Stephen. - Érdeklődéssel várjuk a további részleteket. Milyen további instrukcióid vannak?

- Először is neked, Stephen, pontosan ismerned kell a következő hónap minden napjára érvényes nyitó és záró árfolyamokat a johannesburgi, a zürichi, a New York-i és a londoni aranypiacon. Jean-Pierre, neked a nyugatnémet márka, a francia frank és az angol font dollárhoz viszonyított árfolyamát kell tudnod ugyanerre az időszakra. Robinnak szeptemberre meg kell tanulnia a PBX 8 típusú telexgép tökéletes kezelését. Úgy kell ismerned, mint egy nemzetközi telexkezelőnek.

- Neked mindig a legegyszerűbb feladat jut, Robin. Ez nem igazság - zúgolódott Jean-Pierre.

- Te... te...

- Fogjátok be már a szátokat! - szólt rájuk James.

A rendreutasított civakodók arca egyszerre meglepetést és tiszteletet tükrözött.

- Készítettem néhány jegyzetet, hogy annak alapján legyen mivel foglalkoznotok.

Azzal James átadott két gépírást mindhármuknak.

- A 74. és 75. oldal. Mindenki rakja bele a dossziéjába - adta ki katonásan az utasítást James. - Ez éppen elég elfoglaltságot ad nektek, legalább egy hónapig.

Végül pedig mindenki meg van híva Miss Anne Summerton és James Briggsley esküvőjére. Nem zaklatlak benneteket hivatalos meghívókkal, hiszen az idő is nagyon szorít, de mindenesetre már foglaltam nektek helyet egy Jumbón, augusztus 2-án délutánra, s a szoba is mindenkinek rendelkezésére áll már azon az éjszakán a bostoni Ritzben. Remélem, megtisztelték azzal, hogy ti lesztek a vőfélyek.

Még Jamest magát is meglepte saját szabatossága és szervezőkészsége. A többiek hűledezve vették át a repülőjegyeket az instrukciókkal együtt.

- Délután háromkor találkozunk a repülőtéren, és majd útközben ellenőrzöm mindenki felkészültségét.

- Igenis, uram - szólalt meg Jean-Pierre.

- Téged franciául és angolul is ellenőrizni foglak, mert a te szereped megköveteli, hogy két nyelven is telefonálgass a tengerentúlra. Szakemberként kell viselkedned a külföldi valuták terén.

James mindezt olyan impozánsan csinálta, hogy aznap este nem is hangzott el több vicc a rovására. Ahogy visszafelé hajtott az autópályán, úgy érezte magát, mint akit kicseréltek. Nemcsak az oxfordi akció sztárjává nőtte ki magát, hanem most másik három társat is sikerült mozgósítania. Elképzelhetőnek tartotta, hogy győztesen keveredik ki a dologból, s végre egyszer megmutathatja az apjának isi

19.

Anne titka

A változatosság kedvéért ezúttal James volt ott először a találkozó színhelyén, a többiek csak utána érkeztek ki a Heathrow-ra. Kezébe vette az események irányítását, s feltett szándéka volt, hogy most már nem is engedi kicsúszni belőle. Egy halom újsággal a kezében Robin érkezett utolsónak.

- Csak két napig leszünk oda - jegyezte meg Stephen.

- Tudom, de nekem mindig hiányoznak az angol újságok, s ezért annyit vettem, hogy holnapra is kitartson.

Jean-Pierre a magyarázat hallatára franciás hevességgel a magasba emelte karjait.

Feladták csomagjaikat, s már indultak is a British Airways 747-es járatához.

- Inkább egy futballpályára hasonlít, mint repülőtérre - jegyezte meg Robin, aki életében először utazott Jumbón.

- Egyszerre 350 utast tud szállítani. Körülbelül annyit, amennyi egy ideális angol klub tagsága - szellemeskedett Jean-Pierre.

- Igazán abbahagyhatnátok már - vágott közbe fagyosan James, mert nem vette észre, hogy tulajdonképpen mindketten nagyon félnek a repüléstől, s megjegyzéseikkel csupán a feszültséget akarják oldani.

Később, a felszállás alatt mindketten úgy tettek, mintha olvasmányaikba mélyednének, de csak amikor a gép elérte az ezerméteres magasságot, és kialudt

a fény a „Kapcsolják be a biztonsági öveket” felirat mögött, akkor nyerték vissza ismét régi formájukat.

Átrágták magukat a műanyag tányérkákon felszolgált hideg csirkesültön és elfogyasztották a hozzá felszolgált algériai vörösbort.

- Remélem. James - jegyezte meg Jean-Pierre - az apósod egy kicsit jobban fog táplálni bennünket.

Vacsora után James megengedte a többieknek, hogy a filmet megnézzék, de ragaszkodott hozzá, hogy utána mindegyikük átessen a beígért ellenőrzésen. Robin és Jean-Pierre átült egy hátrább lévő sorba, hogy nyugodtan nézhesse a filmet, Stephen pedig máris alávetette magát a vallatásnak.

James átnyújtott neki egy kérdőívet az arany árfolyamának elmúlt négy hét alatti alakulásáról. A lista negyven kérdést tartalmazott. Stephen huszonkét perc alatt megválaszolta a kérdéseket, ami James számára egyáltalán nem okozott meglepetést, nemkülönben, hogy minden válasza hibátlan volt. Stephen mindig is társaságuk tartóoszlopának számított, s tulajdonképpen az ő kérlelhetetlen logikája győzte le Harvey Metcalfe-ot. A vetítés végéig Stephen és James szundikált egy kicsit, de ahogy a filmnek vége tett, Robin és Jean-Pierre is megkapta a maga negyven kérdését. Robin harminc perc alatt végzett a kérdőívvel, és 39 helyes válasza volt, Jean-Pierre huszonhét perc alatt válaszolt, s válaszai közül 37 bizonyult helyesnek.

- Stephen negyvenből negyvenre válaszolt helyesen - jegyezte meg epésen James.

- Ez így is van rendjén - vágta rá rögtön Jean-Pierre.

Robin kissé zavartan hallgatott.

- Szeptemberre nektek is pótolnotok kell a mostani mulasztásokat. Érthető? Mindketten megadóan bólogattak.

- Hű, de jó film volt - kezdett egy bágyadt figyelemelterelő manőverbe Robin.

- Engem nem érdekelnek a filmek - válaszolta Stephen. - Csak nagyon ritkán járok moziba.

- Ez nem is tartozik közénk! Még egy jelentős akció, és már a pénz se fog kelleni neki!

- No most már igazán elcsitulhatnál. Robin!

A vacsora, a film és James ellenőrző vizsgája majdnem teljesen kitöltötte a hatórás repülőutat. Az utolsó órát aztán mindnyájan átbóbiskolták, s csak a hangosbeszélő hangjára riadtak fel.

- Itt a kapitány beszél. Közeledünk a Logan Nemzetközi Repülőtér felé, húszperces késésben vagyunk. Várhatóan tíz perc múlva, 7.15-kor érünk földet. Remélem, kellemesen utaztak, s legközelebb ismét üdvözölhetjük önöket a British Airways járatainak fedélzetén.

A vámkezelés a szokásosnál kicsit hosszabb időt vett igénybe, mivel a többiek nem akarták, hogy James megtudja, mit tartalmaz a nászajándékul hozott csomag. Meglehetősen nehezen tudták megmagyarázni a vámtisztviselőnek, hogy a két Piaget karóra egyikének a hátoldalán mit jelent a felirat: „A Prospecta Oil tisztességtelen hasznának egy kis hányada. Hárman, akik kitaláltak valamit.”

Végre megszabadulva a vámostól, egy hatalmas Cadillac mellett megpillantották Anne-t, aki már várt rájuk, hogy a szállodába fuvarozza őket.

- No, most már legalább tudjuk, miért telt annyi időbe, hogy végre eszedbe jusson valami. Valóban nagyon elvonhatták a figyelmedet! Gratulálok, James, és minden bűnöd meg van bocsátva - hadarta el Jean-Pierre egy szuszra, s azzal a mozdulattal ölelte át Anne-t, amelyre csakis egy francia képes.

Robin is bemutatkozott, és gyengéden arcon csókolta a lányt. Stephen meglehetősen szertartásosan fogott vele kezét. Betódultak a kocsiba. Jean-Pierre természetesen azonnal Anne mellé telepedett.

- Miss Summerton - szólalt meg Stephen.

- Szólíts csak Anne-nek!

- Az esküvő utáni fogadás a szállodában lesz?

- Nem - válaszolta Anne. - A szüleim házában, de ott fog állni egy kocsi, amelyik az esküvő után majd elhozza a társaságot. Nektek csak annyi a feladatotok, hogy biztosítsátok James megérkezését fél négyre a templomba. Ezen túl semmivel nem kell törődnötök. Míg el nem felejttem, James, édesapád és édesanyád tegnap megérkezett, és a szüleimnél helyezkedtek el. Úgy gondoltuk, nem lenne célszerű, ha te is ott töltenéd az éjszakát, mert anyám már így is rettentően ideges a sok teendője miatt.

- Ahogy akarod, drágám!

- Ha esetleg máról holnapra megváltoztatnád a döntésedet - jegyezte meg Jean-Pierre -, én kész örömmel rendelkezésre állok. Lehet, hogy nem kék vér csordogál az ereimben, de mi franciák egyéb dolgokkal általában ellensúlyozni tudjuk.

Anne elmosolyodott magában.

- Kicsit elkéstél, Jean-Pierre. De különben sem szeretem a szakállasokat.

- Ó, hát én csak... - hebegte Jean-Pierre.

Mindhárman merően bámultak rá.

A szállodában - amíg kicsomagolták bőröndjeiket - egy ideig magukra hagyták Anne-t meg Jamest.

- Tudják már, drágám?

- Fogalmuk sincs a dologról - válaszolta James. - Életük legnagyobb meglepetésében lesz részük holnap.

- A terved készen áll?

- Várj, mindjárt megtudod.

- Nekem is van ám egy tervem - mondta Anne. - A tiedet mikorra akarod időzíteni?

- Szeptember 15-re.

- Akkor én győztem. Az enyémre már holnap sor kerül.

- Micsoda?... Remélem, nem akarod...

- Ne nyugtalankodj! Te most csak a nősülésre koncentrálj...

- Nem mehetnénk át a másik szobába?

- Borzalmas ember vagy! Nem tudsz várni holnapig?

- Nagyon szeretlek!

- Ideje, hogy lefeküdj, te bolondos. Én is nagyon szeretlek, de most haza kell mennem, mert különben semmivel sem leszünk készen.

James felment a hetedik emeletre, hogy a többiekkel együtt megigyon egy kávé.

- Akar valaki blackjacket játszani?

- Veled nem, te emberevő - válaszolta Robin. - Téged a legnagyobb élő szélhámos tanított játszani.

Ismét csúcsformában voltak, s emelkedett hangulatban várták az esküvőt. Az időeltérés ellenére egyikük sem feküdt le korán, s csak jóval éjfél után váltak el egymástól. James még ezután is hosszú ideig álmatlanul hánykolódott az ágyban, s egész idő alatt egyetlen kérdés járt az eszében.

- Vajon mit fundálhatott ki holnapra Anne?

20.

Az esküvő

Augusztusban Boston ugyanolyan szép, mint a legtöbb amerikai város. Reggel négyesben jó étvággal fogyasztották el James szobájában a kiadós reggelit.

- Nem hinném, hogy James fel van készülve erre a mai eseményre - jegyezte meg Jean-Pierre. - Én önként jelentkezem, hogy átvegyem a helyét. Te vagy a csapatkapitány, Stephen. Mit szólsz az ötletemhez?

- Ez neked 250 000 dollárodba kerülne...

- Rendben van, vállalom - válaszolta Jean-Pierre.

- Viszont nincs 250 000 dollárod - közölte Stephen. - Egyelőre csak 187 474,69 dollárod van. Az eddig begyűjtött pénz egynegyede. Vagyis úgy döntök, hogy mégis Jamesnek kell vállalnia a vőlegény szerepét.

- Angolszász összeesküvés - jelentette ki Jean-Pierre. - Ha James végre kitalálja és sikeresen végrehajtja a maga tervét, s a teljes összeg a rendelkezésünkre áll, esküszöm, ismét tárgyalásokat fogok kezdeményezni.

A kávé és piritós mellett még hosszan trécseltek és nevetgéltek. Stephen nagyon megszerette őket, s már kifejezetten sajnálta, hogy milyen ritkán fognak majd találkozni, ha - tette hozzá józanul magában - ... ha az utolsó akció is sikerrel zárul. Ha Harvey Metcalfe mellett állna ilyen csapat, nem pedig ellene, akkor minden bizonnyal ő lehetne a világ leggazdagabb embere.

- Nagyon elálmodoztál, Stephen!

- Igen, bocsássatok meg. Nem szabad elfelejtkezmem az Anne-től kapott megbízatásról: időben oda kell cipelnünk Jamest az esküvőjére.

- No, megint témánál vagyunk - szólalt meg Jean-Pierre. - Mikor kell jelentkeznünk, professzorom?

- Pontosan egy óra múlva, teljes készenlétben. Akkor még egyszer ellenőrizzük Jamest, s utána elvisszük a templomba. Jean-Pierre, te elmész és veszel négy szál szegfűt. Három pirosat és egy fehérét. Robin, te gondoskodsz a taxiról, én pedig Jamest veszem pártfogásomba.

Ahogy Robin és Jean-Pierre - miközben rettentő hamisan a Marseillaise-t dudorászták - távozott. James és Stephen már komoly és határozott barátságot érzett irántuk.

- Hogy érzed magad, James?

- Kitűnően. Csak azt sajnálom, hogy mára nem lehetett összehozni az akciót.

- Ugyan, ne törődj vele. Szeptemberben is éppen időben lesz. Különben egyikünknek sem árt most egy kis pihenő.

- Nélküled mindez sohasem sikerülhetett volna. Ezzel te is tisztában vagy, ugye, Stephen? Mindnyájan az összeomlás szélén álltunk, s ráadásul Anne-nel sem találkoztam volna. Mindnyájan nagyon hálásak lehetünk neked...

Stephen merően bámult kifelé az ablakon, és erre nem tudott mit válaszolni.

- Három piros és egy fehér - közölte Jean-Pierre. - Minden az utasításnak megfelelően. De remélem, hogy a fehér az én személyemnek szól.

- Tűzd fel inkább csak Jamesre! De ne a füle mögé, Jean-Pierre.

- Fantasztikusan impozánsan festesz. Bár még így is talány a számomra, hogy az a hölgy mit eszik rajtad – morfondírozott Jean-Pierre, miközben a fehér szegfűt betűzte James gomblyukába. Bár már mind a négyen indulásra készen álltak, még mindig volt egy félórájuk a taxi megérkezéséig, Jean-Pierre kinyitott egy üveg pezsgőt. Ittak James egészségére, azután Őfelsége a királynő, majd az Egyesült Államok elnöke, végül pedig, igaz, kis viszolygással, a francia elnök egészségére is. Miután az üveg kiürült, Stephen úgy gondolta, hogy itt az ideje az indulásnak, s lecibálta mindhármat a szálloda előtt várakozó taxihoz.

- Mosolyogj, James. Mi melletted vagyunk!

Elsőként Jamest tuszkolták be a hátsó ülésre.

A kocsni néhány perc alatt odaért a Trinity Churchhoz a Copley Square-re. A sofőr fellelegzett, amikor végre megszabadult tőlük.

- Negyed négy. Anne nagyon elégedett lesz velem - nézett az órájára Stephen.

Aztán a templom jobb oldali padsorához vezette a vőlegényt, Jean-Pierre pedig közben a csinos lányokat mustrálgatta. Robin a templom előtt bémésködött, és a kissé túlöltözött vendégsereg körében várta a menyasszony megérkezését. Stephen éppen kiért Robinhoz és Jean-Pierre-hez, hogy rábírja őket, ideje volna elfoglalni helyüket a templomban, amikor a Rolls-Royce megérkezett. Anne szépsége az esküvői ruhában egészen lenyűgöző volt. Mögötte a kocsiból az apja lépett ki. Anne belekarolt, s így lépkedtek felfelé a lépcsőn. Stephen, Robin és Jean-Pierre megkövültén állt, mint a bárány az óriáskígyó előtt.

- A nyomorult!

- Most vajon ki kit csap be?

- A lány biztosan végig tudott mindenről!

Harvey üres pillantást vetett feléjük, és Anne-nel a karján elsétált mellettük. Az oltár felé tartottak.

- Te jó Isten! - gondolta Stephen. - Egyikünket sem ismerte fel.

Leültek valahol a templom hátsó padsorában, jó messze a népes gyülekezettől. Amikor Anne az oltárhoz ért, az orgonista abbahagyta a játékot.

- Harvey nem tudhatta - jegyezte meg Stephen.
- Hát erre meg miből jöttél rá? - érdeklődött Jean-Pierre.
- Abból, hogy James soha nem vitt volna bele ilyesmibe bennünket, ha tisztában van vele, hogy miről is van szó.
- Hibátlan logika - suttogta Robin.
- Kérdezlek és felszólítalak mindkettőtöket, aminthogy felelnetek kell majd a végítélet napján is, mikor minden szívnek titkai kitárulnak... - visszhangzott a pap hangja az oltár felől.
- Én már most is szeretném, ha néhány titok feltárulna - szólalt meg Jean-Pierre. - Először is, vajon mióta tudhatja?
- James Clarence Spencer, akarod-e ezt a nőt hites feleségedül, hogy együtt élj vele a házasság szentségében? Fogod-e szeretni, gondoskodni róla, tiszteled és megtartod-e egészségében és betegségében, és mindenekfölött hűséget fogadsz-e neki életed végéig?
- Igen.
- Rosalie Arlene, akarod-e ezt a férfit hites férjedül...
- Azt hiszem, biztosak lehetünk benne, hogy Anne összeesküvő csapatunk teljes értékű tagja. Nélküle soha nem jutottunk volna semmire, sem Monte-Carlóban, sem Oxfordban.
-...életed végéig?
- Igen.
- Ki adja férjhez e nőt ehhez a férfihoz?
Harvey előrelépett, és Anne kezét a pap tenyerébe helyezte.
- Én, James Clarence Spencer hites feleségemül fogadom Rosalie Arlene-t...
- És különben is, miért kellene felismernie, amikor csupán egyetlenegyszer látott bennünket, s akkor is teljesen másképpen néztünk ki - folytatta Stephen a meditálást.
- Én, Rosalie Arlene hites férjemül fogadom James Clarence Spencert...
- De még könnyen rájöhet, ha sokat a szeme előtt leszünk - jegyezte meg Robin.
- Nem feltétlenül - mondta Stephen. - Semmi szükség a pánikra. Mindig is az volt a titkunk, hogy nem a hazai pályán vettük fel vele a harcot.
- De most már aztán igazán hazai pályán van - szólt közbe Jean-Pierre.
- Nem, még mindig nincs. Ez a lánya esküvője, s az ilyesmi nem mindennapos esemény egy férfi számára. Természetesen igyekszünk majd elkerülni a fogadáson, de azt sem túlságosan feltűnően.
- Engem biztosan támogatni kell - jegyezte meg Robin.
- Majd én támogatlak - ajánlkozott Jean-Pierre.
- ...és ezennel hűséget esküszöm...
Anne nyugodtan és halkán ejtene a szavakat, hangja alig jutott el a döbbenetből felocsúdni még mindig alig tudó hármashoz a templom végében. James hangja határozottan és tisztán hallatszott.
- Ezen gyűrűvel házastársammá fogadlak, testemmel szeretlek, minden földi javamból részesítelek.

- És bennünket is egy kicsit... - jegyezte meg újra Jean-Pierre.
- Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, Amen!... Imádkozzunk!... - kántált elnyújtott hangon a pap.
- Én már tudom, hogy miért fogok imádkozni - suttogta Robin. - Szabadíts meg ellenségeim hatalmától és vedd le rólam rosszakaróim kezét...
- Mindenható Isten, Teremtőnk...
- Mindjárt vége lesz az egésznek - szólalt meg Stephen.
- Istenem, milyen szerencsétlen fordulatot vettek a dolgok - siránkozott Robin.
- Csend! - vágott közbe Jean-Pierre. - Én Stephennel értek egyet. Sikerült már alaposan megismernünk Metcalfe-ot. Nyugodj már meg végre!
- És amit Isten összekötött, ember nem választhatja szét.

Jean-Pierre is motyogott valamit magában, de az egyáltalán nem úgy hangzott, mintha imádság lenne. Az orgonista rázendített a nászindulóra, s ez egyszeriben visszazökkentette őket a jelenbe. A szertartás véget ért, s ahogy Lord és Lady Brigsley végigvonult a sorok között, kétezer csillogó szem követte lépéseiket. Stephen tekintete szórakozottságot, Jean-Pierre-é kis irigységet, Robiné pedig nyugtalanságot tükrözött. James szinte üdvözült mosollyal lépett el mellettük. Tízperces fényképezés után a templom lépcsőjén a Rolls-Royce visszaröpítette az ifjú párt Lincolnba, a Metcalfe házba. Harvey, Louth grófnője társaságában, beszállt a második kocsiba, az Earl és Arlene, Anne édesanyja pedig egy harmadik kocsival követte a menetet. Stephen, Robin és Jean-Pierre vagy húsz perc múlva indultak utánuk, és még mindig azon vitatkoztak, hogy célszerű-e az oroszlánal saját barlangjában felvenni a küzdelmet. Harvey Metcalfe georgiánus stílusú palotájából egy keleti stílusban kialakított kert vezetett le a rózsakertekkel körülvett tóhoz és az üvegházhoz, amely büszkeségeinek, a számára annyi örömet jelentő ritka orchideáknak adott otthont.

- Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer még ezt is alkalmam lesz meglátni - jegyezte meg Jean-Pierre.

- Megvallom, én sem - mondta Robin -, de most, hogy mégis így történt, be kell vallanom, túlságosan boldoggá nem tesz.

- Most már végig kell járni a kálváriánkat - sóhajtott Stephen. - Javaslom, hogy ne egymás mögé álljunk be a gratulálók sorába. Elsőnek én megyek. Azután te következel. Robin, de legalább húsz embert engedj magad elé, végül te jössz, Jean-Pierre, te is ugyanúgy. És a legnagyobb természetességgel játsszatok! Egyszerűen csak James angliai barátai vagyunk. Amíg várakoztok, figyeljetek a körülöttetek folyó csevegésre. Próbáljatok Harvey közeli barátai elé beállni a sorba, mert akkor, ha rátok kerül a sor, Harvey tekintete már az utánatok következőt fogja keresni, mivelhogy benneteket nem ismer, és nyilván inkább a barátaival kíván néhány szót váltani, így biztosan megúszhatjuk az egészet.

- Virtuóz vagy, professzorom! - csettintett Jean-Pierre. És egy kicsit nyomasztó - tette hozzá magában.

Az utolsó negyedmillió

A sor szinte végeláthatatlannak látszott. Ezernyi ember nyújtotta kezét Mr. és Mrs. Metcalfe, Louth Earlje és grófnője, valamint Anne és James felé. Stephen minden probléma nélkül eljutott az ifjú párig.

- Boldogok vagyunk, hogy eljöttetek - örvendezett Anne.

Stephen nem válaszolt.

- Örülök, hogy látlak, Stephen.

- Mindnyájan el vagyunk ragadtatva a tervedtől, James!

Stephen észrevétlenül beoldalazott a bálterembe, s a helyiség túlsó oldalán - a lehető legtávolabb a terem közepén elhelyezett sokemeletes esküvői tortától - elrejtőzött egy oszlop mögé.

Robin volt a következő, aki sikeresen el tudta kerülni Harvey tekintetét.

- Milyen kedves, hogy vállalkoztál te is erre a hosszú útra - mondta Anne.

Robin valamit mormogott a bajsza alatt.

- Remélem, jól érezted magad, Robin?

James szemmel láthatóan nagyon elemében volt. Miután ő már túl volt az Anne okozta meglepetésen, most maradéktalanul élvezte a többiek döbbenetét.

- Disznó alak vagy, James!

- Ne olyan hangosan, öregfiú! Még meghallja apám vagy anyám!

Robin is belépett a bálterembe, s az oszlopok közötti rövid keresgélés után csatlakozott Stephenhez.

- Szerencsésen átestél te is a dolgon?

- Azt hiszem, igen, de nem szeretnék még egyszer találkozni vele. Mikor indul a gép visszafelé?

- Csak este nyolckor. Semmi szükség rá, hogy pánikba ess! Figyeljük Jean-Pierre-t.

- Isteni szerencse, hogy megtartotta a szakállát - jegyezte meg Robin.

Jean-Pierre kezét rázott Harveyvel. Harvey tekintete már valóban a következő vendéget kutatta, egy bostoni bankárt, aki nyilvánvalóan Harvey közeli barátai közé tartozott. Jean-Pierre-nek sikerült szemtelenül befurakodnia eléje.

- Örülök, hogy eljöttél, Marvin! - lelkesedett Harvey, amikor bankár ismerősét megpillantotta. Tehát Jean-Pierre is megúsza. Miközben mindkét oldalról megpuszilta Anne arcát, a füléhez hajolt és odasúgta: - Az igazi játszmat James nyerte!

Mindketten elégedetten mosolyogtak, majd Jean-Pierre Robin és Stephen keresésére indult. Közben összeakadt az egyik koszorúslánnyal, aki annyira elbűvölte, hogy még a kapott utasításokról is megfeledkezett.

- Tetszett az esküvő? - érdeklődött az ifjú hölgy.

- Hogyne, nagyon tetszett! Egy esküvőről én mindig a koszorúslányok s nem a menyasszony alapján mondok véleményt.

A bók hallatán a lány könnyedén elpirult.

- Biztosan egy egész vagyonba kerülhetett - rebegette zavartan.

- Igen, és én azt is tudom, hogy ki fizette a számlát - jegyezte meg Jean-Pierre, s könnyedén átkarolta a lány derekát.

Egyszerre csak négy kéz nyúlt ki, és a tiltakozó Jean-Pierre-t minden teketória nélkül becibálta az oszlop mögé.

- Az ég szerelmére, Jean-Pierre! Ez a kislány alig lehet több tizenhét évesnél. Nem akarunk sem liliomtiprás, sem lányrablás miatt börtönbe kerülni. Idd ezt meg szépen, és viselkedj rendesen - mondta Robin, s egy pohár pezsgőt nyomott a markába.

Folyt a pezsgő, s még Stephen is kicsit többet ivott a szokásosnál. Mire a ceremóniamester csendet kért, már mindannyian az oszlopnak dőlve kerestek támaszt.

- Lordságotok, hölgyeim és uraim! Tiszteljék meg figyelmükkel Lord Brigsleyt.

James csinos és hatásos beszédet tartott. Felülkerekedett benne a színész, s ez nagyon tetszett az amerikaiaknak. Még apjának, az Earlnek az arcára is meglepetés ült ki. A ceremóniamester ezután Harveyt jelentette be, aki hosszan és hangosan szónokolt. Ezúttal is elsütötte kedvenc tréfáját, amely szerint a lányát először Charles herceghez akarta adni, mire a vendégsereg hatalmas nevetésben tört ki - ahogy általában egy esküvőn ez már illik, még a leggyengébben sikerült vicc esetén is. Beszéde végén az ifjú pár egészségére emelte poharát. Mikor a taps elcsendesedett, az ünneplő közönség pedig ismét hangos csevegésbe kezdett, Harvey előhúzott egy borítékot a zsebéből, arcon csókolta a lányát, és ünnepélyesen ezt mondta:

- Rosaliel Itt egy kis nászajándék, a Van Gogh fejében. Biztos vagyok benne, hogy ügyesen fogjátok felhasználni.

Harvey átadta a fehér borítékot, melyben egy 250 000 dollárról kiállított csekk lapult. Anne őszinte szeretettel és gyengédséggel csókolta meg apját.

- Köszönjük, apa! Ígérem, hogy okosan fogjuk Jamesszel hasznosítani.

A fiatalasszony azonnal James keresésére indult, akit egy csapat amerikai matróna ostromgyűrűjében talált meg.

- Igaz, hogy rokonságban vannak a királynővel is?

- Még életemben nem találkoztam egy élő lorddal...

- Remélem, meghív majd bennünket, hogy láthassuk a kastélyát!

- A King's Roadon nincsenek kastélyok - válaszolta James, és nagyon megörült, hogy Anne személyében megérkezett a felmentő sereg.

- Kedvesem, tudsz rám szólni néhány percet?

James gyorsan elnézést kért a hölgyektől, és követte Anne-t, de alig tudták áttörni magukat a tömegben.

- Nézd - mondta a lány. - Nézd meg gyorsan!

James átvette a csekket.

- Te jószágos ég! 250 000 dollár!

- Tudod, hogy mit akarok vele csinálni, nem?

- Igen, drágám!

Anne ezután elindult, hogy megkeresse Stephent, Robint és Jean-Pierre-t. Amikor rájuk talált, még mindig a terem végében lévő oszlopot támasztották.

- Tudsz adni egy tollat, Stephen?

Egyetlen szempillantás alatt három toll is előkerült.

Anne a kezében tartott virágcsokor közepéből előhúzta a csekket, megfordította, a hátoldalára rákanyarította, hogy „Rosalie Briggsley - Stephen Bradleynek”, majd átnyújtotta a csekket.

- Azt hiszem, ez a titek. Mindhárman meredten bámultak a csekkre. Mielőtt valamelyikük megszólalhatott volna, Anne-nek már híre-hamva sem volt.

- Milyen csodálatos teremtetést vett feleségül a mi Jamesünk! - sóhajtott Jean-Pierre.

- Be vagy rúgva, te béka! - szólt rá Robin.

- Hogy meri feltételezni, uram, hogy egy francia be tud rúgni a pezsgőtől? Elégtételt követelek! Öné a fegyverválasztás joga!

- Pezsgősdugó!

- Csendet! - intette le őket Stephen. - A vége az lesz, hogy lebukunk.

- Nos, professzorom, akkor légy szíves megosztani velünk a pénzügyi helyzetünkkel kapcsolatos legújabb híreket.

- Éppen most dolgozom rajta - válaszolt Stephen.

- Micsoda? - szólalt meg Robin és Jean-Pierre, de mindketten túlságosan is boldogok voltak ahhoz, hogy most odaadjanak vitatkozni.

- Még mindig 101 dollárunkkal és 24 centünkkel tartozik.

- Gyalázat! - háborgott Jean-Pierre. - Gyűjtsuk fel a házát!

Anne Jamesszel együtt elment átöltözni, Stephen, Robin és Jean-Pierre pedig még magába erőltetett egy kis pezsgőt. A ceremóniamester bejelentette, hogy az ifjú pár tizenöt perc múlva távozik, s megkért mindenkit, hogy a bejárati hallban és az épület előtt gyülekezzen.

- Menjünk mi is, megnézzük, hogyan indulnak - szólalt meg Stephen.

Az ital egy kis magabiztossággal töltötte el őket, s egészen közel mertek menni a fiatalokra várakozó kocsinhoz.

Stephen hallotta meg először Harvey hangját.

- Az ördögbe is! Hát mindenre nekem kell gondolnom! - háborgott és a vendégek közé rohant. Tekintete a trión állapotodott meg. Stephen térdei remegni kezdtek.

- Hé maga, volt már valaha vőfély?

- Igen, uram.

- Rosalie mindjárt indul, és nem hozták meg neki a virágot! Az isten tudja, hol késhetnek, de a virág nincs itt! Üljön gyorsan kocsiba. Itt van egy virágüzlet néhány száz méternyire! De nagyon siessen!

- Értettem, uram!

- Mondja, nem ismerem valahonnan magát?

- De, uram... azaz... nem, uram...

Stephen sarkon fordult, s már ott sem volt. Robin és Jean-Pierre ijedten figyelték a jelenetet. Biztosak voltak benne, hogy Harvey leleplezte őket. Azonnal Stephen nyomába eredtek. Éppen akkor érték utol a ház mögött, amikor Stephen hirtelen megtorpant és megállt egy csodálatosan ápolt rózsakert mellett. Robin és Jean-Pierre is lefékezett hirtelen.

- Mi a fene esett beléd? A temetésedre szeded a virágot, vagy mi?

- Elfelejtették meghozni a virágot Anne-nek, és Metcatfe öt percet adott rá, hogy szerezzek valahonnan. A legjobb lenne, ha ti is segítenétek!

- Mes enfants! - szólalt meg Jean-Pierre, az izgalomtól franciául. - Gyermekeim! Ti is látjátok, amit én látok? - s azzal eltűnt.

Stephen és Robin felpillantottak, s már csak annyit láttak, hogy Jean-Pierre az üvegház felé veszi az irányt.

Stephen a díjnyertes orchideákkal a karjában rohant vissza a ház elé. Robin és Jean-Pierre tisztes távolból követte. Éppen időben érkezett, hogy Harvey kezébe nyomhassa, mielőtt James és Anne kilépett volna a házból.

- Csodálatos! Ezek a kedvenc virágaim! Mennyibe került?

- Száz dollárba - vágta rá Stephen gondolkodás nélkül.

Harvey két ötvendolláros bankjegyet nyomott a markába. Stephen gyöngyöző homlokkal húzódott vissza a háttérbe, az ott várakozó Robin és Jean-Pierre mellé. James és Anne csak lassan tudott előrehaladni a tömegben. Mindenki az ifjú asszonyban gyönyörködött.

- Ó, apa! Orchidea! Milyen gyönyörű! - ugrott Anne Harvey nyakába.

- Életem legszebb napja a mai...

A Rolls-Royce lassan kigördült a felsorakozott tömeg sorfala között, s lassan elindult a repülőtér felé, ahonnan James és Anne, útban a Hawaii-szigetek felé, nászútjuk első állomására, San Franciscóba repült. Amikor megkerülték az épületet s elgördültek az üvegház mellett, Anne a tárva-nyitva hagyott ajtókra meredt, majd a karján tartott virágokra pillantott. Mindent megértett. James azonban észre sem vette a kis közjátékot. Egészen másutt jártak a gondolatai.

- Gondolod, hogy valaha is megbocsátják nekem? - aggodalmaskodott.

- Biztos vagyok benne, hogy meg fogják találni a módját, kedvesem. De most már igazán elárulhatnál nekem valamit! Valóban van már valami terved vagy elképzelésed?

- Tudtam, hogy nem bírod ki és megkérdezed. Hát szóval az igazság az, hogy...

A kocsí az autópályára ért és felgyorsított...

Stephen, Robin és Jean-Pierre a Metcalfe házaspártól búcsúzkodó vendégeket figyelte.

- Nem szabad kockáztatnunk - mondta Robin.

- Egyetérték - válaszolta Stephen.

- Hívjuk meg vacsorára - javasolta Jean-Pierre.

A másik kettő megragadta, és betuszkolta egy taxiba.

- Mi van a zakód alatt, Jean-Pierre?

- Két üveg 1964-es Krug. Nagy kár lett volna, ha otthagynom őket árválkodni. Nagyon magányosnak érezték volna magukat!

Stephen odaszólt a sofőrnek, hogy vigye őket vissza a szállodába.

- Micsoda esküvő! Mit gondoltok, van egyáltalán valami ötlete Jamesnek? - kérdezte Robin.

- Azt nem tudom, de ha van, akkor is már csak egy dollár 24 centet kell behoznia.

- Éppen ennyit nyert Rosalie győzelmével Ascotban. El kellett volna vennünk tőle azt a pénzt - morfondírozott Jean-Pierre.

Miután összecsomagolták holmijukat és leadták a szobakulcsokat a recepcióban, ismét taxiba ültek, s kihajtottak a repülőtérre. Beszálltak a gépbe, amely hamarosan felemelkedett.

- Az ördögbe is! - bosszankodott Stephen. - Miért engedték, hogy elmenjen, amíg nem kaptuk meg az egy dollár huszonnégy centünket!

21.

A meglepetés: a Prospecta Oil feltámadása

A gép fedélzetén megitták a két üveg pezsgőt, melyet Jean-Pierre az esküvőről kimentett. Még Stephen is elégedettnek látszott, bár időnként bánatosan visszatért a hiányzó 1,24 dollárra.

- Mit gondolsz, mennyibe kerül egy ilyen üveg pezsgő? - érdeklődött Jean-Pierre.

- Nem erről van szó! De az elején megállapodtunk: se többet, se kevesebbet!

Jean-Pierre már kezdett megbékélni a gondolattal, hogy sohasem fogja megérteni a tudósokat.

- Ne nyugtalankodj, Stephen. Meggyőződése, hogy James ötlete be fogja hozni a hiányzó összeget.

Stephen szeretett volna felnevetni, de pokolian fájt a feje, ezért inkább nyugton maradt.

- Ha az ember belegondol, hogy ez a lány mindenről tudott!...

A Heathrow-ra érve minden zökkenő nélkül túljutottak a vámon. Robin rögtön vett egy The Timest és egy Evening Standard-et. Jean-Pierre egy taxisofőrrel a menetdíjról alkudozott.

- Ne tévesszen ám össze bennünket azokkal az átkozott amerikaiakkal, akiknek fogalmuk sincs a tarifáról meg a legrövidebb útvonalról - háborgott, s látszott rajta, hogy még mindig nem tiszta a feje.

A taxisofőr motyogott valamit, amint Austinjával kifordult az autópályára. Rossz napja ígérkezett. Robin mohón fogott bele az újságolvasásba. (Azon ritka emberek közé tartozott, akik nyugodtan tudtak olvasni a mozgó autóban is.) Stephent és Jean-Pierre-t kielégítette az is, hogy a forgalmas utat bámulja.

- Jézus Krisztusom!

Stephen és Jean-Pierre meglepődve fordult Robin felé. Ritkán hallottak ilyesmit tőle. Valahogy nem illett hozzá.

- Édes Istenem!

Ez már valóban sok volt nekik, de mielőtt megszólalhattak volna, Robin hangosan olvasni kezdett:

- A BP sikeres északi-tengeri fúrásról adott hírt. Nincs kizárva, hogy az új lelőhely napi 200 000 barreles kapacitással tud kilépni a termelésbe. A társaság elnöke. Sir Eric Drake szerint is rendkívüli jelentősége van az új lelőhely

feltárásának. A British Petroleum negyvenes számú kútja mindössze egy mérföldnyire van a Prospecta Oil mindeddig feltáratlan bérleményétől, s a hírek szerint a BP sikeres fúrásának eredményeképpen a Prospecta Oil részvényei a tőzsde zárásakor elérték a 12,25 dolláros árfolyamot.

- Uramisten! - szörnyülködött Jean-Pierre. - Most mit tegyünk?

- Hát... - jegyezte meg Stephen, az agytröszt. - Azt hiszem, nincs más megoldás: mielőbb hozzálátunk, hogy kigondoljuk, miképpen adjuk vissza az egészséget!

FAZEKAS ISTVÁN fordítása